СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CVIII П'ЯТНИЦЯ, 9 ЛЮТОГО 2001 ЧИСЛО 6 VOL. CVIII FRIDAY, FEBRUARY 9, 2001 No. 6

Відновлюється акція „Україна без Кучми"

КИЇВ. – Впродовж останніх кількох тижнів значно пожвавилась по всій Україні діяльність членів акції „Україна без Кучми", що дозволяє припускати про невдоволення значної частини громадськости. Співорганізатор акції „Україна без Кучми" Юрій Луценко повідомив, що з Житомира вийшла колона в числі понад 1,000 учасників. Колона 6 лютого увійшла до Києва. 11 лютого у Київ прийде колона „північних учасників акції" (з Харківської, Сумської, Полтавської, Чернігівської обл.), а дещо пізніше приєднаються учасники акції з південних областей. Туди ж попрямували колони учасників з Тернополя та Рівного, але через те, що Майдан Незалежности обгороджено парканом у зв'язку з початком її реконструкції, наметі акції „Україна без Кучми" встановлюватимуться вздовж вулиці Хрещатик.

(Закінчення на стор. 3)

Працівники міліції біля напису "Україна без Кучми!" на паркані, що був поставлений на місці, де стояли намети учасників однойменної акції протесту у центрі Києва.

Тарас Чорновіл заявив про вихід із парляментської фракції Народного Руху

КИЇВ. – У суботу, 3 лютого, на засіданні Центрального Проводу НРУ народний депутат Тарас Чорновіл заявив про свій вихід із фракції НРУ і перехід в опозицію до Президента Л. Кучми.

Після цієї заяви Чорновіл залишив засідання Проводу. Також стало відомо, що він перейде у фракцію "Реформи-конгрес". Офіційно перехід в іншу фракцію буде оформлений вже у перші дні нової сесії Верховної Ради, яка починається 6 лютого.

"Я не згідний з тим, що Центральний Провід приймав рішення, які не тільки не сприяють зміцненню бльоку з партіями "Реформи і порядок" і Конгресом українських націоналістів, але й намітилися тенденції, які, на превеликий жаль, можуть привести до руйнування бльоку", – так в інтерв'ю "Поступу" Т. Чорновіл пояснив свій розрив із фракцією НРУ. На його думку, цей вчинок став несподіванкою для більшости членів фракції, але до вчорашнього дня до нього не звернувся ніхто з вищого керівництва партії.

Сенсаційна заява Т. Чорновола матиме серйозні наслідки, а партійний скандал отримає продовження. Не виключено, що постане питання про подальше перебування народного депутата у лавах Народного Руху України: депутат, який виходить із фракції, за статутом партії, повинен повернути партійний квиток. Як заявив член Центрального Проводу НРУ В'ячеслав Коваль, для сина загиблого провідника Руху винятку не зроблять. Цю проблему прокоментував голова прес-служби НРУ Д. Понамарчук: "Від керівництва партії абсолютно не залежить те, чи виключать Чорновола з лав НРУ, чи ні.

(Закінчення на стор. 2)

Екуменічна програма Глави УГКЦ

Р. Л. Хомяк

КИЇВ. – У хроніку Української Греко-Католицької Церкви Рік Божий 2001 має вписатись ілюмінованими цифрами: 28 січня ця Церква дістала свого нового Главу і Батька – Верховного Архиєпископа Любомира Гузара, а 21 лютого Блаженніший Любомир має увійти в Колегію Кардиналів — керівництва Вселенської Католицької Церкви, ексклюзивного колективу, в якому всього 185 членів.

Сто років тому на львівський престіл, який нині посідає Блаженніший Любомир, увійшов Митрополит Андрей Шептицький, і те, що нині Українська Католицька Церква є глобальною, з вірними на п'ятьох континентах світу, заслуга в першій мірі цього великого релігійного і народного діяча, бо це ж Митрополит Шептицький почав висилати душпастирів і владик до країн, де поселювались українці – греко-католики. З часом Церква, яка протягом століть діяла тільки в одному куті Австро-Угорської монархії, у Східній Галичині, розрослась у помісну галузь Вселенської Церкви. З 24-25 січня 2001 Синод владик УГКЦ вперше самостійно обрав свого голову — Верховного Архиєпископа — майже Патріярха. (Різниця тут знаходиться у царині семантики: про вибір Патріярха церковний Синод тільки повідомляє Папу Римського; вибір Верховного Архиєпископа мусить бути затверджений Папою. Але спосіб обрання в обох випадка – той самий: за закритими дверима і з участю тільки ієрархів помісної Церкви).

Те, що Папа Іван Павло II хотів бачити Владику Гузара на чолі Української Католицької Церкви, видно з того, що він затвердив рішення Синоду відразу після того, як дістав про це повідомлення свого амбасадора в Україні, Апостольського нунція Архиєпископа Миколи Етеровича. (До речі, у синоді нунцій участи не брав, хоч був у Львові; його завдання було передати рішення українських владик і рішення Папи). При тому Папа не впливав на рішення українських владик: за кілька днів до синоду він номінував 37 нових кардиналів, а між ними українського єпископа не було, і можна було вважати, що скоро не буде; підвищення ієрархів до Колегії Кардиналів – рідкісна подія. Тому папське проголошення "місту і світу" про додатковий список п'яти осіб, які 21 лютого дістануть "червоний капелюх", було неабиякою несподіванкою. Нунцій Етерович повідомив про це владик і вірних після закінчення Літургії, на якій Блаженніший Любомир був уведений на свій престіл у львівському соборі св. Юра. Двоє із п'яти додаткових номінатів були присутні в соборі: крім Блаженнішого Любомира, серед ієрархів, які служили Літургію, був також кардинал-номінат, римо-католицький Архиєпископ Львова Мар'ян Яворський.

Для України це подвійна честь, бо тепер вона матиме двох своїх представників у керівництві Католицької Церкви.

З цим поглядом чимало українців у світі, зокрема ті, яким під сімдесят і вище – не будуть згідні. Для них, через історичну пам'ять, Владика Яворський є "польським" архиєпископом. Тим часом Римо-Католицька Церква в Україні нині справді є однією з українських Церков. У неї вже є "чистокровні українці" серед священників і вірних. А надто, у відміну від інших церков які діють в Україні, наприклад, Російської Православної, Українська Римо-Католицька Церква не втручається у внутрішньополітичні справи України і, на відміну від деяких протестантських церков, не вважає, що усі жителі України розуміють російську мову та що до них можна проповідувати по-російськи або при допомозі російськомовного перекладача. Служіння і катехизація у римо-католицьких церквах в Україні відбуваються мовою прихожан: переважно українською, але й польською, і чеською, і англійською, і тією ж російською.

За даними, які цитує Володимир Музика в газеті „Влада і політика" від 19-25 січня, в Україні зареєстровано 23,000 релігійних організацій: 12.5 тис. православних; 4 тис. греко-католицьких; 900 римо-католицьких; тисячі громад і церков баптистів, адвентистів, п'ятидесятників, мормонів. Є й лютеранські громади, є пресвитеріянські, є й місії малих сект з динамічними проповідниками, які притягають до себе колись невіруючих людей.

Обрання львів'янина Любомира Гузара го-

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Т. Чорновіл впізнав свій голос у записах М. Мельниченка

Народний депутат Тарас Чорновіл підтвердив 2 лютого, що на авдіозаписах, зроблених майором безпеки у запасі Миколою Мельниченком, – саме його голос. В інтерв'ю інтернет-газеті «Українська правда» Т.Чорновіл зазначив, що прослухав запис своєї розмови з Леонідом Кучмою. «Це абсолютно мій голос», – сказав депутат. «Всі деталі розмови та інтонація, відповідність змісту цілковиті. Окремі деталі розмови ніколи ні з ким не обговорювалися, тому будь-яку можливість фальсифікації відкидаю. Я публічно підтверджую автентичність записів". Крім того, депутат готовий свідчити як побічний свідок у справі щодо зникнення Георгія Ґонґадзе. За словами Т. Чорновола, після того, як він офіційно підтвердить запис своїх свідчень, „слідство має визнати, що відбувався сам факт запису, і можна буде провести аналогії зі записами, на яких йдеться про зникнення Г. Ґонґадзе". На записах, упізнаних Т.Чорноволом, йдеться про об'єднання правих та ініціятиву Віталія Бойка, пише «Українська правда».

Сергій Головатий: „Л. Кучма визнав правдивим запис М. Мельниченка"

КИЇВ. – Народний депутат України Сергій Головатий заявив, що Президент Кучма визнав факт записів його розмов у президентському кабінеті. Таку заяву депутат зробив на круглому столі в Києві, присвяченому проблемам формування і діяльности опозиції в Україні. С. Головатий каже, що це, за його словами, "сенсаційне" зізнання Президент Кучма зробив під час зустрічі 30 січня. Депутат С. Головатий процитував слова Президента, який сказав: "Я визнаю, що записи Мельниченка – це правда. Дійсно, мене записували". С. Головатий вважає, що Леонід Кучма мав би повторити ці свої слова у виступі на телебаченні перед українським народом.

Пошуково-рятувальний загін України в Індії

КИЇВ. – За даними Міністерства надзвичайних ситуацій України, в суботу, 3 лютого, пошуково-рятувальний загін прибув в Індію для надання допомоги в ліквідації наслідків землетрусу. Здійснивши 320-кілометровий автомобільний марш, загін прибув в район призначення (м.Бхачау). У неділю, 4 лютого, 63 українські рятувальники розгорнули мобільний шпиталь. За добу мобільний шпиталь може надати медичну допомогу понад 400 потерпілим.

С. Головатий не представлятиме України у Венеціянській комісії

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма звільнив народного депутата, екс-міністра юстиції Сергія Головатого від виконання обов'язків представника України в Европейській комісії «За демократію через право» (Венеціянська комісія) у зв'язку із закінченням терміну повноважень. (С. Головатий з січня 1997 року - представник України в Европейській комісії «За демократію через право»; з 1998 р. – член бюро Венеціянської комісії; з 1999 р. – віце-президент Венеціянської комісії). Іншим указом Президент Л. Кучма призначив на цю посаду міністра юстиції Сюзанну Станік.

Виділено 4.5 млн. грн. на реставрацію собору св. Юра у Львові

ЛЬВІВ. – Уряд виділив 4.5 млн. грн. на реставрацію комплексу собору св. Юра у Львові. Відповідну постанову підписав у п'ятницю, 2 лютого, прем'єр-міністер України В. Ющенко, повідомили у пресслужбі Львівської обласної державної адміністрації. Міністерство фінансів профінансує ці витрати за рахунок резервного фонду Кабінету Міністрів. До кінця року Львівська обласна адміністрація має звітувати перед міністерствами економіки і фінансів, Державним комітетом будівництва, архітектури та житлової політики про використання наданих коштів.

Рівень інфляції втричі менший, ніж минулого року

КИЇВ. – Рівень інфляції у січні 2001 року становить 1.5 відсотка, тоді як у січні 2000 року він становив 4.6 відсотка, повідомив на зустрічі з журналістами в Кабінеті Міністрів перший віце-премєр-міністер України Юрій Єхануров. Зокрема, за його словами, у січні рівень інфляції на харчі становив 2 відсотки, на промислові- 0.1 відсотка, на послуги – 1 відсоток. За словами Ю. Єханурова, у грудні 2000 року рівень інфляції був на рівні 1.6 відсотка, у січні 2000 року – 4.6 відсотка, у січні 1999 року – 1.5 відсотка.

Головне завдання правоохоронних органів – забезпечення прав людини

КИЇВ. – Головним завданням усіх без винятку правоохоронних органів має стати забезпечення ефективного захисту прав людини і громадянина, а також зміцнення правопорядку в державі, заявив Президент України Леонід Кучма на засіданні Комісії з питань реформування правоохоронних органів в Україні. Як повідомили в управлінні прес-служби Президента, серед головних чинників, що "спонукають до серйозної перебудови усієї правоохоронної системи", за словами Л. Кучми, є перш за все "невідповідність правових, структурних та інших засад функціонування правоохоронних органів новим реаліям сьогодення". На засіданні було затверджено склад робочих груп з питань реформування правоохоронних органів.

Україні передано чотири фрески Михайлівського Золотоверхого собору

КИЇВ. – У російському Державному музеї Ермітаж у Санкт-Петербурзі відбулася офіційна церемонія передання Україні чотирьох фресок Михайлівського Золотоверхого собору. У церемонії взяли участь посол України в Росії Микола Білоблоцький, міністер культури Російської Федерації Михайло Швидкой та представники служб контролі за переміщенням культурних цінностей. Як повідомили у Генеральному консульстві України в Санкт-Петербурзі, фрески відіслано до України спеціяльним транспортом. У Києві відбудеться передання фресок представникам української влади, котрі в майбутньому буде передано заповіднику «Стародавній Київ». Згідно з рішенням політбюро ЦК Компартії УРСР, Михайлівський собор було по-варварськи зруйновано у 1930-их роках. Перед цим найцінніші твори мистецтва, зокрема фрески, демонтовано.

Юрій Костенко призначений послом України в Японії

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма своїм Указом призначив Юрія Костенка Надзвичайним і повноважним послом України в Японії. Юрій Васильович Костенко; 1945 року народження, до призначення обіймав посаду Посла з особливих доручень Міністерства закордонних справ України. Раніше працював Постійним представником України при міжнародних організаціях у Відні, послом України в Австрійській Республіці, послом в ФРН. Автор 40 статей з питань зовнішньої політики.

Українські вояки лікуватимуться в Японії

ЯЛТА. – Близько 50 українських офіцерів зі захворюваннями крові пройдуть лікування в Японії. Про це сказав в Ялті міністер оборони України Олександр Кузьмук, виступаючи на прес-конференції за підсумками переговорів зі своїм польським колеґою Броніславом Коморовським. О. Кузьмук поінформував, що японська сторона виступила з пропозицією взяти на лікування кілька десятків українських військовослужбовців зі захворюваннями крові, зокрема тих, хто брав участь у ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській атомній станції. Лікування протягом 3-4 місяців буде здійснюватися безкоштовно, зазначив український міністер. Він також підкреслив, що жоден із цих випадків не пов'язаний з виконанням українськими військовослужбовцями миротворчої місії на Балканах.

Ратифіковано угоди про контролю космічного простору

КИЇВ. – Верховна Рада ратифікувала Угоду між урядом України та урядом РФ про засоби систем попередження про ракетний напад і контролю космічного простору та Меморандум про домовленість у зв'язку із Договором між СССР і США про обмеження систем протиракетної оборони. Обидва законопроєкти про ратифікацію були внесені Президентом України.

За матеріялами інформаційних аґентств

Прем'єр-міністр України Віктор Ющенко (ліворуч) розмовляє з учасниками 6-ї української антарктичної експедиції під час урочистих проводів у Києві в неділю, 4 лютого 2001р. У цей же день полярники вилетіли до Аргентини, звідки вони на кораблі відправляться в Антарктиду. У Антарктиді зараз полярне літо, найбільш сприятливий час року для того, щоб досягти станції "Академік Вернадський". Саме в цей час щорічно відбувається зміна складу полярників.

Фото УНІАН

Народний Рух...

(Закінчення зі стор. 1)

Рух – структура дуже демократична. За її статутом, питання виключення з партії вирішуються на конференції тієї крайової організації, до якої належить конкретний член партії. Тарас входив до Львівської організації НРУ, отже, саме на її конференції має бути вирішене питання про подальше перебування його в НРУ. Хоча, скоріше за все, Тарас залишиться в партії. Адже й раніше такі прецеденти траплялися: члени НРУ переходили в інші парляментські фракції, проте не були виключені з партії".

Голова крайової організації НРУ Я. Кендзьор заявив, що вихід Т. Чорновола з фракції не піде на користь ні партії, ні самому Тарасові.

"Було б найпростіше піти з середовища, маючи до нього якісь претензії. Якщо ж йому дорога партія свого батька, якщо він молодим оком бачить якісь проблеми, тим більше він мав би залишитися і домагатися змін," – вважає Ярослав Кендзьор.

„Поступ"

Польський поліцейський застрелив водія з України

Сергій Кудря

КИЇВ. – 28 січня біля польського міста Свіднік Люблінського воєводства застрелили українця – з його ж вини. Українська сторона віднесла цю причину до розряду сумнівних. У зв'язку з цим посольство України в Речі Посполитій надіслало до польського міністерства закордонних справ ноту з рішучим протестом проти „агресивних дій представників польської поліції стосовно громадянина України". У цій же ноті українська амбасада звертається до польської сторони з вимогою провести об'єктивне розслідування справи, а також вжити відповідних заходів для унеможливлення таких ситуацій у майбутньому.

Міністер закордонних справ України А. Зленко заявив, що „самовільний вибрик польського поліцейського вимагає рішучих дій, оскільки міністерство виходить з твердих позицій захисту інтересів наших громадян". Водночас він підкреслив, що „цей неприємний епізод не повинен вплинути на польсько-українські взаємини, а „такі випадки не повинні повторюватися у майбутньому".

Згідно з інформацією, яку поширив прес-аташе посольства України у Польщі Олексій Платонов, автомобіль „Шкода", яким керував громадянин України, був затриманий польською поліцією. За словами останньої, правоохоронці гналися за автом, оскільки водій нібито не хотів зупинитися. Під час перевірки документів із невідомих причин між водієм та поліцією відбулася сутичка, внаслідок неї правоохоронці вдалися до вогнепальної зброї.

Прес-служба посольства України опротестувала „польську версію". 25-річний Сергій Кудря, житель Київської области, повертався в Україну з Чехії, де леґально працював. Разом із ним в машині знаходилася його вагітна дружина. Уранці 28 січня вона відчула наближення полоґів, в результаті чого водій збільшив швидкість автомобіля. Помітивши патруль польської поліції, який вимагав зупинки, Кудря зупинив авто і не чинив жодного спротиву. Попри це, один із поліцейських підбіг до машини з пістолетом у руках, силою виштовхав водія, звалив на землю, приклав пістолет до голови і вистрелив. Кудря загинув на очах вагітної жінки, після чого вона потрапила в тяжкому стані в лікарню. Після пострілу поліцейський почав шукати гільзу, потому кинув її разом із пістолетом в канаву.

Чия версія – польської чи української сторони – виявиться домінуючою, сказати покищо складно. Слідство ще не завершене. Інформуючи про цю подію своїх читачів, польська газета „Нови дзєннік" в Нью-Йорку наводить вислів професора криміналістики Юзефа Вуйцикевича з Кракова: „Польські поліцейські часом надто швидко вдаються до зброї, яка часом випадково стріляє. Те, що авто не зупинилося на вимогу, ще не є приводом до вимахування зброєю".

З ініціятиви Патріотичної партії України створено громадський комітет, який добиватиметься швидкого вирішення інциденту, пов'язаного зі вбивством С. Кудрі. Члени громадського комітету розсилатимуть листи депутатам польського Сейму, які є членами Ради Европи, з вимогою вплинути на прискорення розслідування цього випадку. Патріотична партія вимагає видати Україні поліцейського, що вбив С. Кудрю, для проведення показового суду в Україні, надати дружині С. Кудрі і його батькам матеріяльну компенсацію. У разі невиконання вимог громадський комітет ініціюватиме блокування співпраці польських та українських бізнесменів.

„Вбивство українського громадянина С. Кудрі – наслідок цілеспрямованої державної політики, яка проводиться в силових структурах Польщі", – вважає провідник Всеукраїнської громадської організації «Загальновійськова спілка України» Олег Калашников. За його словами, у силових структурах Польщі «культивується ставлення до громадян України як до людей другого сорту».

Слідство у цій справі розпочала польська прокуратура.

За матеріялами інформаційних аґентств

Відновлюється...

(Закінчення зі стор. 1)

Зараз у наметовому містечку на Хрещатику встановлено дев'ять наметів, зокрема Соціялістичної партії, УНА-УНСО, Української консервативної республіканської партії, Української народної партії «Собор», і також встановлено намети УНР і «Зеленої партії України – XXI».

Акція "Україна без Кучми" розпочалася в грудні, коли її учасники встановили наметове містечко в центрі Києва – на Майдані Незалежности. Вимоги – відставка Президента країни і керівників силових відомств, проведення незалежної експертизи у справі зникнення журналіста Г. Ґонґадзе. В акції "Україна без Кучми" беруть участь 24 політичних партії і громадські організації.

Комуністи братимуть участь в акції „Україна без Кучми", однак, на відміну від соціялістів, „ у них принципово інший підхід до вирішення цієї проблеми". Це повідомив перший секретар ЦК комуністичної партії України Петро Симоненко. За його словами, сьогодні потрібно боротися „проти режиму, усієї системи нинішньої влади, а не проти одного Президента Леоніда Кучми". Щодо „касетної справи", то він уважає, що ця справа „використовується олігархічними кланами у боротьбі за владу".

У вівторок, 6 лютого, понад чотири тисячі учасників акції „Україна без Кучми" з різних політичних партій та громадських організацій пікетували адміністрацію Президента в Києві. Серед пікетувальників – представники Івано-Франківської, Хмельницької, Тернопільської, Київської, Черкаської та Житомирської областей. Подібні демонстрації акцій „Україна без Кучми" проходили рівночасно в Харкові, Вінниці, Одесі, Миколаєві і Сумах.

Організатори Всеукраїнської акції "Україна без Кучми" провідник соціялістів О. Мороз, координатор Ю. Луценко під час "круглого столу" на тему: "Проблеми формування і діяльности опозиції в Україні" у Києві розмовляють з главою Української республіканської партії Л. Лук'яненком. Фото УНІАН.

Екуменічна...

(Закінчення зі стор. 1)

ловою Української Греко-Католицької Церкви в Україні і світі видається особливо вдалим. Він – як і його попередник Митрополит Андрій Шептицький – обстоює екуменізм. Його освіта – американська і римська: Колеґія св. Василія у Стемфорді, Католицький університет у Вашінґтоні, Фордгамський університет у Нью-Йорку і університет Урбаніонум у Римі, де він захистив докторську дисертацію на тему: "Митрополит Андрей Шептицький – піонер екуменізму." Він став монахом улюбленого чину Великого Митрополита – оо. Студитів.

Серед багатьох українців католиків точаться думки: чи доведе Блаженніший Любомир свою Церкву до повної помісности, до патріярхального устрою?

Блаженніший говорив про це в інтерв'ю у київській газеті „Столичні новості" від 17-22 січня, себто перед синодом.

"Ми – люди дисципліновані, – заявив він, – і якщо Другий Вселенський Собор у Ватикані постановив, що створення патріярхатів належить до компетенції Вселенського Собору або Папи, то ми це поважаємо і не збираємося робити якісь революційні кроки. Потребу патріярхального устрою ми мусимо з нашого боку чітко обґрунтувати. Є така небезпека: люди чимось захоплюються, чогось домагаються, насправді не знаючи, чого хочуть. Це має бути дуже поважне, далекосяжне рішення, яке стосується не лише нашої Церкви, а також інших Церков, з якими ми маємо контакт.

Думка про патріярхат дуже стара. Ще на початку XVII століття, за Митрополита Могили, були спроби налагодити співжиття між тими, хто прийняв тодішню унію, і тими, хто її не визнав. І вже у 20-их роках XVII століття думали над тим, щоб знайти об'єднання у спільному патріярхаті.... Пожвавилася та справа у 60-их роках, коли вийшов на волю Блаженніший Йосиф Сліпий. У 63-му році він заявив про цю потребу на Вселенському Соборі. Але багатьох наших людей це заскочило зненацька: вони захопилися цією ідеєю, але не мали чіткого її розуміння...."

При тому Блаженніший Любомир сказав, що "ми активно працюємо" над ідеєю патріяршого устрою: "У грудні (2000 року) у Ватикані відбулися зустрічі, на яких був присутній майже весь наш єпископат і ми намагалися сказати про наші потреби. Я сподіваюся, що це матиме наслідки.... Дуже важливо поважати також позицію Ватикану, інших патріярхатів, і намагатися знайти таке вирішення проблем, яке б не лише задовольняло нас, а врахувало інтереси всіх сторін."

В неділю, 28 січня, вступивши на престіл Верховного Архиєпископа, Глави і Батька 405-річної Української Греко-Католицької Церкви, Блаженніший Любомир виголосив проповідь в якій виклав свою програму для цієї Церкви. Вона зводиться до поглиблення віри у тих, які її мають, і передання віри тим, "які віддалилися від віри, а їх багато у нашому народі." Тут Блаженніший зазначив, що ці люди "не є вороги, це люди голодні, яким треба передати дар віри – нашим словом, нашим свідченням."

Він доводив, що життя у вірі подолає лихо поділу християн, якого не було коли св. Володимир приніс віру предкам нинішних українців. Він твердив що "ми збудуємо нашу Церкву, скріпимо нашу державу, прославимо Господа Бога, обійнявши один одного у вірі, надії й любові." Це – програма екуменізму. Це й тема докторської дисертації Владики Любомира Гузара — першого ієрарха Церкви, яка діє на п'ятьох континентах.

АМЕРИКА І СВІТ

К. Павел визначає свої пріоритети

ВАШІНҐТОН. –Державний секретар США Колін Павел вніс деякі корективи в основні зовнішньополітичні пріоритети, висловлені Президентом Джорджем Бушем ще в ході його передвиборної кампанії. К. Павел підкреслив, що американські війська залишаться в найближчому майбутньому в Боснії і Косові. Він також відмежувався від передвиборної обіцянки Дж. Буша негайно вдатися до перенесення американського посольства з Тель-Авіву в Єрусалим. Генеральний секретар НАТО Джордж Робертсон привітав заяву нового уряду у Вашінгтоні про те, що США будуть і надалі брати активну участь у миротворчих операціях в Европі, зокрема на Балканах. Деякі країни Европейського Союзу висловили побоювання, що адміністрація Президента США Джорджа Буша ухвалить рішення значно зменшити американський миротворчий контингент на Балканах. Однак, секретар Державного департаменту США К. Павел заявив, що найближчим часом питання про виведення американських військ не розглядатиметься.

Ізраїль має нового прем'єр-міністра

ЄРУСАЛИМ. – У вівторок, 6 лютого, 72-річний Аріел Шарон, провідник партії Лікуд, здобув переконливу перемогу у виборах. Він став п'ятим з черги прем'єр-міністром за останніх п'ять років. Обрання А. Шарона здійснилося на тлі найдовших за багато років заворушень палестинців. Він переміг прем'єр-міністра Єгуда Барака 62.5 відсотка голосів у порівнянні до 37.4 відсотка – серед несподівано малої кількости тих, що вийшли голосувати. У своїй першій після перемоги промові А. Шарон пропонував загоїти існуючі політичні тріщини та утворити уряд національного об'єднання. Критики обрання А. Шарона кажуть, що він тільки провокуватиме палестинців до ще гостріших заворушень.

Конфлікт між Аргентиною і Кубою

БУЕНОС-АЙРЕС, Аргентина. – Аргентина відкликала свого посла з Куби у відповідь на „образливі висловлювання" президента Куби Фіделя Кастро. У своїй промові минулого тижня Фідель Кастро звинуватив арґентинський уряд у тому, що він „лиже американський чобіт". У такий спосіб Ф. Кастро відреагував на рішення Аргентини підтримати ООН і Сполучені Штати, які засудили ситуацію з прав людини на Кубі. Міністер закордонних справ Аргентини Адальберто Родріґес Джаваріні заявив, що ця некоректність кубинського провідника глибоко образила арґентинське керівництво, і що Буенос-Айрес розглядає можливість дій у відповідь.

Судять звинувачених за знищення посольств США

НЬЮ-ЙОРК. – Тут у понеділок, 5 лютого, відкрився суд над чотирма звинувачуваними в організації вибухів у посольствах США в Кенії та Танзанії, країнах Східньої Африки, в 1998 році. Тоді загинуло 224 особи, в тому числі 12 американців, і понад 4,000 було поранено. За словами прокурорів, підсудні пов'язані із савдійським дисидентом Усамою бен Ладеном, який, як вважають, наказав здійснити ці злочинні акції.

Засуджено лібійця, який знищив американський літак

КАМП-ЗЕЙСТ, Голяндія. – Лібійського громадянина, якого визнали винним у знищенні американського літака над Локербі 88-го року і загибелі 270 осіб, засудили на довічне ув'язнення за цей, як було підкреслено, жахливий злочин. Троє суддів зі Шотляндії повідомили засудженого Абделя Басета Алі Мохамеда ель-Меграгі, що рекомендуватимуть, аби він відсидів щонайменше 20 років у британській тюрмі. Сполучені Штати та Британія вимагають, щоб Лібія визнала відповідальність за катастрофу над Локербі. Президент Джордж Буш висловив сподівання, що уряд полковника Муамар ель Кадафі сплатить відшкодування родинам загиблих. Суддя, який головував на процесі, лорд Роналд Сазерленд заявив, що присуд був ще суворішим, але судді взяли до уваги вік А. Меграгі, якому зараз під 50. Суд тривав 9 місяців. Іншого лібійця, Аль Аміна Каліфа Фімагу, судді виправдали. Лорд Р. Сазерленд зазначив також, що немає підстав твердити про причетність до цієї терористичної акції палестинців. Тим часом виправданого лібійського громадянина вже було вивезено з території, де відбувається судовий процес. Офіційний Триполі неґативно відреагував на заяви щодо зобов'язання Лібії виплатити компенсацію родинам усіх потерпілих, додавши: мовляв, жодних компенсацій не буде.

Стан зі свободою преси в Україні турбує ПАРЕ

СТРАСБУРҐ, Франція. – Позачергова сесія парляментської Асамблеї Ради Европи розглянула становище зі свободою преси в Україні. Представники европейських країн зокрема обговорюють обставини зникнення Г. Ґонґадзе, а також припущення, що українська влада могла бути причетна до зникнення журналіста. Ханне Северінсен одна зі співдоповідачів Парляментської Асамблеї у своєму виступі зазначила: "Спочатку це все могло виглядати як кримінальна історія, але з часом ситуація починає прояснятися. Все, що відбувається в Україні – це боротьба за свободу висловлення своєї думки журналістами". А генеральний секретар організації "Репортери без кордонів" Робер Менар заявив: "Все свідчить про те, що Ґонґадзе був убитий, бо він спричиняв незручності офіційним особам в Україні. Однак українська влада і надалі не робить жодних зусиль, щоб насправді розслідувати справу Ґонґадзе." Доповідач від комітету з культури і освіти Анджей Урбанчик (Польща) зазначив, що випадок з Ґонґадзе – "фактично тільки верхівка айсберґу".

Компенсація Німеччини для колишніх примусових робітників

БЕРЛІН. – 24 січня генеральний директор Міжнародньої організації для міграції (International Organization for Migration (IOM) Брунсон МекКінлей заявив, що досі є майже 160,000 прізвищ і адрес колишніх примусових робітників у Німеччині під час Другої світової війни, які претендують на матеріяльну компенсацію. „ Спочатку ми передбачали, що буде приблизно 75,000 претендентів, але їх виявляється набагато більше, вже тепер список доходить до 200,000 осіб". Він підкреслив, що IOM є зобов'язане перевірити та виплатити ці подання претендентів. Б. МекКіней зазначив, що IOM вже розповсюдило велику кількість інформації, включно з брошурами, плякатами та листівками на 23 мовах, а крім того, IOM вже розсилає свої форми подань від примусових робітників разом із відповідними правилами і напрямними на 19 мовах, до всіх відомих претендентів.

Загальні інформації та форми на подання своїх вимог-претенсій можна здобути з веб-сторінки: www. compensation-for-forced-labour.org. Ті, що були примусовими робітниками в Німеччині, можуть сконтактуватися в цій справі з Lauren Engle, Public Information Officer, IOM Washington 1752 N Street, NW Washington, D.C. 20036. тел. (202) 862-1826 дод. 225; Fax: (202) 862-1879, e-mail: Lengle@iom.int. Подання претендентів все ще можна надсилати, і вони будуть прийняті до розгляду.

Австрійський фонд примирення також готовий розпочати виплати жертвам нацизму. Українській національний фонд "Взаєморозуміння і примирення" та Австрійській фонд примирення підписали угоду, згідно з якою здійснюватимуться конкретні виплати громадянам України, які в роки Другої світової війни були вивезені на примусові роботи на територію Австрії.

Угодою між Урядом України та Федеральним урядом Австрійської Республіки визначено категорії отримувачів виплат та їх розміри. Робітники, які примусово працювали у промисловості, отримають по 35 тис. австр. шил. (5 тис.нім.марок); сільськогосподарські робітники – по 20 тис. австр. шил. (2.6 тис. нім. марок). Передбачені також виплати вивезеним до Австрії під час Другої світової війни неповнолітнім та дітям, які народилися у матерів-примусових робітниць тощо.

Як пояснив голова Українського національного фонду "Взаєморозуміння і примирення" Ігор Лушніков, в'язні концтаборів на території Австрії отримають по 15 тис. нім. марок від німецького фонду "Пам"ять, відповідальність та майбутнє". Він також повідомив, що з урядом Австрії досягнуто домовлености щодо прав на виплати спадкоємців колишніх остарбайтерів. Якщо особа, яка мала право на виплату, померла після 15 лютого 2000 року, то кошти можуть одержати її спадкоємці.

Умовою для одержання виплат є заява одержувача про відмову від додаткових претенсій до Австрійського уряду й компаній. Цю заяву треба підписати при одержанні коштів, сказав на прес-конференції голова Австрійського фонду примирення Людвиг Штайнер. Гроші надійдуть в Україну, підкреслив він, після того, як з американських судів будуть відкликані всі позови до австрійських підприємств. Він висловив сподівання, що "юридичного миру" вдасться досягти до кінця січня.

Громадяни, які працювали і в Німеччині, і в Австрії, мають право на виплату лише з одного з фондів. Слід відзначити, що ці виплати звільняються від оподаткування. Заяви приймаються протягом двох років після того, як закон про австрійський фонд "Примирення" набув чинности (27 листопада 2000р).

За бланками необхідних заяв треба звертатися до обласних представництв Українського національного фонду "Взаєморозуміння і примирення" чи в органи соціяльного захисту населення. Телефон "гарячої лінії" УНФ : 462-50-11.

Тим часом в Україні стався перший випадок убивства людини, що отримала компенсацію за примусову працю в Німеччині під час Другої світової війни. Як повідомило агентство ІТАР-ТАРС, жертвою нападу стала 71-річна Марія Колибабюк з села Отинії Івано-Франківської области. Злочинці увірвалися в будинок до жінки і почали її бити, вимагаючи віддати їм відшкодування, яке вона отримала ще 1996 року. Нанесені їй побої виявилися смертельними. За підозрою в скоєнні злочину затримано трьох місцевих жителів.

Україна в Організації Об'єднаних Націй

В рамках пошуку нових ефективних шляхів відновлення миру і стабільности в Африці 25 січня ц. р. Рада Безпеки ООН розглянула питання запобігання незаконній торгівлі зброєю, яка використовується неурядовими угрупованнями для розпалювання конфліктів на цьому континенті.

Виступаючи на офіційному засіданні Ради Безпеки в. о. постійного представника України при ООН посол Валерій Кучинський привернув увагу членів ООН до ініціятиви України щодо скликання міжнародної зустрічі провідних виробників зброї з метою запобігання її перепродажу третім країнам.

***

„Україна виступає за рішучу підтримку зусиль ООН в Східньому Тиморі на вирішальному етапі переходу цієї території до незалежности", – заявив 26 січня заступник постійного представника України при ООН В. Крохмаль на засіданні Ради Безпеки.

Присутність ООН в Східньому Тиморі є вирішальним фактором державного будівництва. Активним учасником міжнародної присутности є Україна, яка постачає в Східній Тимор контингент цивільної поліції.

Постійне представництво України при ООН

Давос відбувся без України

Репортаж з міжнародної конференції політичних діячів, промисловців і економістів

Все більшає противників ґльобалізації

Дорога до славного курорту Давос наїжачена безконечними поліційними вартами. Маленька Швайрія, що вже тридцять років приймає гостей з цілого світу, перелякана наїздом ворогів ґльобалізації. У спішному порядку змобілізовано федеративну і місцеву кантональну поліцію. Зупинені на дорозі у гори, молоді „анти-ґльобалісти" палили авта, вибивали шиби у славних склепах моди і біжутерії, на не менш славній вулиці Бангофштрасе у Цюріху. Більшість бешкетників – чужинці: німці, французи, голяндці і американці.

Разом з двома швайцарськими колеґами їдемо поїздом через Кур і Самедан, себто старою лінією між горами Енгадину в рето-романській частині на сході країни. Рето-романський народ – найменший після німців, французів та італійців у Швайцарській федерації. Рето-романська або ладинська мова – це залишок діялекту, яким тут колись говорили римські леґіонери.

Після упадку імперії вони залишилися в долині Інну, що впадає в Дунай, перемішалися з місцевим гірським населенням. З цієї мішанини виникли сьогоднішні рето-романи, які мені нагадують наших рідних гуцулів. Особливо ті, що живуть на полонинах, пасуть вівці і корови, сушать м'ясо і роблять сир, а живуть у мальованих домах.

Відразу за Самеданом – перша поліційна контроля. Перевіряють документи і запрошення на конференцію. „Бун діні", себто „добрий день", – вітаюся по-рето-романськи з поліціянтом, і бачу, що йому це приємно. Відповідає місцевим привітанням: „Аллеґра!". Таких зустрічей буде ще кілька по дорозі до Давосу.

Місто оточене довкола поліційними постами і позначене загородами з колючого дроту. Доброзичливий і завжди відкритий для багатьох гостей курорт зробився подібним до фортеці в облозі.

Чому не було України?

Делеґації з Заходу і Сходу вже звикли, що протягом останніх років Україна була заступлена відомими політиками, найчастіше – президентом або прем'єром, різними міністрами, представниками банків і підприємств. Цим разом місце України залишилося порожнім. Приїхав з обов'язку посол Бершеда з Берну, але він – „місцевий" і не у тому ранзі, щоб міг говорити з президентами або прем'єрами.

Як мені казали у секретаріяті конференції, було оголошено про приїзд Президента Кучми, але перед самим відкриттям давоських зустрічей – анульовано. Організатори ще сподівалися, що приїде прем'єр Ющенко, від якого люди бізнесу хотіли довідатись про стан реформ і дальші пляни голови Кабінету міністрів України.

Відсутність гостей з Києва стала джерелом різних здогадів і припущень. Найчастіше повторювалась версія про те, що Кучма боїться преси і телебачення, які, мабуть, докучали б йому з'ясуваннями „справи Ґонгадзе". Інші плітки крутились довкола „мавпування" Росії: мовляв, як „не їде Путін, то чому мені пхатися у халепу". Але зовсім незрозумілим для більшости серед тридцяти президентів і кількасот підприємців та економістів була відсутність прем'єра України. Демократичний світ звик до суверенних дій прем'єр-міністрів і не може зрозуміти, що шеф українського уряду не зовсім самостійний у своїх рішеннях.

Своєю неприсутністю українська влада сама собі пошкодила. Адже розмови у Давосі мають іноді більше значення, ніж офіційні державні візити, які переважно закінчуються порожніми фразами і пишномовним протоколом. Тим часом у салонах – скажімо, готелю „Бельведер" у Давосі, можна у неофіційних розмовах полагодити куди більше справ, ніж дипломатичними каналами.

Самоізоляція є найбільшою загрозою для України у добі ґльобалізації і поширення Европейського Союзу. Внутрішні труднощі не можуть бути причиною до обмежування контактів з впливовими інституціями і діячами світу.

Різноманітність тем і поглядів

Яке значення тридцять першого Світового економічного форуму у Давосі? Мабуть, дещо інше, ніж це було у минулому. В останніх роках кожний форум мав центральну тему, довкола якої крутилися доповіді і дискусії: у 1998 році – справи економічної кризи в Азії, рік пізніше – проблеми ґльобалізації, а в минулому році йшлося про так звану „нову економіку". Очевидно, це були лише пріоритети і вони дозволяли дискутувати про все можливе. І так було завжди. Проте цим разом не було генеральної теми.

Завдяки цьому програма дискусій – а 3000 учасників могли вибирати між різними проблемами на більш ніж триста різних дискусій-„панелів" – сягала від ситуації у балканських країнах до виглядів на економічну коньюнктуру в Америці та Европі, до причин економічної кризи в Африці, боротьби з корупцією на Сході і Заході, шляхів реформування економіки у посткомуністичних країнах, участь у майбутніх форумах представників так званих недержавних організацій. Після того президент Міжнародної Амнестії П'єрр Сане заявив, що його організація не тільки хоче представляти свою точку зору, але також ставити вимоги до світового співтовариства. А представники різних груп „антиглльобалістів" вимагають повноправної участи у наступному давоському форумі.

Коли ми вже від'їжджали з Давосу, у Швайцарії вибухли дебати на тему доцільности продовжування тих конференцій. Судячи з більшости газетних коментарів у Цюріху, форуми таки будуть продовжуватись.

Богдан Осадчук,
Давос–Цюріх

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА

Як створився Всесвіт?

Найновіші гіпотези

Любомир С. Онишкевич

Космологія – це наука, яка описує Всесвіт, в якому ми живемо, зокрема простір, час, матерію й енерґію, що цей Всесвіт виповнюють. Космогонія – це частина космології, яка прагне пояснити, як виник Всесвіт. До початку XX століття космологія і космогонія були частиною метафізики, себто спиралися майже виключно на теологічних міркуваннях. Одначе великі досягнення у фізиці (теорія релятивности, квантова механіка, ядерна фізика), як теж в астрономії (відкриття ґалактик, в одній з яких знаходиться наша солярна система, а також факт, що ґалактики швидким темпом розлітаються і цілий наш Всесвіт безперервно росте), дали науковцям можливість зрозуміти, як наш Всесвіт збудований і як він був був сотворений.

І теоретично, й експериментально вдалося довести, що наш Всесвіт не був завжди таким, як сьогодні. Науковці показали, що Всесвіт створився у результаті так званого Великого вибуху приблизно 1,5 більйонів (мільярдів) років тому – з малесенького зернятка, меншого, ніж найменший атом. Від того часу він безперервно росте й розширюється. В ньому створилися субатомні та атомні частинки і різні силові поля, такі як ґравітація, електромагнетизм, ядерні сили. З матерії атомних частинок створилися зорі, плянети, галактики та групи галактик. І це все безперервно поширюється.

Модерна фізика (зокрема квантова механіка) дозволяють нам математично обчислити, як це все відбулося – навіть якщо ми не завжди можемо це все зрозуміти. В тім і криється велика сила математики. Вона дає нам потужне знаряддя не лише описати незрозумілі людському розумові явища, але й передбачити нові явища, яких ми навіть і не сподівалися, але які пізніше можемо довести експериментами.

Отже, ми знаємо сьогодні, що Всесвіт розпочався в момент, коли час дорівнював нулеві, себто коли час розпочався, а всі виміри простору були сконцентровані в одній безконечно маленькій точці. Все тоді було симетричне: не було різниці між поодинокими силами природи, ні між різновидами матерії. Абсолютна симетрія (і так звана суперсиметрія) означали, що все у нашому Всесвіті було однакове, не було в ньому навіть поняття часу.

І тоді „якось-чомусь" абсолютна симетрія почала розпадатися: першою виділилася сила ґравітації, а тоді й інші сили природи й елементарні частинки. Чому це сталося? Можливо, причиною була звичайна квантова флюктуація (коливання). Ми цього ще не зовсім розуміємо. Але знаємо, що тоді розпочався час – цей дивний вимір, який, як стріла, завжди прямує лиш в одному напрямку. Можливо, час – це ніщо інше, як розпад симетрії. Розпадаючись, симетрія спершу витворює структури, які стають щоразу складнішими, і які вимагають щораз більше інформації, щоб їх описати. В науці термодинаміки ми звемо ефект „ентропією". Спершу ентропія дорівнювала нулеві, бо все було однакове і треба було нуль інформації, щоб описати все у Всесвіті, себто тоді ще не існував час. Але структури безперервно ускладнювалися (витворювались зорі, галактики, виникло життя). Кількість інформації, щоб це все описати, стала зростати і кількість ентропії стала ставати щораз більшою. Вкінці всі структури і мікроструктури Всесвіту стануть такими складними, що все перемініться в хаос, ентропія стане безконечною, а час дійде до свого кінця.

Спершу, по розпаді первісної симетрії, Всесвіт ріс феноменально швидко. Із порошинки, яка була в мільярди мільярдів мільярдів менша від протону (величина протону приблизно 10^{-13} cm, ця частинка в ядрі атому є настільки меншою від сучасного Всесвіту, як первісний Всесвіт був меншим від протону). В цей перший момент наш Всесвіт виріс в 10^{50} разів і став більшим за все, що ми сьогодні можемо бачити. Ця так звана інфляція відбулася за фантастично короткий час 10^{-46} секунди!

Інфляція припинилася, але наш Всесвіт ще й далі росте і, правдоподібно, буде рости до кінця часу, коли вся маса у Всесвіті розрідиться майже до нуля, а енерґія досягатиме абсолютного нуля. Але – нема чим журитись: це станеться аж, може, за 10^{100} років... В порівнянні, життя нашої сонячної системи не буде довшим, як ще яких 5 мільярдів ($5x10^9$) років...

За останніх сто років ми зрозуміли теорію релятивности, квантову і ядерну фізику і структуру та динаміку нашого Всесвіту. Це все зібране в так званім Стандартному Моделі, який з великою точністю може передбачити й обчислити майже всі явища в нашому Всесвіті (ще лише залишається питання маси частинок – яку, може, пояснить нам невдовзі т. зв. фізика Ґіґґса, яка вже майже експериментально доведена.

Але ж, на жаль, чим більше питань ми розв'язуємо, тим більше з'являється нових проблем, які ще треба розв'язати. Бо й Стандартний Модель, який нібито має дати нам відповіді на всі питання космології, створює цілий ряд нових запитань, Найважливішою проблемою, яка залишається до розв'язання, – це факт, що наші дві головні фізичні теорії, на яких побудована ціла космологічна структура – теорія ґравітації (себто загальна теорія релятивности) і квантова механіка – не є взаємно сумісні. А щоб зрозуміти сам момент створення Всесвіту, ми мусимо мати квантову теорію ґравітації, бо інакше наш цілий модель „вибухає" – себто ми маємо ситуацію, коли ми ділимо ціле число на нуль, а така операція в математиці є припустима (це зветься голою

(Закінчення на стор. 14)

Знову про допомогу Україні

Щотижня до „Свободи" приходять листи з України, автори яких просять у земляків матеріяльної допомоги. Кожен з таких листів викликає безумовне співчуття. Проблема, однак, полягає у тому, що українці, які проживають за межами України, просто неспроможні допомогти усім. Редакція „Свободи", наприклад, має домовленість з ЗУАДКом і пересилає до нього листи-прохання з України з тим, щоб представники комітету на місці виявили тих, хто найбільше потребує допомоги.

Українська євангельська церква в Юніоні, Н. Дж., яка щороку відправляє сотні пачок в Україну, адресує їх тамтешнім служителям церкви, які відвідують прохачів і виявляють конкретно їхні потреби. Але ці відвідини привели до висновку, що окремі мешканці України просять допомоги не від крайньої скрути, а тому що сусід отримав пачку, чи просто можна щось дістати безкоштовно. Надійшов, наприклад, лист з волинського села: у складі великої родини є вже чимало дорослих, працездатних людей, але усі вони живуть на мізерну пенсію діда і баби, якої, природно, не вистачає на модний одяг дівчатам, що підросли. Пришліть, мовляв, з Америки...

Керуючись, безумовно, добрими намірами, пише до „Свободи" відома й шанована поетка зі Львова: „Ви дуже до серця берете усе, що відбувається в Україні, щиро прагнете допомогти їй, хто чим може. Створюєте різні фонди, збираєте гроші, посилаєте гуманітарну допомогу. Але дуже часто та допомога дістається не тому, кому належить". Як же встановити, кому допомога конче необхідна, а хто просить лише з корисливих мотивів? Чи не кращим є той напрям допомоги, який останнім часом чітко окреслився на Заході, коли за створені фонди добродії купують медичне обладнання, спонзорують школи і бібліотеки, проводять дитячі табори... Чи не доцільніше передати бідні родини під опіку індивідуальних помічників, а громаді зосередитися на таких радикальних програмах?

„Свобода" систематично розповідає про ті напрями доброчинної діяльности, які полягають у зосередженні коштів і можливостей у конкретних фондах, конкретних програмах, реалізація яких дозволяє подавати предметну і кваліфіковану допомогу значним верствам населення України – хворим дітям, сиротам, студентам, а також школам, бібліотекам, новітнім вищим навчальним закладам. До таких помічників молодої держави слід віднести Фонд допомоги дітям Чорнобиля, програму „Дар життя", стипендійні програми СУА і УНСоюзу та ін. Значно більше користі може дати організація лікування хворих дітей за місцем їхнього проживання, ніж перевезення окремих дітей з числа хворих до Америки.

Звісно, така централізація допомоги не виключає передання в Україну для окремих осіб речей повсякденного використання. Іноді до цього змушують обставини. Скажімо, стихійне лихо... Допомога з Америки потерпілим від повені у Закарпатті у 1998 році стала славною сторінкою в житті діяспори. Щойно до „Свободи" надійшов лист від Наталі Пилипчук з Кам'янця-Подільського. Ця молода жінка прикута хворобою до візка, але спромоглася організувати Товариство самодопомоги інвалідів у маштабі усієї області і проводить активну діяльність на цій площині. Очевидно, що такій людині варто слати допомогу, бо дарунки будуть справедливо розподілені за потребами значного числа хворих людей.

Усе ж і самим мешканцям України треба більше покладатися на власні зусилля, ніж на пачки з-за океану.

СВОБОДА
Пам'ятаймо про Україну!
Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.
Передплата на рік $50.00, на півроку - $30.00. Для членів УНСоюзу $40.00 річно, на півроку - $25.00. За кожну зміну адреси - $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".
Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про нас – але не від нас

Останнім часом, завдяки подіям в Україні, багато пише про нас міжнародна преса, і це преса, яка має широку славу і сотні тисяч читачів. Можна б з полегшою відітхнути, що врешті-решт у світі знають і оцінюють нас, коли б усі ці подані вістки були писані з прихильністю до нас та з користю для нас. Але, на жаль, не так воно є. У більшості вісток про Україну чужі журналісти вишукують некорисні для України події, або просто скандальні, з яких закордонні читачі можуть тільки отримати далеко не точну, а часом і зумисне спотворену картину внутрішнього стану української держави.

Серед ряду інформацій про події в Україні єдина корисна та прихильна була про іменування Главою УКЦ і Кардиналом Блаженнішого Любомира Гузара, але, правдоподібно, тому, що тут не йшлося про Українську Католицьку Церкву, але про іменування Папою додатково сімох кардиналів.

Але вже кілька днів пізніше цей же „Нью Йорк Таймс", один із найпочитніших щоденників в США, подав докладну вістку про політичний скандал в Україні, який зв'язують з Президентом Л. Кучмою і який, як вважає американський журналіст, порушує непохитність молодої української держави.

Не менш некорисно представляє події в Україні, зв'язані із Президентом і справою зникнення українського журналіста Г. Ґонґадзе, поважний европейський політичний журнал „Економіст", який, у продовженні до цього політичного скандалу в Україні, заторкує також українську діяспору та її настанову до останніх подій в батьківщині.

Усі ці розповсюджені серед українців діяспори статті викликають поважне стурбування, бо легко передбачити, яку негативну думку вони формують у чужинецького читача про Україну. Тим більше, що йдеться не просто про факти, а про відповідно спрепароване їхнє витлумачення. Тут насувається запитання: чи це ми вже так гостро відчуваємо останні події в Україні, чи вони справді гірші від тих, що постійно відбуваються в інших країнах світу?

Здається, немає тижня, щоб газети, а також інші засоби інформацій, не подавали нових випадків порушень закону, політичних вбивств тощо. А коли йдеться про корупцію, то вона в інших народів також сягає найвищих державних осіб, от хоч би і в США. Ще не прогула історія із звільненням з тюрми, з „ласки" Клінтона, відмивача грошей, якого дружина дуже допомогла дружині Клінтона у передвиборчій кампанії, ще не закінчена справа брата президента Франції, якого посадили в тюрму за велику корупцію – і так можна б вичисляти в безконечність недавні випадки, як і ті, що їх приписують оточенню Кучми. Розуміється, це ніяк їх не виправдує і не дає нам можливости спокійно спати.

Скандали серед верхівки молодої української держави – це наш біль. Особливо переживаємо їх ще й тому, що ці скандали опиняються під світлом міжнародної, зокрема американської опінії.

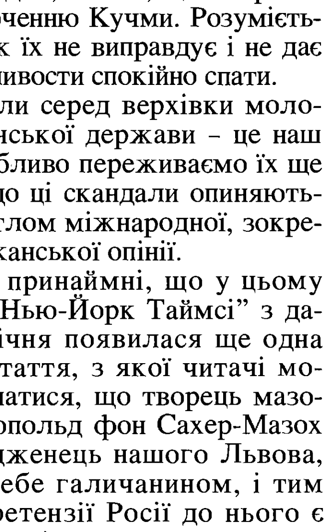
Добре, принаймні, що у цьому самому „Нью-Йорк Таймсі" з датою 27 січня появилася ще одна широка стаття, з якої читачі можуть дізнатися, що творець мазохізму Леопольд фон Сахер-Мазох – це уродженець нашого Львова, уважав себе галичанином, і тим самим претензії Росії до нього є безпідставні, як стверджено на річному зібранні Товариства модерних мов в Нью-Йорку.

Ось маємо таки чим похвалитися, хоча питання мазохізму не дуже й популярні у світі.

А всі ці вістки отримують чужинці про нас, на жаль, не від нас.

О-КА

Читаючи Альманах-2001

Дорогі наші читачі!

До ваших поштових скриньок іде або вже прийшов Альманах УНСоюзу на 2001 рік. З черги це 91-ше видання, і хто має їх у своїй книгозбірні, починаючи від першого, той володіє унікальним джерелом інформації про українство і його долю у складному XX сторіччі.

Чи двадцять перше виявиться для нашого народу легшим, сприятливішим? Злам століть є водночас порогом, який Україна повинна переступити в остаточному утвердженні себе як сучасної і перспективної нації, а це завдання в різних прошарках українства порізному розуміється. Одні з нас шукають початків нашого духу і нашої культури в далекому минулому, інші гостро критикують їх за це, бо, мовляв, усі сили треба зосереджувати на сьогоднішніх проблемах. Хто має більше рації? Тому ми сподіваємося, що ви, наші читачі, не лише прочитаєте Альманах-2001, але й напишете нам про свої думки і враження від прочитаного. А також висловите поради і побажання з приводу тематики і змісту наступних наших видань.

Редакція „Свободи".

Шановні читачі!

Просимо у своїх статтях обов'язково подавати число телефону для полегшення спілкування з вами, не надсилати копії статтей, надісланих в інші видання. Редакція відхилятиме ті статті, які вже з'явилися в інших газетах. Ми змушені ще раз повторити відому істину, що редагування, скорочення статтей і зміна заголовків (зі збереженням змісту публікацій) є споконвічним правом редакцій газет.

Редакція „Свободи"

Із покоління в покоління...

Софія Захарчук з традиційним хлібом-сіллю на Параді Націй в американській школі в Каліфорнії.

Є серед т. зв. „третьої хвилі", тобто повоєнної еміграції в Америці, багато людей, які не можуть похвалитися освітою, званнями й титулами, зате можуть бути горді результатами виховання своїх нащадків у чужині – не тільки в розумінні їхніх академічних успіхів, а й у розумінні українського патріотизму.

Однією з багатьох таких родин є родина Петра і Стефанії Захарчуків в Енсіно, Каліфорнія. Я знаю цю родину вже понад сорок років. Пан Петро не був ані головою, ані секретарем будь-якої організації, але без його „тихої" участи не відбувалася жодна громадська, культурно-освітня чи будь-яка патріотична українська імпреза в Лос-Анджелесі. Він не виголошував промов, не співав у хорах, не грав і не танцював на концертах. Зате завжди дбав, щоб усе те гарне, патріотичне і корисне для пізнання України родовитими американцями назавжди зафіксувати на авдіострічці або на фотознімках. Сьогодні 87-літній реєстратор усіх важливих подій української громади в Південній Каліфорнії має всю історію тієї громади в своїй хаті. Копії із того всього він розповсюджує серед своїх і чужинців.

Сорок років тому познайомився я з синами Захарчуків – Романом, Богданом, Володимиром та Іваном. Тоді вони були зовсім малими хлопчиками, але вже й тоді горіли бажанням зробити щось корисне для української справи. Наприклад, у Чикаго тоді виходив український ілюстрований журнал „Екран", півсотні або й більше примірників якого видавництво висилало на мою адресу з проханням продавати його. Це не було так легко для мене самого, і тут мені дуже допомогли брати Захарчуки: кожний із них брав по кільканадцять примірників „Екрану" й успішно розповсюджував поміж людьми під церквами та під Українським Народним Домом у Лос-Анджелесі. Люди купували в них, бо знали і любили їх за їхню активну участь в різних імпрезах, завжди бачили братів у вишитих сорочках – вони деклямували, рецитували, співали.

Ті діти вже виросли, поодружувалися. Петро і Стефанія Захарчуки діждалися й онуків. Одна із них – Софія Захарчук, донечка Володимира і його дружини Христини, вчиться у початковій школі в Норт-Гіллсі (де, між іншим, вчилася також внучка колишнього президента Р. Регена).

Ця американська школа в Долині Сан-Фернандо цікава тим, що там щочотири роки відбувається шкільна Олімпіяда, напередодні справжньої, світової, в якійсь частині світу. Кожна кляса в цій школі репрезентує певну країну – цього року таких країн було 14, а серед них і Україна.

Кожний учень третьої кляси був одягнений в синьо-жовте вбрання, деякі у вишиваних блюзках і сорочках та в широких шароварах, зокрема під час т. зв. паради націй, де Софія Захарчук на вишитому рушнику несла традиційний український хліб-сіль, а хлопець у вишитій сорочці й у шароварах ніс великий український прапор. На сорочках усіх студентів за ними красувалися тризуби.

Бабця Стефанія Захарчук усіх їх потім частувала українськими стравами. Цією клясою, що репрезентувала Україну, керувала вчителька Лінда Братші. Але не тільки танцями, українськими прапорами і тризубами та національними строями американські діти відзначили ту Шкільну Олімпіяду, а й – перед тим – вивченням історії, культури, географії і традицій України, до чого прислужилася дружина Володимира – Христина (Тіна).

Усі ті діти в названій школі з третьої кляси народилися вже після проголошення української самостійности. Ось так українська традиція родини Захарчуків переходить із покоління в покоління.

Іван Овечко,
професор-емерит
Аврора, Кольорадо

Чудотворна ікона Божої Матері у Відні

В 1676 році на Закарпатті, у селі Повч один селянин замовив у маляра ікону Божої Матері для сільської церкви. Коли ікона була готова, виявилося що той селянин не мав досить грошей, щоб заплатити за твір. Купив її інший багатший селянин Лаврентій Гурта, і подарував українській католицькій церкві у селі Повч.

Проминуло 20 літ. Одної неділі, 4 листопада 1696 року, прийшли люди до церкви, і побачили сльози на обличчі Божої Матери. Після ретельної перевірки було стверджено, що йдеться про чудо. Вістка рознеслась широко в народі, а ікона почала прославлятися іншими чудами. У 1697 році граф Емеріх Чакі переніс ікону до Відня, де її виставляли у багатьох церквах для почитання і де ікона прославлялась усе новими чудами. Цісарева Елеонора оправила ікону в дорогоцінні рами, прикрашені перлами. Від 1 грудня 1697 року цю ікону Божої Матери приміщено у катедрі св. Стефана у Відні, в головному вівтарі, де вона досі славиться чудами.

Ірина Банах-Твердохліб,
Рочестер, Н.Й.

Різдвяні дарунки Канівському музею Тараса Шевченка

На адресу Шевченківського національного заповідника часто надходять листи та подарунки з усіх куточків світу. От і напередодні Різдва Христового ми отримали дві посилки від родини Коновалів зі США. Цілий робочий день знадобився чотирьом співробітникам музею, аби описати їх вміст.

Серед дарунків – унікальні видання шевченкознавчих збірників, листівки, конверти, запрошення, значки. Особливу увагу привертають понад 500 листівок, які достатньо характеризують діяспорну українську листівку за ряд попередніх десятиліть.

О. Коновал добре відомий громадськості як представник УРДП, діяч Фундації ім. І. Багряного, один з провідників ОДУМ-у, член редакції журналу „Молода Україна", активний дописувач „Свободи", щирий шанувальник Тараса Шевченка.

Разом з дружиною Марією та донькою Олесею він не раз відвідував Україну, а з донькою (лікарем за фахом) супроводжував вантаж медичної допомоги в Полтаву, звідки сам родом.

Кілька разів родина Коновалів відвідувала могилу Т. Шевченка в Каневі, де щедрими дарунками вписала своє ім'я до літопису Шевченківського національного заповідника.

На основі останніх надходжень від родини Коновалів плянуємо створити виставку різдвяної та великодньої листівки, що на нашу думку, буде користуватися великою популярністю в Україні.

Анатолій Татарин,
завідувач відділом Шевченківського заповідника
м. Канів

Студентський уклін землякові-доброчинцеві

Я пишаюся, що вчуся в університеті, який свого часу став осередком зародження свідомого українства, з яким пов'язані імена Петра Гулака-Артемовського, Григорія Квітки-Основ'яненка, Олександра Потебні, Олеся Гончара. Чому згадав саме їх? Бо завдяки цим людям ви читаєте цю, писану українською мовою, статтю. Кажуть, Харківська школа романтиків припинила своє існування з переїздом до Київського університету, що його засновано в 1834 році. Сумніваюсь. Вистачає ще романтиків на землі харківській. Кажуть, час важкий. А коли вони були легкі? Особливо для людей, які відчувають у собі покликання нести впродовж усього життя найдорожче, що в нас є, – національну культуру. Патетика? Аж ніяк. Мова, як справедливо зазначив Олесь Гончар, – це доля нашого народу. І вона залежить від того, як ревно ми плекатимемо її. От і йдуть на філологію в нашому університеті справжні романтики. Не задля матеріяльної вигоди: тут українську мову і літературу вивчають люди, що ставляться до мови, як до живої душі. З радісним здивуванням я дізнався, що і за кордоном є люди, які підтримують майбутніх українських філологів. Іван Заковоротний зі США перерахував чималу суму, щоб надати допомогу студентам-відмінникам, які невдовзі вчителюватимуть у селі. Тепер Наталя Дубина, Наталя Косенко, Ольга Шипнівська, Катріна Хаддат, Оксана Ажипа та Людмила Коровкіна отримуватимуть допомогу, що втроє перевищує їхню стипендію.

Іван Заковоротний (народився 1924 року в Харкові) і раніше дбав про українську культуру. Він був засновником і будівничим української автокефальної православної церкви в Нью-Гейвені, побудував школу українознавства. На його кошти видано книжку Василя Горбачука „Барви української мови" (Київ, 1997). Завдяки йому побачив світ і збірник праць науковців Харківського університету „Слово про Шевченка" (Харків, 1998). І ось тепер – стипендія. Приємно читати рядки, написані самим паном Іваном: „Прожив на еміграції 53 роки, працював у різних державах і прийшов до переконання, що українці – це духовно сильні, добрі, працьовиті, здібні, чесні, надійні, витривалі люди. Я завжди вірив у тверезий розум українців, їх прив'язаність до рідної землі. Україна стане по-справжньому самостійною тільки тоді, коли всі українці будуть любити свою мову, культуру, знатимуть свою правдиву історію, шануватимуть брат брата. Ніхто нам не допоможе – усе залежить від нас, берімося до чесної праці!". І ми, українські студенти, ідемо на цей заклик.

Сергій Зайцев,
студент Харківського національного
університету ім. В. Н. Каразіна

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

У пошані до минулого, з баченням майбутнього

СОЮЗ - БАТЬКО

Д-р Осип Кравченюк

(Продовження. Початок в чч. 40.41, 43, 44 за 2000 рік і в ч. 1, 4 за 2001).

Жінки в УНСоюзі

Життя перших жінок-імігранток було дуже тяжке. Вони не знали відпочинку. Крім хатньої роботи і опіки над дітьми, вони часто помагали своїм чоловікам утримувати сім'ю варенням їжі чи пранням білизни для самітніх співмешканців, т. зв. „бордерів". У випадку смерти чоловіків вони отримували інколи мізерну допомогу від братств, а переважно були здані на працю власних рук. Був час, коли і УНС не виплачував вдовам посмертного по чоловіках понад 45 років життя. Минали роки, змінювалося становище українських жінок. Почали творитися жіночі відділи УНС, т. зв. „Сестрицтва", в яких жінки робили перші кроки громадської праці. 1908 року, згідно з вимогою Статуту, перша жінка була обрана заступницею предсідника Українського Народного Союзу. В 1917 році кількість жінок в Головному Уряді УНС збільшилася до трьох, в 1962 році - до шістьох , а в 1990 році жінка стала головним предсідником УНС.

В історії Українського Народного Союзу жінки відігравали помітну ролю. Крім тих, які увійшли до складу його Головного Уряду, десятки їх працювали організаторками членів та відділів УНС, їх секретарками, були делеґатками конвенцій.

Через брак місця наведемо тут тільки прізвища жінок-членів Головного Уряду УНС: головний предсідник - Уляна Дячук, заступниці головного предсідника Марія Черемшак, Марія Білик, Марія Ольшаницька, Юлія Баволяк, Марія Малєвич, Геновефа Зепко-Жеребняк, Анна Герман, Марія Душник, Ґльорія Пашен. Касир - Уляна Дячук. Головні радні: Анна Боївка, Анна Васильовська, Марія Демидчук, Анна Дерунда, Меланія Кравчишин Мельник, Олена Олек, Осипа Олінкевич, Стефанія Паливода, Олена Придун, Анна Стадник, Анна Чопек, Олена Штогрин, Анна Гарас, Текля Мороз, Рома Гадзевич, Аня Дидик-Петренко, Анна Ремик.

УНС - речник українців в Америці

Хоч від 1910 року українці в Америці мали кілька братських організацій, Український Народний Союз завжди був найбільшою з них, постійно змагав до усунення будь-яких непорозумінь і до єдности цілої української спільноти і, як такий, відігравав провідну ролю в її політичних та доброчинних акціях.

Вибух Першої світової війни, в центрі якої опинилися українські землі, поставив перед українцями в Америці додаткові завдання. Треба було створити один центр координації праці для допомоги Україні.

Першим кроком у цьому напрямі була Українська Народна Рада, покликана до життя на 13-ій Конвенції УНС 1914 року в Баффало, Н.Й.

(Продовження буде)

УНСоюз завжди підтримував демократичних діячів з України. 1999 рік: Атена Пашко, Вячеслав Чорновіл і Уляна Дячук на Союзівці.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Протокол та звіти із 34-ої Конвенції Українського Народного Союзу, що відбулася 1998 року в Торонто, є готові до висилки.

Всі члени Головного Уряду, голови Округ, відділові секретарі та делегати 34-ої Конвенції отримають протокол та звіти.

*Члени УНС, на їхнє бажання можуть отримати цей протокол, якщо потелефонують до Головної Канцелярії **і залишать інформації телефоністці:***

(973) 292-9800

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

ВІДСОТКИ НА ПЕНСІЙНІ ГРАМОТИ

від 1-го лютого 2001 р.

Одноразові і гнучкі пенсійні пляни Відсотки в першому році - нові аплікації (Відсотки гарантовані на один рік)	7%
Одноразові і гнучкі пенсійні пляни (існуючих грамот) $100,000 або більше	6%
$50,000 до $99,999.99	5.75%
$100 до $49,999.99	5.50%
Гнучка 10 пенсійна грамота (в другому році)	6%

Не ризикуйте своїми пенсійними фондами. Біржа іде вгору і вниз, але Ваші пенсійні фонди повинні бути забезпечені проти таких змін. Пенсійні грамоти УНС запевняють Вам постійний зріст. За інформаціями про наші пенсійні пляни телефонуйте безкоштовно на:

1-(800) 253-9862 дод. 3013

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

проголошує

ПРИДІЛ СТИПЕНДІЙ ТА НАГОРОД

студіюючій молоді

тільки членам УНСоюзу

на академічний рік 2001/2002

Програма УНСоюзу братських послуг для студентів, членів УНСоюзу, включатиме два роди грошевих нагород:

НАГОРОДИ УНСоюзу, приділені залежно від року навчання студента.
ОСОБЛИВІ СТИПЕНДІЇ - шість до дев'яти стипендій особливого спеціяльного призначення:

- Стипендії і нагороди надається тільки для „UNDERGRADUATE" студентів, визнаних коледжів та університетів, які студіюють для одержання першого ступеня, бакалявра і для градуантів середніх шкіл, які поступають до коледжів чи університетів.
- Прохання про стипендії чи нагороду приймається від студентів, які з 1-им червня, року в якому складають заяву, є АКТИВНИМИ ЧЛЕНАМИ СОЮЗУ принаймні ДВА РОКИ.
- Анкету з вимаганими прилогами треба відіслати до Головної Канцелярії УНС в ОДНІЙ ПОСИЛЦІ, конверта якої не може бути датована пізніше, як 1-го червня 2001 р.
- Конверти датовані пізніше, не правильно заповнені анкети, або брак прилогів, автоматично дискваліфікуватимуть студента.

**UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.,
SCHOLARSHIP COMMITTEE
2200 Rt. 10, P.O. Box 280
Parsippany, NJ 07054**

Please send me a scholarship application for the 2001/2002 academic year.

NAME:______________________________
Please print or type in English
ПРІЗВИЩЕ: ______________________________
(Прошу вписати по-українськи)
ADDRESS:______________________________
CITY:__________ STATE: __________ ZIP CODE __________
TEL.: __________ E-MAIL: __________
Web: __________ I am a member of UNA BRANCH # __________

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

УГКЦ має нового керманича

Після відходу у вічність Глави Української Греко-Католицької Церкви Мирослава Івана Любачівського 14 грудня 2000 року, Синод УГКЦ 25 січня 2001 року у Львові обрав новим Главою нашої Церкви Владику Любомира Гузара. Це обрання схвалила Апостольська Столиця 26 січня, а в день інтронізації, 28 січня, прийшла вістка з Риму, що Святійший Отець Папа Іван Павло II підніс Архиєпископа Львівського, Митрополита Галицького до гідности Кардинала.

Кардинал Любомир Гузар народився 26 лютого 1933 року у Львові. Батько його, Ярослав, був урядником Земельного банку у Львові, а мати, Ростислава Демчук, походила зі священичої родини. Вже в дитячі роки Любомир виявив обдарованість у навчанні, особливо у гуманітарних науках, а також хист до різних мов.

Це один з тих характерів, котрі все життя вчаться, переборюючи усі перешкоди і життєві труднощі. Від перших гімназійних кроків у Львові в 1943 році аж до початку 1970-их років, пов'язаних з докторантурою у Римі, майбутній Архиєпископ і Кардинал самовіддано студіював етику, філософію і богослов'я. Разом з цим він ніколи не був інтровертом, який живе лише книжками і своїм внутрішнім світом. Навпаки, умови життя на еміґрації вимагали від українського священика постійної присутности в громаді, де завжди хтось знаходився у крайній духовій чи матеріяльній потребі.

Особливої уваги до себе потребує молодь. Молоді покоління української діяспори, неминуче інтеґруючись в американську культуру, могли відчувати себе українцями лише під цілеспрямованим впливом родини, а ще у більшій мірі – нашої Церкви, і вона послідовно і твердо зберігала і продовжує зберігати всі традиційні вартості духовного українства, передаючи їх все далі, від покоління до покоління. Від юнацьких років Л. Гузар, як член молодечої української організації Пласт, передавав саме ці вартості духовного українства і залишився вірним їм на ціле гиття. Як дуже освічений священик, Л. Гузар учителював у Духовній семінарії в Стемфорді, був душпастирем Союзівки, оселі УНСоюзу, а також оселі СУМ в Елленвілі, тобто був тісно пов'язаний з найголовнішими осередками українського організаційного життя в Америці, надаючи тому життю християнського і українського характеру.

Глибоко закономірною була його співпраця з Патріярхом Йосифом Сліпим у Римі в 70-их роках. Саме Патріярх Йосиф висвятив д-ра о. Любомира Гузара на єпископа в монастирі отців-студитів в Кастельґандольфо біля Риму. Можна стверджувати, що Єпископ Гузар як український церковний діяч формувався під впливом двох найбільших світочів нашої Церкви – Митрополита Андрея Шептицького і Патріярха Йосифа, в атмосфері екуменізму, вірности Вселенській Церкві, східньому обрядові і рідному народові. Тому і українські католики, і українські православні вбачають в обранні Єпископа Любомира Гузара Главою УГКЦ добрий знак: людина з такими глибокими богословськими знаннями, такої високої моральности є здатною вести Церкву у нове сторіччя, а через Церкву – весь український народ, який так очікує самовідданих духовних провідників.

Василь Ленцик,
Стемфорд

Відзначено 10-річчя діяльности Комітету допомоги Україні

ЛІВІНҐСТОН, Н.Дж. – 28 січня в бенкетній залі готелю „Рамада" відбувся урочистий вечір, присвячений 10-річчю Комітету допомоги Україні (Приятелі Руху), відділ Північного Нью-Джерзі. За 10 років ця громадська організація, яка від 1991 року узгоджує свою діяльність з ККДУ, здійснила чимало добрих справ для України. Серед них – допомога студентам і науковцям України, спонзорування мистців, видання книжок з українистики, піклування про сиріт і хворих дітей, допомога школам. Про здійснення на цих площинах доповів на вечорі почесний голова комітету проф. Роман Андрушків. Професор Тарас Гунчак зробив доповідь про стан сучасної України і провідні напрямні її розвитку у XXI столітті.

У вечорі взяв участь в.о. генерального консула України в Нью-Йорку Сергій Погорельцев з дружиною Світланою, який зробив доповідь про політичне життя і економіку України на 10-му році її незалежности. Діючий голова комітету д-р Роман Ричок висловив подяку численним добродіям, які беруть участь у доброчинних акціях на користь України. Прозвучали вітальні промови представників ряду українських організацій.

Окрасою вечора став концерт оперових співаків Лідії Бичкової (сопрано) і Романа Цимбали (тенор) при акомпаніяменті Марії Цимбали.

* * *

В.о. генерального консула України Сергій Погорельцев відповів на запитання кореспондента „Свободи":

– Які форми допомоги уряд України вважає найбільш ефективними?

– Україна потребує як матеріяльної допомоги, так і консультативної, інформаційної. Форм допомоги може бути багато. Але провідним завданням має бути створення певної системи.

Нещодавно Генеральне консульство отримало доручення міністра закордонних справ Анатолія Зленка сприяти розвиткові українських засобів масової інформації. Нас цікавить інформація щодо фондів, створених громадськими організаціями, з яких вони могли б надавати матеріяльну допомогу, а також мати постійні контакти з конкретними редакціями.

Засоби масової інформації в Америці мають велику історію, діють на демократичних засадах, і досвід американських колеґ був би корисний Україні. Якщо цей напрям допомоги утвердиться, то форми його здійснення підкаже саме життя. Зрозуміло, що доручення міністра йде від Президента України, який недавно підписав указ про допомогу українській пресі.

Засоби масової інформації потребують сучасної техніки, навчання журналістів в американських вищих школах. На цих же засадах варто розвивати контакти з науковим середовищем України, її вищими школами.

Третій важливий напрям – медична допомога. В Україні високо оцінюють допомогу доброчинної організації „Дар життя", яка організовує лікування значного числа дітей у США, а також в Україні, де існуюча лікувальна база вимагає покращення. Ми маємо надію, що й доктор В. Селезінка продовжить свою діяльність в Україні, за яку ми йому вдячні.

Проте будь-які доброчинні акції в Україні неможливі без фінансової підтримки громади, тому я, висловлюючи надію на жертвеність українців в Америці, хочу їх запевнити, що вже тривалий час ми не знаємо фактів зникнення грошей в Україні, є відповідна контроля на цій площині, уся допомога потрапляє за призначенням.

Левко Хмельковський

Учасники свята (зліва) Сергій Погорельцев, Даміян Ґеча, Євген Федоренко, Роман Ричок.

Святкова зустріч в Клюбі емеритів

ЧИКАҐО. – До Клюбу емеритів при катедрі св. Миколая на Різдвяну зустріч 24 січня ц. р. прибуло понад 100 осіб. Імпрезу відкрив голова клюбу Володимир Щебльовський, який передав ведення програми Олегові Веселовському.

Молитвою „Бог Предвічний" і благословенням Владика Інокентій, ЧСВВ, започаткував вечір. Він зачитав листа від Владики Михайла Гринчишина щодо приїзду Папи Івана Павла II в Україну.

Несподіванкою стала поява учнів школи, які під проводом Сестри Іринеї, ЧСВВ, і учительки Слави Проців заспівали кілька колядок і виголосили побажання для усіх присутніх.

Кожна дитина отримала цукерки, а школі управа передала скромний даток. Опісля був поданий обід.

Йосиф Богданик жартами розвеселяв присутніх. Мирослава Баторфальви прочитала нарис „Самітня сосна". Президент каси „Самопоміч" Богдан Ватраль поділився думками про конференцію у Вашінґтоні і кооперативну конференцію в Україні. Володимир Щебльовський прочитав гумореску. Гість з України Ігор Грималюк поділився з присутніми роздумами про стан економіки України.

О. митрат Ярослав Свищук колядою „Во Вифлеємі" завершив цю товариську зустріч.

Н. Ф.

ЕС закликав допомогати Україні

КИЇВ (УНІАР). – Европейський Союз закликав Канаду і США разом з ЕС надати додаткову допомогу Україні у проведенні економічних і політичних реформ. За словами голови Европейської Комісії Романо Проді, він обговорив цю проблему з Президентом США. Міжнародний Валютний Фонд прийняв рішення відновити кредитування України і виділити їй додаткові кредити у розмірі близько 246 млн. долярів.

Історик з покликання

З нагоди 50-літньої наукової діяльности проф. Любомира Винара

Український науковий світ, зокрема його історичний сектор, відзначає 50-ліття наукової діяльности президента Українського Історичного Товариства, засновника і головного редактора „Українського Історика" – проф. д-ра Любомира Романа Винара, голови Світової Наукової Ради при СКУ, дійсного члена НТШ, віце-президента УВАН, голови її Історичної секції і Видавничої комісії, члена багатьох інших українських і неукраїнських наукових товариств.

Після навчання в Українському Вільному Університеті в Мюнхені Л. Винар виїхав з родиною до Америки й тут, доповнивши свої студії, почав працювати у Колорадському, згодом у Денверському, Бовлінг-Ґрінському та Кентському університетах, як професор і директор дослідного Етнічного центру.

Ще зі студентських років Л. Винар зарекомендував себе як глибокий дослідник історії української літератури й культури. У 1963 році він заснував журнал „Український історик", а роком пізніше став ініціятором створення Українського Історичного Товариства, яке сьогодні розгорнуло свою діяльність і в Україні. Вчений має за собою цілу низку організованих ним наукових конґресів, конференцій, в діяспорі і в Україні, в тому числі і першого Міжнародного конґресу українських істориків, що відбувся у червні 2000 року у Чернівцях. За активну наукову працю його нагороджено медалями М. Грушевського, св. Володимира СКУ та іншими відзнаками.

Завдяки д-рові Л. Винарові Українське Історичне Товариство є пов'язане з Американською Історичною Асоціяцією, що відкривало нам вікно в американську історичну науку.

Любомир Винар як автор багатьох історичних праць не лише збагачував українську історіографію, перш за все з тематики козацько-гетьманської доби, але як неперевершений організатор наукової праці творив нашу національно-державницьку історіографію на новому етапі її розвитку – на порозі нашого державного відродження. Тут слід згадати його продуктивну співпрацю з проф. В. Кубійовичем у створенні Енциклопедії Українознавства та активне сприяння у заснуванні Українського наукового центру при Гарвардському університеті.

Крім „Українського Історика", УІТ видає історичні монографії, українською та англійською мовами, а сьогодні дуже активно діє в Україні, де при університетах вже існує 15 осередків Товариства.

УІТ співпрацює з інститутами Академії Наук України у підготуванні до друку видань з української історії, документів з історії XX століття тощо. Весь прибуток від продажу книг залишається в Україні на розбудову та збереження архівних колекцій, бібліотек університетів та наукових установ.

Щойно вийшов збірник наукових праць на пошану Любомира Винара з нагоди 50-ліття його наукової діяльности – „На службі Кліо" (Київ, Нью-Йорк, Торонто, Париж, Львів, 2000, 820 стор.), виданий Міжнародною асоціяцією україністів, Інститутом українознавства ім. Крип'якевича Національної Академії Наук України, Інститутом української археографії та джерелознавства ім. М. Грушевського НАН України, Науковим товариством ім. Т. Шевченка у Львові, Чернівецьким Національним університетом ім. Ю. Федьковича, Національним університетом „Острозька Академія", Київським осередком Українського Історичного Товариства. Збірник складається з трьох частин. Перша містить дослідження, присвячені висвітленню наукової діяльности ювілята. Друга – висвітлює різні проблеми з історії, історіографії та джерелознавства України, третя – містить важливі документи з історії УІТ, що характеризують розвиток української історіографії в діяспорі у другій половині XX століття.

Проф. Любомир Винар.

Наукові публікації Л. Винара, що вийшли з друку до 1997 року, систематизовано у біобібліографічному покажчику, підготовленому Національною Академією Наук України та Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника (Львів, 1998, 350 стор.)

Бажаємо проф. Л. Винарові дальшої плідної праці на користь української історичної науки.

Олександер Домбровський

Концерт в пам'ять В. Чижика

НЬЮ-ЙОРК. – В суботу, 17 лютого, о 8-ій год. вечора, в Українському Інституті Америки, при 2 East, 79 Str., відбудеться концерт в пам'ять Володимира Чижика, який влаштовує відома українська челістка Наталя Хома, що минулого року заініціювала Фонд ім. В. Чижика, призначений для допомоги студентам музики з України. У концерті беруть участь Н. Хома, Рейчел Криса і Шурен Баґратуні – відомі челісти, Петро Криса і Тод Філіпс – скрипалі, Дейлен Пеннер – віоля, і Володимир Винницький – піяно.

Перші нагороди Фонду В. Чижика були вручені у Львові учням Школи музично обдарованих дітей ім. С. Крушельницької – Олені Савці, Ользі Лавришин, Олені Гуменюк, Іванці Ворошилюк, Людмилі Кучер, Назарові Пилатюку, Мар'янові Ломазі, Марії Стрельбицькій і Ользі Левицькій.

Після першого концерту плянується дальші – в США, Канаді та Европі. Датки на фонд (вони звільнені від податку) можна висилати на адресу Н. Хоми: 1291 Sebewaing Rd., Okemos, MI 48864.

Компанія Вестерн Юніон зміцнює родинні зв'язки і в новому тисячолітті

Пересилаючи гроші, ви одержите час для телефонних розмов - аж до весни 2001 року

МОНТВЕЙ, Нью-Джерсі. – Починаючи від 22 січня, щоразу, пересилаючи з США грошовий переказ за кордон, клієнти Вестерн Юніон автоматично одержують безплатний 5-хвилинний телефонний дзвінок, щоб мати змогу поспілкуватися із своїми близькими в будь-якому куточку земної кулі (за винятком Канади).

Акція Вестерн Юніон "Безплатний телефонний дзвінок" проводиться до 22 березня 2001 і є дійсною на всі міжнародні грошові перекази, що відправляються з території США (за винятком таких міст, як Денвер, Бостон, Ралей-Дургам і Сієтл) до Мексіки, Центральної і Південної Америки, в Караїбські країни, у Східню і Центральну Европу, Південно-Східню Азію, на Близький Схід, а також в Австралію. Відправляючи грошовий переказ, клієнт одержує квитанцію, на якій буде видруковано безплатний телефонний номер і персональний код. Отримати безплатну 5-хвилинну розмову дуже просто: треба лише набрати безплатний номер і ввести свій код. Чим більше грошових переказів Ви зробите, тим більше телефонних дзвінків одержите.

Компанія Вестерн Юніон ще в 1851 році стала відомою своїми телеграфними послугами, а в 1871 році вперше запропонувала клієнтам електронний переказ грошей. Докладніші інформації про Вестерн Юніон можна одержати на нашій інтернет-сторінці: www.westernunion.com

Ювілейну книгу варто доповнити

ЧИКАҐО. – Минулого року Школа Українознавства відзначила 50-ліття свого існування. З цієї нагоди видано „Ювілейну книгу", присвячену історії школи. Видання дуже гарне – графічно цікава обкладинка, чіткі фотографії, список матуристів від 1960 до 2000 р.

Статті розповідають про початки й історію школи, історію Учительської громади, яка була спонзором школи до 1979 року та спогади директорів.

На жаль, в книзі не поміщено історії Товариства „Рідна Школа", яке протягом останнього 21-го року є спонзором школи. Забракло признання для дуже жертвенної праці батьків, без яких не знати, чи школа існувала б цих 50 років.

В часах, коли спонзором школи була Учительська громада, батьківський комітет займався фінансами школи, обідами для учнів, черґуваннями, забезпеченням необхідної техніки. Під кінець 70-их років назріла потреба активнішої участи батьків у впровадженні змін в програмах навчання, тому було створено Товариство „Рідна Школа", яке перебрало обов'язки спонзора школи. Товариство має свій статут, який був опрацьований на підставі статутів інших рідношкільних товариств в США. Членами товариства є як батьки, так і вчителі, як рівнож члени української громади в Чикаґо, яким дорогі справи школи.

До компетенції Товариства і його найвищого органу – загальних зборів, належить, між іншим, розгляд звітів директора, затвердження директора на наступний шкільний рік, затвердження бюджету школи (висота оплат за навчання дітей, платні для педагогічного складу, інші матеріяльні потреби).

Управа Товариства веде організаційно-адміністраційну та господарсько-фінансову працю, зв'язану з опікунством, допомагає технічно-педагогічному складові школи у виконанні його обов'язків.

Товариство „Рідна Школа" в початках свого існування, спільно з тодішніми директорами й учителями, впровадило зміни в програмах навчання, пристосувало нові підручники, змінило години навчання.

Дозволю собі також зробити одну поправку до ст. 40 в ювілейній книзі. Там подано список голів управи батьківського комітету. Цей список є правильний тільки до числа 10. Після того, Д. Ярошевич, Ю. Рихтицький, А. Мельник, Н. Попович і З. Фортович були головами Товариства „Рідна Школа", а тепер цю функцію виконує В. Войтихів.

На закінчення хочу пригадати, що на початках 80-их років виходила газетка Школи Українознавства „Іскра", яку редаґували кожного року учні матуральної кляси. Шкода, що ідея газетки завмерла. Надіюся, що читачі „Свободи" включать це доповнення про Товариство „Рідна Школа" до своїх „Ювілейних книг".

Дарія Ярошевич,
перша голова
Товариства „Рідна Школа"

Зустріч через 15 років

Рівно після п'ятнадцяти років завітав до США, вдруге, Мирослав Медвідь – але як інакше же на цей раз і як гідно. В листопаді 1985 року український моряк, що двічі втікав із совєтського торговельного корабля „Маршал Конєв" на американський берег, не отримав азилю і, незважаючи на усі протестаційні акції української громади та допомогу американських політиків, був змушений повернутися до СРСР – в Радянську Україну, в останні роки її існування.

І ось в листопаді 2000 року, на запрошення Українського Конґресового Комітету, прибув знову на американську землю не переляканий десятками переслухань і коментарів молодий моряк Мирослав Медвідь, а гідний свого духовного сану священик Греко-Католицької Церкви в Україні.

– Це були роки випробування для мене, і так попровадив Господь, – каже о. Мирослав при нашій зустрічі.

– Як почувалися Ви, коли перша зустріч із нашою громадою і з американськими представниками припала саме на святочну відправу для відзначення 67-ої річниці Голодомору, і це в найвідомішому католицькому храмі в Нью-Йорку – св. Патрика?

– Це було для мене великим зворушенням і радістю. Але ще більшою радістю є тепер можливість відвідувати наші громади та спілкуватися з ними, можливість до них говорити.

– Знаємо, що Ваш приїзд тепер до нас не був легким, але вкінці таки вдався?

– Коли мене тепер запитували в американській амбасаді, яка причина моїх коротких відвідин США, то я відповів, що „їду до своїх братів, які перед 15 років тому врятували моє життя", що американця-дипломата досить здивувало.

– Чи думаєте, отче, що справді так було? Бо ось коли тепер переглядаю сторінки „Свободи" з осені 1985 року і читаю усі звідомлення про Вашу втечу з корабля, про розмови з Вами, про брак справжньої оборони зі сторони Уряду США, який всі випpавдували близькою зустріччю Президента Р. Реґена із М. Горбачовим, безуспішні намагання українців із США домогтися для Вас політичного притулку в США, то чи ми справді гідні того, щоб називатися рятівниками?

о. Мирослав Медвідь.

– Але я таки, незважаючи на те, як закінчилися зусилля моїх земляків, приїхав тепер справді, щоб усім подякувати за все добре, що перед 15-ти роками зробили для мене. Повірте, це велика радість для мене – тепер відвідувати усі більші українські осередки та мати можливість виступити перед громадою зі своєю подякою. Зараз я куди краще почуваюся на землі, яка 15 років тому не хотіла мене прийняти.

– Я б хотіла дізнатися, як це сталося, що Ви вирішили служити Богові, після усіх тих жахливих переживань.

– Так, переживання були справді важкі. Перед кількома роками я мав відчуття смерти, і сьогодні мені здається, що це Боже чудо, що я став священиком. Але, може, такий був мій вияв вдячности Всевишньому, що мене затримав при житті.

– Чи можна знати, коли Ви закінчили богословські науки та прийняли священство, та де виконуєте свої пастирські обов'язки?

– Висвятив мене Єпископ Української Греко-Католицької Церкви Юліян Вороновський 30 грудня 1990 року, а тепер веду парафію в селі Стенятин, Зборівської епархії. Там живу з дружиною і дітьми. Сам походжу з Лемківщини, але батьків переселили в Україну, і тому я вже вихований в Україні, служив у війську і був моряком на совєтському пароплаві.

– Ваша доля справді особлива. Але чи тільки Ваша? Як багато із наших земляків пережило і висилення, і каторгу, і тюрму – усі жахіття війни та минулого XX століття. Але Ваші, отче, переживання справді надзвичайні та справді особлива доля сплела Вас! Напевно, Ви розповідаєте дещо із того у зустрічах з нашою громадою.

– Зустрічей було вже доволі багато. Відвідав я і Бафало, і Клівленд, Філядельфію, Парму, Нюарк, Стемфорд, Чикаґо, навіть на водопад Ніяґара потрапив. То ж хочеться через ваш тижневик подякувати усім організаціям, усім землякам, що приймають мене з таким серцем та таким теплом. Ви питали мене, чи немає в мене тут, у США, родини. Справжньої родини по крові немає, але теплою та близькою родиною є для мене ціла українська громада – це я відчував у цих найважчих для мене переживаннях перед 15-ти роками, і це подвійно відчуваю сьогодні.

О. Кузьмович
Світлила авторка

КІУС CIUS Урожайний рік для „Калинового краю"

Заснований у 1992 році з ініціятиви Альбертської служби історичних пам'ятників та архівів і Канадського інституту українських студій, екомузей „Калиновий край" має своєю метою збереження багатогранної спадщини найбільшого і найстаршого у Канаді компактного поселення українців, що розташоване у сільській місцевості на північ та схід від Едмонтону.

У 2000 році „Калиновий край" зміцнив і поширив базу підтримки з боку громади і заклав міцні підвалини для зростання у майбутньому – завдяки п'ятдесятитисячній дотації федерального Міністерства канадської спадщини.

Одним із досягнень стала участь „Калиного краю" у виданні ілюстрованої книжки-путівника, присвяченої церквам повіту Лямонт. Серед більш як сотні церков східнього обряду, розкиданих по п'ятнадцяти тисячах квадратних кілометрів території екомузею, є історичні храми ранніх українських поселень і численні архітектурні перлини, які свідчать про високу духовність іміґрантів з Галичини і Буковини переломy XIX-XX століть. Також очевидним досягненням „Калинового краю" є його щорічний „Путівник для відвідувачів", всеохопне джерело інформації про цікаві аспекти, історію й діяльність екомузею. Це прекрасний спосіб реклями для місцевого бізнесу, включно із невеликими готелями, кав'ярнями, сувенірними крамницями, фармами, де покупці самі збирають ягоди, ресторанами, що пропонують місцеві страви – від пирогів до бафелоберґерів. Великим новим реклямодавцем на 2001 рік є нещодавно збудований у европейському стилі курорт в окрузі Во-Федора, за сорок хвилин їзди від Едмонтону.

Ювілей СУМ ім. Лесі Українки

БАФАЛО, Н.Й. – Наш Осередок СУМ-А відзначив своє 50-ліття в суботу, 30 вересня 2000 року. Головуючий на святі друг Василь Пристайко розповів про початки творення СУМ в Україні в 1920-их роках і 1950 року у Бафало.

За 50 літ через ряди Осередку перейшли сотні молодих людей, які і тепер працюють в нашому середовищі, як лікарі, адвокати, інженери, професіоналісти. Головний промовець друг Корнель Василик висвітлив історію змагань українського народу від Тараса Шевченка до проголошення самостійности у 1918–1919 роках. У мистецькій програмі виступили хор СУМ (диригент Христя Мороз), Мирося Сеньків, молодше юнацтво під проводом Олі Була, юначки під проводом Андріяни Мороз, Василь Середюк, дружинники під проводом Христі Мороз, Уляна Шайдел, Оля Була, Христя і Степан Морози. Друг Василь Пугач висвітлював прозірки з діяльности нашого Осередку.

Привітання виголосили почесний член осередку, друг Михайло Лисак, голова Крайової Управи друг Юрій Наконечний. Відзнаки за активну діяльність вручали крайовий голова Ю. Наконечний, крайовий культосвітний, друг Корнель Василик, голова осередку, друг Осип Ґреґа та голова Виховної ради, подруга Христя Мороз. Грамоти одержали Юрій Крупа, Оля Була, Галя Турик і Василь Середюк. Відзнаку другого ступеня виховника одержала подруга Уляна Шайдел (Ґрасман), суспільника другого ступеня – голова осередку друг Осип Ґреґа. Визначними членами крайової управи 1-го ступеня визнано друга Ігора Мороза і 2-го – подругу Христю Мороз. Редакційна колеґія (голова – Василь Пристайко) видала в кольорах ювілейну одноднівку нашого осередку. По бенкеті відбулась танцювальна забава під гру оркестри „Зоряні ночі".

Наступного дня, в церкві св. Миколая декан о. Мар'ян Процик відправив св. Літургію і Панахиду за померлих членів СУМ-А.

В. П.

КАЛЕНДАРЕЦЬ ПОДІЙ

10 лютого – літературний вечір Марти Тарнавської в НТША (63 Fourth Ave., між 9 і 10 вулицями, New York). Початок о 5-ій по полудні.

◆

10 лютого – карнавальна забава Організації оборони Лемківщини в Америці, в авдиторії школи св. Юра (215 E. 6th Street, New York). Початок о 9-ій вечора.

◆

11 лютого – концерт солістки Національної опери ім. Шевченка Лідії Бичкової (сопрано) з нагоди 50-ліття УВАН, в Українському Інституті Америки (2 East 79th Street, New York). Початок о 3-ій по полудні.

◆

11 лютого – Свято героїнь почнеться зі Служби Божої в церкві св. Юра в Нью-Йорку о 12 год. і буде продовжене о 2 год. по полудні в залі Державницького фронту – 136 Second Ave.

◆

17 лютого – вечір з нагоди 90-ліття з дня народження св. п. Михайла Черешньовського,з участю акторів Львівського театру ім. Леся Курбаса, в Українському Музеї Нью-Йорку, 203 Second Ave. Початок о 6-ій вечора.

◆

17 лютого – проголошення лавреатів конкурсу „Діти і музика" і концерт в Українському Інституті Америки в Нью-Йорку (2 East 79 St.), проголошення фонду в пам'ять В. Чижика. В концерті беруть участь Н. Хома, Ш. Баґратуні, Р. Криса, П. Криса, К. Чо, Т. Філіпс, Д. Пеннер, В. Винницький. Поч. о 8-ій вечора.

◆

19 лютого – доповідь англійською мовою проф. Ярослава Ісаєвича "Reviving Pan-Slavism in Politics and Scholarship" в Columbia University, Harriman Institute, Room 1219, International Affairs Building, 420 West 118th Street NY, NY. (212) 854-6213.

◆

24 лютого – карнавалова забава Комітету допомоги Україні, відділ Центрального Нью-Джерзі, в Центрі української культури в Савт Бавнд-Бруку. Початок о 6:30 вечора.

УКРАЇНА І СВІТ

„Іван Мазепа та його епоха" – тема конференції в Будапешті

ЛУЦЬК. – Мудре народне прислів'я „Від Богдана до Івана не було гетьмана" влучно і справедливо підтверджувало велич постаті Івана Мазепи, його значимість козацько-гетьманської доби. Під час свого 21-річного гетьманування (1687–1709) його вплив на політику, економіку і культуру Гетьманщини, а також сусідніх держав був надзвичайно сильний.

Історична інтерпретація життя й діяльности Івана Мазепи та його епохи після поразки української справи у 1709 році майже три століття перебувала під впливом крайніх звинувачень на адресу головного політичного сепаратиста Російської імперії XVIII ст. Такий односторонній погляд на І. Мазепу в російській, а відтак в радянській історіографіях сприяв поширенню антиукраїнських мітів. З іншого боку, українська історіографія, особливо державницького напряму, яка дещо ідеалізувала постать гетьмана, теж не змогла уникнути своїх стереотипів. Поза всяким сумнівом, історична доба, як і особа Івана Мазепи, є суперечливими й тому не можуть бути змальовані одним кольором.

Порівняльна метода, яка загалом утруднює емоційно-упереджений погляд на складні історичні проблеми, дає змогу властне зіставити І. Мазепу з його сучасниками – представниками національної еліти різних країн, які діяли у подібних історичних обставинах тієї доби.

Іван Франко з цього приводу на сторінках польськомовної газети „Кур'єр львівський" ще у 1882 році слушно зауважив: „Гетьман Мазепа, бачачи, що цар Петро має цілком недвозначний намір задушити Україну, уклав спілку зі шведами проти Москви і загинув у цій боротьбі.

Москва осудила цей чин козацького гетьманства і вжила весь церковний апарат, аби зогидити українському народові навіть ім'я людини, що одною з останніх посміла подумати про самостійне політичне життя України без Москви. Але історія, яка оцінює події на холодний розум, яка не може не рахуватися з причинами й наслідками, не має ані найменшої підстави повторювати прокляття платних попів та ієрархів, знаючи до того ж, що той же самий ієрарх, українець за походженням, який був автором тексту анатеми Мазепі, незадовго перед тим складав похвальні оди на його честь. Перед лицем історії гетьман Мазепа постане не гіршим і не ліпшим політиком від своїх попередників, гетьманів Дорошенка, Виговського і самого Хмельницького – всі вони з необхідности грали двояку гру, зраджували колишніх союзників, всі вони були невід'ємними дітьми свого часу". Саме цим важливим проблемам була присвячена міжнародна наукова конференція на тему: „Ivan Mazepa és kora" („Іван Мазепа та його епоха"), що відбувалася 23 листопада 2000 року у Клюбі професорів Будапештського університету імені Лоранда Етвеша. Її організаторами виступили Центр русистики Університету ім. Л. Етвеша (керівник центру – проф. Дюла Свак) і Товариство української інтелігенції Угорщини (голова – д-р Омелян Русин).

У першій науковій доповіді професора Шандора Ґебеї (Еґер) „Дипломатичні контакти Богдана Хмельницького у 1648–1657 рр." було проаналізовано міжнародну дипломатію козацької держави – Війська Запорозького та її лідера в контексті складної політичної ситуації, яка склалась у Центрально-Східній Европі в результаті Хмельниччини.

Проф. Дюла Свак у своїй доповіді „До оцінки історичної ролі Петра І" зосередився на процесі петровської „европеїзації" Російської імперії. Д-р Беата Варґа-Кертес (Сеґед) доповідала про „Перетворення козацької старшини у дворянство", про процес кооптації української шляхти Гетьманщини в російський дворянський стан.

Керівник делегації з України, директор Наукової бібліотеки Львівського національного університету імені Івана Франка, кандидат історичних наук Богдан Якимович у доповіді „Іван Мазепа як патріот" зупинився на творчому доробку шведського україніста Альфреда Єнсена (1859–1921) та його дослідженні „Мазепа" (1909). „Образ гетьмана Мазепи в суспільно-політичних та історіографічних дискусіях XIX ст." став темою насиченої маловідомими фактами та ґрунтовними висновками доповіді докторанта Центрально-Европейського університету Остапа Середи (Будапешт). Доцент Львівського університету Михайло Гнатюк, розкриваючи свою тему „Мазепа в українській художній літературі", наголосив на багатовимірності зображення постаті гетьмана у клясичній та сучасній історичній поезії та прозі. В останній доповіді, що прозвучала на конференції – „Торгівля в Гетьманщині доби Івана Мазепи" доцент Волинського державного університету імені Лесі Українки Володимир Пришляк (Луцьк) привернув увагу до питань економічної історії України кінця XVII – першого десятиліття XVIII ст.

Після виголошення наукових доповідей відбулася дискусія. В Будапешті готується видання матеріялів конференції, яка, без сумніву, посприяла популяризації нових студій історичної мазепіяни та пожвавила українсько-угорські наукові контакти.

Володимир Пришляк,
доцент Волинського університету імені Лесі Українки

Незабутньої пам'яті о. Михайло Вербицький

130-ті роковини від дня смерти

ЛЬВІВ. – Організаторами відзначення роковин (1815–1870) о. Михайла Вербицького, визначного українського композитора, автора мелодії до гимну „Ще не вмерла Україна", були: Інститут літургійних наук Львівської богословської академії, Музикознавча комісія Наукового товариства ім. Тараса Шевченка, Суспільно-культурне товариство „Надсяння", Перемиська консисторія УГКЦ та перемиський міський гурток ОУП. Урочистості мали місце у Львові та Перемишлі.

7 грудня у Преображенській церкві була відслужена Панахида за упокій душі отця Михайла, а згодом у музеї Соломії Крушельницької відбулося врочисте засідання Музикознавчої комісії НТШ, під час якого спеціялісти з ділянки музикознавства поділилися своїми спостереженнями щодо композиторської творчости визначного священика.

У Перемишлі відзначення припало тижнем пізніше: 16 грудня в каплиці будинку колишньої Духовної семінарії відбувся врочистий концерт з творів о. Михайла Вербицького у виконанні камерного хору „Ґлорія" зі Львова. Диригував Володимир Сивохін. Перш ніж прозвучали слова й мелодії духовних творів композитора, слово взяли Теодозій Стеблій та Юрій Ясенівський, музикознавець.

У неділю, 17 грудня, гості перемишлян виїхали в село Явірник Руський, місце народження композитора. Згодом у церкві в Хотинці, неподалік Перемишля, взяли участь у Службі Божій за о. Михайла, відслуженій тамтешнім парохом о. Б. Степаном. Кінцевим акордом була Панахида над могилою композитора в Млинах, де від 1852 року він був парохом і де покоїться його прах.

Варто нагадати, що мелодія гимну „Ще не вмерла Україна" була написана 1863 року й вперше заспівана разом зі словами П. Чубинського саме в надсянському місті.

Присвячено Андрієві Мельнику

СИМФЕРОПОЛЬ. – Урочистості, присвячені 110-річчю з дня народження Андрія Мельника – державного діяча, провідника української нації, блискучого військового організатора, відбулися 17 грудня в Симферополі.

В залі товариства „Україна – Світ" зібралися представники партійних і громадських організацій державницького спрямування з різних куточків Криму, гості з Києва.

Життєвому подвигу Андрія Мельника та подальшій розбудові демократичної України присвятили свої доповіді головний редактор часопису „Самостійна Україна", член Проводу ОУН Павло Дорожинський, голова Кримської організації ОУН, доцент таврійського національного університету ім. Вернадського Марія Іщук, голова Проводу Всеукраїнського жіночого товариства імені Олени Теліги, шеф-редактор журналу „Жіночий світ" Ольга Кобець, голова Спілки офіцерів України віце-адмірал Борис Кожин та ін. Ведучі – студенти ТНУ Ольга Риндич і Ростислав Семеня – продемонстрували глибокі знання з історії національно-визвольного руху. Під бурхливі оплески авдиторії співали патріотичних пісень талановиті виконавці Орест Мартинів, заслужений артист України, капітан 1-го рангу Олександр Іванов.

Тетяна Успенська,
„Кримська світлиця"

Нові науково-медичні видання у Львові

ЛЬВІВ. – Вийшов 8-ий том „Лікарського збірника" за редакцією проф. д-ра Ірини Даценко, інших професорів і членів НТШ. Видання тому оплатила д-р Марія Дицьо у світлу пам'ять свого покійного чоловіка д-ра Юрія Дицьо. Видання здійснює Лікарська комісія НТШ, заснована ще в 1897 році д-ром Євгеном Озаркевичем, який видав кілька томів „Лікарського збірника", а потім почав видавати медично-популярний журнал „Здоровлє". Перша світова війна перервала цей початок. По війні у Львові виходили „Лікарський вісник" (орган Українського лікарського товариства та Лікарської комісії НТШ), медично-популярні журнали „Народне здоров'я" та „Відродження", але це знову було перерване Другою світовою війною та совєтською окупацією Західної України. Після Другої світової війни, на еміґрації, Українське лікарське товариство (УЛТПА) відновило свою діяльність і у 1954 році почало видавати в Америці „Лікарський вісник", який виходить досі.

У 1989 році в Україні відродилася діяльність Українського лікарського товариства та Лікарської комісії НТШ, які вже в 1991 році видали у Львові перший том „Лікарського збірника".

Восьмий том „Лікарського збірника" вміщує статті з національної медичної спадщини, зі загальних проблем медицини, ювілейні дописи, рецензії, некрологи та хроніку Лікарської комісії НТШ у Львові.

Осередок НТШ в Чикаго отримав зі Львова кількадесят „Лікарських збірників" (т. 8) і може вислати їх зацікавленим лікарям і членам-добродіям НТШ.

Просимо писати на адресу д-ра Павла Пундія (Pavlo Pundy MD, 3258 N. New England Ave.,Chicago, IL 60634-4636) або дзвонити (773) 777-0905, та, по можливості, долучати пожертви на редакційні видатки і друкування наступних „Лікарських збірників".

Павло Пундій,
голова Осередку НТШ в Чикаго

Свято в селі Черче

100-річчя виїзду перших людей з нашого села за океан відзначено в день святого Петра і Павла. Зранку зірвалася буря, і черчанці та гості, що прийшли під парасолями до церкви св. Василія Великого на Службу Божу, просили Бога, щоб випогодилось, бо святковою програмою передбачалось чимало різних імпрез на відкритому повітрі. Дощ дріботів по церковному даху, поки не скінчилася Літургія, яку відправив настоятель церкви о. декан Іван Демків разом з випускником Івано-Франківського духовного інституту, уродженцем села Василем Доморецьким.

Після Служби Божої дощ ущух, і парафіяни вийшли на церковне подвір'я, де відбулось посвячення пам'ятної таблиці з іменами трьох священиків – о. Івана Созанського, о. Юрія Будного і о. Івана Дідуха. Перший з них був сільським пароxом з 1896 по 1916 рік і заснував в селі товариство „Просвіта". За його порадами господарі почали розводити пасіки, практикувати сівозміни. Саме тоді розпочався виїзд селян за океан у пошуках кращої долі. Кожен, хто виїздив, сповідався, і священик вчив його, як поводитися в незнаному оточенні, радив повернутися до рідного села.

Два інші священики – о. Ю. Будний і о. І. Дідух – були сільськими пастирями після Другої світової війни. Обидва були вислані до сталінських таборів, звідки повернувся лише о. І. Дідух, а о. Ю. Будний загинув на каторзі. Через рік о. І. Дідуха арештували повторно, проте він знову повернувся, щоб померти на рідній землі. В пошанування цих священиків відкрито пропам'ятну таблицю, яку спроєктував львівський скульптор Роман Романович. Біля Народного дому, який відремонтовано завдяки фінансовій допомозі наших земляків у США і Канади, відбулося урочисте дійство. Його відкрив сільський голова І. Антонів, а уродженець і почесний громадянин села, письменник зі Львова Роман Коритко розповів історію еміґрації селян на чужину.

Серед вихідців з Черча – родини Євгена Бачинського, Олекси і Дмитра Чоліїв, Степана і Григорія Гебів, Петра Бігуса, Петра Короля, Мирослава Басляминського, д-ра Григорія Дмитрового, о. Михайла Кравчука, Івана Космини, Романа Левицького, Мирослава Лібера, доктора Степана Стека, Петра і Мирослава Тіцьких, а також Степан Дмитрів, Роман Іванило, Ярослав Космина, Василь Кравець, Григорій Малецький, Іриней Ратич, Роман Тіцький, Богдан Гладун, Іван Климкович, Іван і Роман Стеки, Іван Просимців, Агафія Стек, Григорій Лібер, Йосиф Стечак, велика родина Дмитра Хіцяка.

До черчанців та гостей промовляли черчанин професор Львівського національного університету Лев Іванків, гість з Нью-Йорку Ярема Бачинський.

Біля дуба, посадженого у 1926 році Осипом Дячишином, який згодом виїхав до Канади, дівчата виконали композицію „Ой, дубе мій, зелений дубе". На сцені сільського стадіону відбувся святковий концерт. Милувалися учасники свята рушниками, сорочками, обрусами вишивальниці Ольги Король-Дячишин.

Під час свята було названо прізвища жертводавців зі США та Канади, які дали кошти на відновлення Народного дому. Серед них – Марія та Ярослав Чолії, Ганна і Євген Чолії, о. Богдан і Тетяна Чолії, Іриней Ратич, Ольга Дячишин, Ліда і Роман Тіцькі, Марта і Петро Ціхочі, Ганна Войнар, Галя і Петро Королі, Ольга і Михайло Королі, Катерина Іванило в пам'ять чоловіка Романа, Богдан Бігус, Марта і Володимир Григорієви, Любов і Василь Кравцеви, Романна Космина в пам'ять чоловіка Мирослава, Софія і Григорій Малецькі. Надійшли пожертви від Ліги українців Канади та Української народної каси. Загальна сума пожертв становить 3180 дол.

Щедрі пожертви внесли також Галя та Мирослав Тіцькі, Іван Геба, представники „четвертої хвилі" – Богдан Іванило, Володимир Пасічник, Василь Задерецький, Мирослав, Іван, Орися, Любомир Гладуни, Ігор Лібер, Галина Маслій, Андрій і Богдан Квасниці, Галина Коритко, Ігор Слободян, Галина Стельмащук.

Дякуючи їм, хочу сказати, що ми завжди будемо щасливі вітати кожного з них на рідній землі. Дякуємо також Петрові Королю з Канади за надіслані до сільської бібліотеки українські книжки та часописи.

Іван Антонів,
сільський голова с. Черче,
Івано-Франківської обл.

Готується групова подорож до Ватикану

З великим душевним вдоволенням наші священичі кола і парафіяльні громади сприйняли рішення Львівського Синоду УГКЦ, який обрав Главою Церкви Єпископа Любомира Гузара. Не меншою мірою усіх нас зворушило, що Папа Іван Павло II іменував Владику Гузара Кардиналом. Це особиста честь для Глави Української Греко-Католицької Церкви, але також для усієї Церкви.

Ці події – радість для нашої епархії, бо Владика Гузар у молоді літа вчився у нас, у Стемфорді, і своїм вихованцем його з однаковим правом вважають семінарія св. Василія і семінарія св. Йосафата у Вашінгтоні.

У зв'язку з офіційною церемонією введення Архиєпископа Любомира Гузара в сан Кардинала, яка відбудеться у Ватикані 21 лютого цього року, я доручив о. мон. Іванові Терлецькому організувати групову подорож наших віруючих до Риму. Тура виїжджає з Нью-Йорку 19 лютого, а повертається 26 лютого. Організатори подорожі можуть придбати квитки на різні заходи в Римі, пов'язані з церемонією введення владик у кардинальський сан. Телефони для додаткових інформацій: 1-800-908-2378, факс: 312-944-3352

Єпископ Стемфордський
Василь Лостен

Від 1 квітня 2001 року зросте ціна передплати на тижневик „Свобода"

З 8 січня поштовий уряд США підвищив ціну за пересилку першої кляси – з 33 до 34 центів за унцію, або на 3 відсотки. Піднесено також оплату на різні пересилки, а поміж ними і на пересилку газет і журналів. У висліді цього кошти пересилки тижневика „Свобода" виростуть на 10 відсотків. Наші видатки на друк газети залежить від ціни на газетний папір. По кількох роках незмінних цін за папір, минулого жовтня ціна вперше пішла вгору, і вже повідомлено, що невдовзі буде друге підвищення. Ці підвищення означають, що збільшаться видатки на друк.

Взявши до уваги ці нові обставини Головний уряд УНСоюзу на своєму Річному засіданні 1–3 грудня 2000 року вирішив піднести на 5 долярів річну передплату за кожний тижневик („Свобода" і „Український Тижневик) – як для членів, так і для не-членів УНСоюзу, що виходить по 10 центів за один примірник газети. Нова ціна увійде в силу з днем 1 квітня ц. р. Від того дня річна передплата тижневиків буде становити 45 долярів для членів і 55 долярів для не-членів.

Надіємося, що наші передплатники правильно зрозуміють причину цього кроку і приймуть це незначне підвищення ціни як неминуче у видавничому підприємстві.

Ми щиро вдячні всім передплатникам за минулу підтримку, особливо – за щедрі пожертви на Пресовий фонд „Свободи", та обіцяємо їм, що наші видання будуть якнайкраще служити їм і всій українській громаді у США і в Канаді у майбутніх роках.

Уляна Дячук, предсідник
УНСоюз –Видавець

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Названі кандидати на здобуття Національної премії ім. Шевченка

КИЇВ. - Комітет з Національної премії України імені Шевченка оприлюднив твори й праці, допущені до завершального кола конкурсу. Вони поділяються на 5 груп.

На премію претендують поети Павло Вольвач, Павло Гірник, Ігор Римарук і прозаїки – автори романів Євген Пашковський («Щоденний жезл»), Василь Рубан («На протилежному боці від добра»), автори науково-критичних і документальних творів – Сергій Білокінь (дослідження масового терору в Україні), Григорій Гусейнов (книги «Станція пасторалі» і «Господні зерна»), Володимир Качкан - дослідник народознавства, Мирослав Попович – дослідник історії культури України, Михайло Слабошпицький (роман про Марію Башкирцеву), Анатолій Погрібний (книга «Розмова про наболіле»). Серед мистців кандидатами на премію визнані мистці Петро Басанець, Євген Безніско, Зиновій Кецало, Віктор Полтавець, Валерій Франчук, диригенти Ігор Блажков, Микола Гобдич, Володимир Сіренко, кобзар Микола Литвин, композитор Іван Карабиць, музики Лілія Шутко (скрипка) і Юрій Шутко (флейта), а також Григорій Гаркуша, за концертні програми останніх років.

З театру і кіно на здобуття премії висунуті актор Костянтин Степанков, сценограф Марія Левитська, постановники і виконавці ролей в опері «Аїда» (Національна опера України) і вистави «Ісус, Син Бога Живого» (Львівський театр імені Заньковецької), а також Володимир Гришко за вокальні партії в оперових виставах.

Серед цих імен є добре знайомі американським українцям. Це, наприклад, невтомний і скромний дослідник новітньої історії Сергій Білокінь, інтерв'ю з яким недавно було у «Свободі», композитор, поет і виконавець Микола Литвин. Можливо, менше відомі засновник українського журналу «Кур'єр Кривбасу» Григорій Гусейнов – дослідник історії парків України, чи Євген Пашковський, який написав ризиковану книгу-сповідь «Щоденний жезл», у якій критикує сучасників і тужить за справжньою літературою.

Імена кращих з цих кандидатів на премію ми невдовзі почуємо.

Л. Х.

Щедрий вечір - свято пращурів

Свята наших предків часто походять ще з дохристиянської доби. Вони присвячувалися вшануванню сил природи і щиро сприймалися народом, який завжди був хліборобським, мирним. Тому після Хрещення Руси церква зберегла ряд свят, надавши їм християнського змісту. Так сталося й зі святом „Щедрий вечір". Багатьом воно не дуже знайоме, оскільки за юліянським календарем випадає досить пізно і люди вже не мають часу на святкування. Проте СУА намагається зберегти добрі звичаї минулого.

НЬЮ-ЙОРК. – З ініціятиви Варки Бачинської, яка є головою 83-го Відділу СУА, та імпрезової референтки Наталки Думи 18 січня в домівці Об'єднання Українців Америки „Самопоміч" відбувся спільний Щедрий вечір членок, їхніх родин і запрошених гостей. Вечір відкрила голова відділу Варка Бачинська. Отець диякон Юрій Малаховський провів молитву, присутні заспівали коляду „Бог Предвічний".

Імпрезова референтка відділу Наталка Дума прочитала спогад Володимира Кривокульського про Йорданські святкування над річкою Солокією в 1912 році, в одному з найстарших містечок Белзької землі – Угневі, заснованому ще за часів Володимира Великого.

О. Гаєцька прочитала короткий нарис про звичаї в Навечір'я і Празник Господнього Богоявлення, а також уривки з віршів „Різдвяний вітер" М. Ситника і „Там на річці, на Йордані" Я. Вільшенка. Членки 83-го Відділу, які щороку ходять з колядою до установ і членів громади (дохід з коляди призначений на допомогу Україні), передали телефоном свою щедрівку почесній голові СУА Іванні Рожанковській і хворим членкам 83-го відділу.

Ольга Гаєцька

Дні української музики у Варшаві

Фонд „Pro musica viva" з метою наближення української музики до польської громади організує в нинішньому році „Дні української музики у Варшаві" з такою програмою: 4 червня – вокальний рециталь Марти Боберської (сопрано); 5 червня – концерт Національної капелі "Думка" з Києва; 6 червня – концерт Національної капелі "Думка" та Національного симфонічного оркестри України з Києва. Фестиваль відбудеться у найбільш престижних залях столиці.

Запрошуємо підтримати цю акцію. Кожен жертводавець буде зазначений у буклеті фестивалю і отримає (відповідно до висоти підтримки) звання мецената (2.500 долярів і більше), патрона (250 дол.), прихильника (100) або приятеля (25).

Підтримку просимо пересилати на рахунок Фонду: Fundacja „Pro Musica Viva", PBK SA III O/W-wa, 11101024-401020170939 з припискою: Dni Muzyki Ukrainskiej w Warszawie.

Роман Ревакович,
голова Фонду „Pro Musica Viva"

Як створився...

(Закінчення зі стор. 5)

сінгулярністю, якої у Всесвіті бути не може).

Ще покійний Альберт Айнштайн вовтузився понад 40 років з цією проблемою, але ніколи її не розв'язав. Безліч пізніших фізиків працювали над тим питанням – але без успіху.

Аж із самим кінцем XX століття ми маємо перші познаки, що, може, невдовзі одержимо відповідь на це запитання. Сьогодні, на початку XXI століття, ціла фізика перебуває в стані ферменту – так, як була вона з початком XX століття. Фізики-теоретики випрацювали нову теорію: так звану теорію супер-струн, або т. зв. М-теорію. В цій теорії ми говоримо про малесенькі (10-34 cm) тріщинки-струни в самому просторі. Ці струни (або мембрани) тремтять, як струни в скрипці, видаючи різні вібрації, які є підставою всіх сил і всіх частинок у Всесвіті.

Теорія струн відповідає майже на всі питання, які ми маємо про Всесвіт і його історію. Але ця теорія є неймовірно складна і ще не зовсім теоретично розроблена, ні експериментально не доведена. Наприклад, вона вимагає, щоб ми жили не в трьох просторових вимірах (висота, глибина, ширина), до яких ми привикли, але в 10-ох, а може й 11-ох вимірах. Де є ці виміри? Чому ми їх не бачимо? М-теорія твердить, що ці додаткові виміри є "звинені" в малесенькі простори, яких наші змисли не можуть сприйняти. Але це ще відносно проста справа, коли порівняти її з іншими надзвичайно складними питаннями М-теорії...

Наш розум, наша уява, наша мова, наш досвід неспроможні охопити такі складні концепції. Але ми маємо потужну зброю – математику, яка не лише може описати ті складні теорії, але й передбачити їхні наслідки, які колись (може, ще за нашого життя) людина зможе перевірити експериментами.

Виринає питання: якщо наш розум не може цього всього зрозуміти, то як ми можемо вживати математику, яка дає нам докладні і прецизні відповіді? В моїй скромній опінії, однією можливою відповіддю на цей запит можуть стати слова з Біблії: „На початку було Слово, і Слово було в Бога, і Бог був Слово". Може, це „Слово" – це і є власне математика. Можливо, Господь створив Всесвіт як математичну загадку, а нас створив у Свій Образ, щоб ми могли збагнути й зрозуміти Його великий задум?

Про автора:
Любомир-Степан Онишкевич – науковець в галузі електроніки, дослідник і колишній голова віділення у лябораторії Д. Сарнофа. Автор 115 наукових публікацій і 36 патентів. Тепер займається космологією. Академік Академії Інженерних Наук України, дійсний член НТША.

І казка, і правда...

Нещодавно „Яра” (театральна група Вірляни Ткач в театрі La MaMa в Нью-Йорку) потішила всіх своєю новою виставою „Співуче дерево”. Як і кожна праця Вірляни Ткач, ця вистава була базована на вивченні матеріялів експедиції, на цей раз в Україну, минулого літа. Про цей проєкт багато писалося в пресі, тому хочеться сьогодні зупинитись на виставі, тобто на самому дійстві, показаному творчою групою.

Початок вистави не віщує нічого незвичного – три постаті в білих халатах провадять досліди в лябораторії, і тільки з уривків телефонних розмов довідуємося, що це досліди над кристалами солі і що дослідникам не хочеться іти додому, до різдвяного столу, бо мусять завершити працю... Ніби марево, на сцені з'являється циган з циганкою, і забирають з собою одну з працівниць. Стіна лябораторії перетворюється в екран, на якому бачимо фрагменти розмови і обличчя гуцулів, реальних жителів сьогоднішніх Карпат і,... як завжди у виставах Яри, повноправною дійовою особою виступають прозірки або відеофільми, на цей раз – запис гуцульського Різдва і розмови жителів села Утороп про соляні джерела (відеорежисер Андрея Одежинська), що є містком між реальністю і іреальним світом прадавньої Коляди та священнодійства тотемної кози, провідником якої „духи” обирають одну з лярборанток.

Фантасмагорія перетворень і змін триває – і ми вже в Нью-Йорку на вулиці, де турботи про святкування зводяться до читання реклям та купівлі подарунків (на цей раз в циганів можна придбати експонати з виставки золота скифів). Але предки затягають до свого кола, і магічні ритми вертепу, танцю – перетворення світу і переходу з фази вмирання до нового життєвого циклу захоплюють не тільки дійових осіб, але і всіх присутніх у залі.

Така, на мою думку, фабула вистави. Вона тим добра, що не залишає нікого байдужим і дає можливість відчути силу прадавніх вірувань, стати ніби співавтором-учасником дійства. Треба відзначити добре підібраний ансамбль, де тонко підкреслено особисті здібності кожного учасника.

Цікавими є праці акторок-не українок, які за короткий час опанували техніку співу давніх пісень і збагатили виставу особливими тембрами голосів (Забрина Гневара, Акіко Гіросіма, Джіна О. Мередіт Райт). Мабуть, заслуга в цьому Мар'яни Садовської, яка є музичним керівником вистави і яка своїм співом та „танцем з козою” ще раз підтвердила широкий діяпазон свого обдарування. Ритм та енергію вніс в виставу Євген Гуц, цікаво поєднуючи спів та характерну гумористичну постать свого персонажу з усім ансамблем. Циганські пісні виконала Пірожка, професійна виконавиця циганської музики, а Олександер Козаков та Сергій Рябцев прегарно грали на інструментах. Одну з ролей виконала Ярина Турянська – професійний етномузиколог з України.

Щодо оформлення сцени, то хотілося насиченіших кольорів, елементів вертепної зірки, але як вистава набрала ритму і кульмінаційності, стало зрозуміло – лаконічність в даному випадку була необхідна (художника Ватоку Уено на працю надихали творчі роботи одного з учнів уторопської середньої школи).

Вистава проходить на одному диханні. Дійство таке захоплююче, що жаль встати з крісла і струсити з себе марево казки, коли погаснуть світла і сцена перетвориться з чарівної площі див в буденний подіюм... Все минає, щоб, набравшись нових сил, відродитися в іншому часі і в іншій формі... Наберемось терпіння і ми... – до наступної прем'єри.

Катерина Немира

Вітрила, напнуті любов'ю

Минулого року „Свобода” декілька разів писала про київський вітрильник „Батьківщина”, який прибув до американського берега з культурологічною експедицією „Хай світ пізнає Україну”. Чимало наших читачів ступали на борт цього славного човна, де діяли цікаві виставки образотворчого мистецтва, різні експозиції з історії України.

Особливим успіхом користувалися у відвідувачів живописні твори дітей з Київської художньої школи „Троєшки”. Саме ці твори прикрасили двомовну, українсько-англійську дитячу книжечку-календарик, видану членами експедиції „Хай світ пізнає Україну”. На кожній сторінці календаря вміщена адреса автора даного твору – щоб американські діти мали можливість листуватися з дітьми України.

У справі придбання кнтжечки-календарика можна звернутися на: адресу: 107 Kite Maug Rd., Uncasvill, CT, 06382, через Інтернет: zagrava@hotmail.com. Тел.-факс: (860) 367-0594.

Ціна одного примірника, з пересилкою, – 7 долярів.

Обкладинка книжечки-календарика.

Вісті з Українського Музею

THE UKRAINIAN MUSEUM
203 SECOND AVENUE, NEW YORK, NY 10003-5706 • Tel. 212 228-0110

На пресовій конференції 11 грудня 2000 р. управа Українського Музею (УМ) повідомила громаду, що Музей отримав надзвичайний дар від Євгена і Диймел Шклярів з Каліфорнії, які подарували музеєві 2.5 млн. дол. на будову нового приміщення, а також виділили дотацію (Challenge Grant) в сумі 1 млн. дол., яка подвоїть кожну пожертву, починаючи від листопада 2000 р. до кінця 2001 р. Євген Шкляр підкреслив, що цей дар вшановує його батьків, Стефанію та бл. п. Володимира Шклярів.

***

Комітет збірки фондів на новий будинок УМ розвинув нову інтенсивну збіркову акцію. Це надзвичайно важливе цього року, бо завдяки дотації (Challenge Grant) Євгена і Диймел Шклярів музей має можливість одержати дорівнювальну суму до зібраних фондів, до вартости 1 мільйона дол. Комітет очолює Андрій Ганкевич, а заступником є Ростислав Мілянич. До праці прилучилися Анна Алиськевич, Ірена Волошин, Марія Душник, Орест Глют, Роман Гавриляк, Іляна Кобзар, Стефанія Косович, Оксана Лопатинська, Іван Лучечко, Зенон Масний, Яр Моцюк, Христя Навроцька, Марія Пазуняк, Марія Полянська, Зоряна Смородська, Ярослава Снилик, Татяна Тершаковець, Ольга Тритяк і Марта Бачинська з адміністрації музею.

***

Музей щиро вдячний всім особам, які придбали квитки на минулорічну льотерею, прихід з якої був призначений на загальний фонд. Вартісні виграші отримали Оленка та Ігор Терлецькі (Н.Дж.), Рута Ріпецька (ІЛ), Ярослав Горячун (ПА), М. Яросевич (ІЛ), Ксеня Йовик (ДК) і Зенон Завадович (ПА).

***

У першому році нового тисячоліття УМ відзначатиме своє 25-ліття, і саме в цьому році почнеться будова нового музейного приміщення.

***

Український Музей, заснований Союзом Українок Америки в 1976 р., є незалежною культурною інституцією, яка послідовно і сумлінно здійснює своє головне завдання – збереження української народної спадщини для всіх нас, наших майбутніх поколінь, нашої громади та американської спільноти. Праця музею спрямована не лише на кількісне надбання, на збільшення колекцій, але й на їх докладніші дослідження і вивчення. За 25-річне існування УМ показав 59 виставок, 18 з яких було пересувних, видав 44 супровідних каталоги, провадив численні доповіді, імпрези та курси.

***

Ювілейний комітет під проводом Татяни Тершаковець запланував ряд імпрез для відзначення 25-ліття УМ. Перша з них – „Маланка-2001“– відбулася 13 січня у ресторані Tavern on the Green в Центральному парку Нью-Йорку з великим успіхом і з участю 260 гостей. „Маланка” також започаткувала збіркову акцію на будівельний фонд УМ. Під час вечора було зібрано понад 50 тисяч дол. Присутні мали не тільки чудову забаву, але й розпочали новий рік важливою подією – приєдналися до підтримки будівництва нового приміщення музею.

***

В лютому УМ починає новий сезон курсів, які щорічно приваблюють дітей шкільного віку, студентів університетів та інших людей, зацікавлених вишиванням, виробленням герданів, писанкарством і виготовленням обрядового великоднього печива. За інформаціями, та щоб записатися на курс, просимо звертатися до музейної канцелярії - тел. (212) 228-0110.

***

Запрошуємо відвідати музейну сторінку на Інтернеті - www.ukrainianmuseum.org. Сторінку оформили Ганя Кріль і Максим Пізюр, які є співвласниками мережі „Брами“. Подані цікаві інформації з ілюстраціями про УМ, його історію, календар праці музею, опис колекцій, архівного матеріялу. Товар з крамнички можна також замовляти на сторінці музею (крамничка приймає VISA і Mastercard). Відвідувачів сторінки багато, з різних країн світу. Лише в грудні 2000 року сторінку відвідали 5,899 осіб. Найбільше зацікавлених було з Америки, а відтак з Канади - 1,119 осіб; з України - 92, з Росії - 58, з Японії - 29, з Ізраїлю та Італії - по 20, з південної Африки, Сінгапуру та Фінляндії .

The Ukrainian Museum, 203 Second Avenue, New York, NY 10003, тел: (212) 228-0110; факс (212) 228-1947; E-mail: UkrMus@aol.com

Катря Червоняк,
Український Музей

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Лютий 2001 р., ч. 6.

Що зробила Фундація в 2000 році?

Фундацію ім. І. Багряного створено 1975 року, а оформлено її 1976 року як неприбуткову, звільнену від податків, суспільно-громадську організацію. Фундація поширювала і далі поширює інформації про Україну – в Україні та поза її межами – про незавидне життя українського народу в роки російсько-комуністичної окупації, коли український народ нищено розкуркулюванням, колективізацією, голодом 1933 року, розстрілами, тюрмами, засланнями, про русифікацію та інші репресії комуністичної системи, від яких Україна ще й далі не може одужати.

Фундація допомагає в демократизації України, в пробудженні свідомости її населення, яке має бути господарем на своїй землі.

У травні минулого року газета Фундації „Українські вісті", яка виходила впродовж 55 років, припинила дальший вихід, бо останні роки Фундація ім. І. Багряного додавала річно десятки тисяч долярів, щоб втримати її при житті. У кінці минулого року продано дім „Українських вістей" в Дітройті. Зшиті річники газети за 1945–2000 роки вислано для збереження до Архіву-музею Києва для дослідників та науковців.

Більшість книжок, річників журналів „Молода Україна", Нові дні", „Сучасність", „Листи до приятелів", словники, багатотомний „Літопис УПА" та інші видання, що були в домі „Українських вістей", вислано до Спілки письменників України, представникові Фундації В. Усаневі в Харкові, до Архіву-музею в Києві, до музею Тараса Шевченка в Каневі, до історичного музею у Львові – до відділу-музею діяспори, в інші міста. Разом вислано 60 великих пакунків в Україну.

В минулому році в Україні видано п'ятитисячним накладом Хрестоматію творів Івана Багряного „Вірю!", яка рекомендована вченою радою Харківського педагогічного університету ім. Григорія Сковороди для учнів середніх шкіл, студентів та викладачів України. В книзі, яка має 544 сторінки, поміщено твори І. Багряного – патріотичні поезії, пісні („Марш „Україна", „Марш ОДУМ-у", „Юнацька", „Пісня про Тютюнника", „Вперед, соколи", „Марш каторжан", „Марш полеглих", „Вперед, сини народу" (гимн ОДУМ-у), „Вставай, народе!" та ін.), сатиричні вірші, прозу (уривки з „Сад Гетсиманський", „Тигролови", „Буйний вітер", „Огненне коло", „Людина біжить над прірвою"), публіцистику, бібліографію та ін. Книгу вислано, за рекомендацією міністерства освіти України, в усі області України до українських шкіл.

В 2000 році з каси Фундації видано на різні цілі 52,318 долярів. Каса Фундації поповнюється пожертвами друзів і прихильників, рівнож певні суми жертводавці призначають на певні цілі й ті гроші були в минулому році передані за призначенням, а саме на видання книги Олега Чорногуза, книги спогадів Сергія Козака – редактора „Українських вістей" в останні роки, на лікування бандуриста Миколи Литвина, на церкву св. Софії в Маріюполі, яка належить до Київського Патріярхату, на видання журналу „Джерела", духовної літератури в Луцьку, на видання книги Миколи Зерова з вступною статтею Леоніда Череватенка, Києво-Могилянській Академії, українській школі та музеєві Лесі Українки в Ялті, „Просвіті" та газеті „Дзвін Севастополя", Архіву-музею в Києві, Спілці українських письменників в Німеччині на видання журналу „Соборність" та ін.

На Полтавщині Георгій Шибанов закінчує монографію про відомого диригента Нестора Городовенка, в якій розповідає про його творчий шлях та драматичну ситуацію в українському музичному світі за роки сталінського режиму. На її видання Фундація теж виділила кошти. Голова Кіровоградського обласного товариства „Просвіта" Андрій Іванко зібрав матеріяли до книги „Історики України XIX–XX століття". Книга, на видання якої дала Фундація гроші, має науково-популярний характер і дає об'єктивну картину розвитку української історичної науки, розповідається про діяльність таких істориків, як Д. Бантиш-Каменський, Яків і Олександер Марковичі, М. Маркевич, А. Скальковський, М. Максимович, М. Костомарів, В. Антонович, О. Лазаревський, Д. Мордовець, О. Левицький, М. Грушевський, М. Аркас, Д. Яворницький, А. Кримський, О. Єфименко, Д. Багалій, В. Липинський, Д. Дорошенко, М. Яворський, М. Слабченко, Г. Хоткевич, Н. Полонська-Василенко, О. Оглоблин, І. Крип'якевич, Б. Крупницький, І. Борщак, О. Апанович, М. Брайчевський, Я. Дашкевич та ін.

Зібрано листи Івана Багряного

В минулому році зібрано, впорядковано, написано примітки й підготовлено до друку близько 600 листів Івана Багряного до відомих діячів культурно-громадського та політичного життя діяспори в 1946-1963 роках. В листах йде мова про великі труднощі, що стояли перед Багряним у виданні його літературних творів, про наради, з'їзди, пленуми ЦК УРДП, крайових комітетів партії, яку він очолював, про діяльність та його участь в Державному центрі УНР, з приводу звинувачень його в „комунізмі" та інших „гріхах". Книга „Листування Ів. Багряного" має вийти друком у видавництві „Смолоскип" в цьому році. Вона міститиме листування з Віталієм Бендером, Ростиславом Василенком, Степаном Витвицьким, Володимиром Винниченком та його дружиною Розалією, Володимиром Блавацьким, Осипом Буйдуником, Михайлом Воскобійником, Федором Гаєнком, Мар'яном Дальним, Петром Волиняком, Василем Григоренком, Іваном Дубинцем, Данилом Завертайлом, Григорієм Китастим, Ігорем Костецьким, Григорієм Костюком, Миколою Лівицьким, Дмитром Нитченком, Ананієм Нікітіним, Семеном Підгайним, Федором Пігідом, Уласом Самчуком, Миколою Степаненком, Петром Шинкарем та багатьма іншими.

Щиро люблять Україну

Свого часу Євген Чикаленко писав, що не так уже й важко любити Україну до глибини серця, проте значно важче любити її до глибини власної кишені. Щиро люблять Україну добродії, які видали і надіслали до Харкова хрестоматію творів Івана Багряного „Вірю!". У нас це видання стало першорядним знаряддям у вихованні нових будівничих України.

Анатоль Гавриленко,
будівельник автошляхів
Харків, пр. Тракторобудівників,
90а, кв. 31.

Через брак державної мови

Мовна ситуація в сучасній Україні справді є дуже складною. Про це останнім часом з великою тривогою говорять видатні діячі української культури і науки Л. Костенко, І. Дзюба („Сучасна мовна ситуація в Україні" – „Урядовий кур'єр"), М. Брайчевський („Мова і держава" – „Українське слово") та ін.

Маємо справу з масовою двомовністю населення України. Це – результат асиміляційного процесу витіснення української мови російською протягом майже 350 років. Бодай побіжно нагадаємо про указ Петра І від 1720 року, про Валуєвський указ 1863 року, Емський указ 1876 року, про курс на русифікацію України, який неухильно здійснювався аж до 1991 року. Вже в середині 60-их років українською мовою навчалося лише 62 відсотки школярів республіки. Особливо складним було становище в містах. У 1958 році в україномовних школах міст навчався лише 21 відсоток учнів, а в таких великих містах, як Харків, Донецьк, Одеса, кількість українських шкіл звелася до одиниць.

У 70–80-ті роки в освіті України сфера вживання української мови ще більше звузилась. Нову хвилю русифікації започаткувала директива Міносвіти УРСР „Удосконалювати вивчення російської мови в загальноосвітніх школах республіки". Наприкінці 70-их в обласних центрах та в Києві російські школи вже становили 78 відсотків від загальної кількости шкіл.

Сьогодні приблизно третина жителів України є україномовна, третина – російськомовна і ще третина користується ситуативно, в т. ч. і в сім'ї, обома мовами. Специфіка мовної ситуації вимагає добре продуманої мовної політики, яка органічно поєднувала б адміністративні заходи щодо впровадження української мови в офіційно-ділове спілкування, з практикою обов'язкового державного протегування україномовних засобів масової інформації, книговидання й преси.

На жаль, якраз цього і немає. Знову скористаємось оцінкою Ліни Костенко: „У нас же панує млява толерантність, яка видається за демократію... Держава – це система, яка зберігає себе. І якщо ми – держава, а отже – система, то чому ми дозволяємо її розвалювати?". На перший погляд, складається парадоксальна ситуація: за дев'ять років незалежности українська мова опинилася у ще гіршому становищі, ніж на початок 90-их років. Вона лише офіційно є державною. На практиці ж все агресивніше витісняється мовою сусідньої держави.

Загалом же відсутність реальної мовної політики в державі також є політикою, яка призводить до витіснення мови корінної національности, яка через історичні причини опинилась у стані мови національної меншини. Якщо ця вбивча політика не зміниться, наша держава сприятиме вихованню національно індиферентного, морально спустошеного нового покоління, яке служитиме не своєму народові і його державі, а північному сусідові. Отож, потрібна рішуча дерусифікація України, яка має відбуватися на засадах науковости, пляномірности, систематичности.

Ми усвідомлюємо фундаментальну цінність мови як основи самоідентифікації людини і народу. Тому докладатимемо усіх зусиль для повернення українській мові того місця, яке вона має займати за самою своєю природою.

Андрій Іванко,
голова обласного товариства „Просвіта", Кіровоград

Дописи, листи і пропозиції до сторінки Фундації імені І. Багряного просимо слати на адресу:
Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights, IL
60005, USA
Сторінку редагує Олексій Коновал

Пожертви на Фундацію ім. Івана Багряного

1,000 дол. - Ол. Лімонченко, 250 дол. - Олександер Скоп, по 100 дол. - Маруся і Федір Гайові у пам'ять батька Кузьми Степановича, матері Тетяни Артемівни, брата Михайла Кузьмовича Гайових та батька Іларіона Петровича і матері Євдокії Григорівни Глобів; Юрій Темницький, Євдокія Трипупенко у пам'ять свого батька Павла Пришибинського і чоловіка Віталія, 75 дол. – Петро Гурський, 50 дол. _ Катерина Мартіян в пам'ять чоловіка Павла, 25 дол. – Роман Коваль, 50 нім. марок – Валентин Стадниченко.

Управа Фундації щиро дякує усім жертводавцям й прохає й далі підтримувати своїми пожертвами Фундацію, щоб вона могла допомагати в перетворенні України в українську Україну! Ми вдячні всім тим, що стали членами Фундації й прислали свої членські внески.

Закликаємо тих, що ще не є членами Фундації, стати її членами, висилаючи 25 долярів (річну членську внеску) на адресу: Bahriany Foundation, 811 S. Roosevelt Ave., Arlington Heights, IL 60005.

В музеях оживає історія країни

Місто біля водоспаду

За довгі роки життя у мене виробилося правило, згідно з яким знайомство з новим містом неодмінно починаю з музею. Не відступив від нього і тоді, коли приїхав до Чикаго на постійне мешкання.

За кілька днів друзі повезли мене до славетного Музею науки і техніки, який за кількістю оригінальних експонатів вважається одним з найбільших у світі. Оглядаючи його експозиції, я звернув особливу увагу на розділ, присвячений історії телебачення, адже у свій час сім років праці віддав Львівській студії телебачення.

Експозиція, яка мене зацікавила, відкривається великим плякатом, на якому золотими буквами написані імена винахідників електронного телебачення. Ось вони: В. Зворикін та Ф. Фарісворт (США), Б. Розінґ (Росія) та К. Свинтон (Великобританія).

– А де ж наш славетний земляк, – подумалось мені,– син відомого українського поета Павла Грабовського? Хіба американці не знають, що така авторитетна міжнародна організація, як ЮНЕСКО, підтвердила, що саме він, Борис Грабовський, здійснив у 1928 році першу у світі телепередачу з допомогою електронних пристроїв? Знають, але, схоже, не хочуть цього визнавати.

Водночас зі мною знайомився з експонатами старший чоловік, одягнутий у світлі джинси та пухкий бавовняний светер синього кольору. Помітивши моє невдоволення, він поцікавився його причиною – американці охоче вступають у контакти, а коли потрібно, то пропонують свою допомогу.

Я розповів незнайомцю про те, що мене стурбувало і висловив здивування, чому такий поважний музей відступив від істини.

– Пробачте, можу тільки поспівчувати вам. Сам довгі роки займаюсь історією техніки і тому добре розумію ваше невдоволення. Дозвольте відрекомендуватися: професор Френсис Джексон.

Я подав професору правицю, і ми вирішили продовжити розмову в кафе, які є на кожному поверху музею. За склянкою кави зайшла мова про історію деяких американських винаходів.

– Якщо вас цікавлять такі питання,– сказав професор,– то можу порадити побувати в місті Патерсоні, Н.Дж., неподалік від Нью-Йорку. В силу певних історичних та економічних обставин там протягом двох століть були здійснені всесвітньовідомі відкриття, деякі з яких і досі не втратили свого значення.

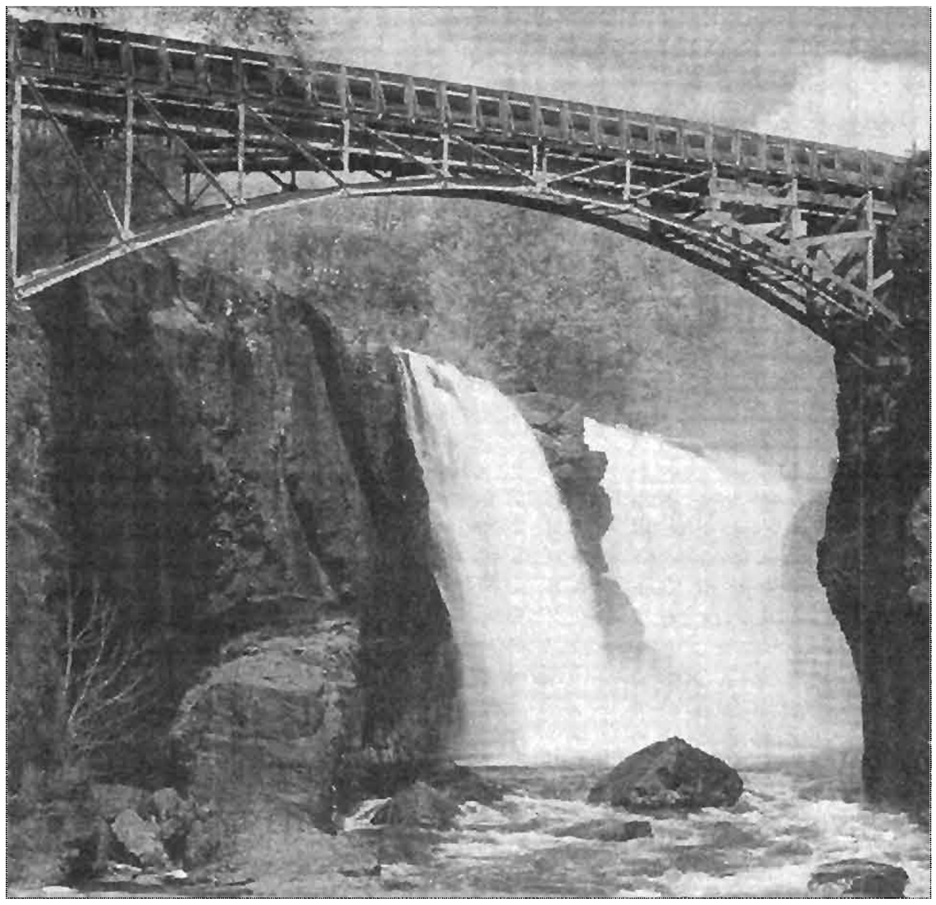
Мене зацікавила одержана від нового знайомого інформація. При першій же нагоді я поїхав в це місто, поруч з водоспадом Великим, або Мола, як його називали індійці, що жили в тих місцях. Висота падіння води складає 25, а ширина – 90 метрів. Саме цей водоспад в 1778 році привернув увагу Джорджа Вашінґтона та Олександра Гамільтона. Перший, як відомо, став президентом США , а другий – міністром фінансів. Історики, описуючи цю візиту, розповідають, що водоспад дуже сподобався Гамільтону. Як людині заповзятливій, йому спало на думку використати його можливості в промислових інтересах.

Ідея , яка зародилася у міністра фінансів, з часом втілилася в життя: на берегах водоспаду виросло місто Патерсон. Воно стало батьківщиною значних технічних відкриттів, які одержали визнання цілого світу.

А тепер настав час розповісти про них.

В кінці XVIII століття в місті стала до ладу фабрика з виробництва шовку, який користувався великим попитом. Вона була першим підприємством, на якому для відбілювання тканини почали застосовувати хемічні матеріяли. Це нововведення дало можливість не тільки прискорити виготовлення шовку, але і здешевити його собівартість. І тому не дивно, що нова проґресивна технологія, опрацьована в місті біля водоспаду, знайшла застосування в багатьох країнах.

У цілому світі відомий револьвер Кольта, однак мало хто знає, що його винайшов у 1831 році конструктор Самуель Кольт. Перші зразки універсальної зброї були зібрані на заводі в Патерсоні, згодом винахідник заснував фірму стрілецької зброї. У 1838 році

Водоспад Великий (The Great Falls) на річці Пасейк.

уряд США купив у Кольта велику кількість револьверів, якими було озброєно армію.

На підприємстві, де й тепер виготовляється стрілецька зброя, діє унікальна виставка "Кольтів" всіх моделей та розмірів. Це зібрання зброї цікаве не тільки для істориків, але й для тих, хто має власні "кольти". Адже в Америці кожний п'ятий громадянин країни має пістолет або рушницю.

Перегорнемо ще одну сторінку історії міста. У 1878 році вчитель місцевої школи Джон Говен збудував перший у світі підводний човен. Він був розрахований на одну людину і приводився в дію за допомогою двигуна, який працював на гасі. Човен важив 2.5 тонни і рухався під водою зі швидкістю 3.5 милі на годину.

Та новинка чомусь не припала до душі військовому міністерству. Учитель-винахідник продовжив працювати над своїм винаходом, враховуючи побажання замовників. Нелегко давалося нова конструкція, бракувало коштів для придбання необхідного обладнання і на утримання допоміжних робітників.

Наполегливість та віра в свої сили взяли верх над труднощами. Незабаром військовики мали можливість оглянути новий підводний човен Говен-3, який і був прийнятий на озброєння військово-морської фльоти. Таким чином, місто Патерсон стало батьківщиною першого у світі підводного човна.

Тим часом перший варіянт човна сподобався японцям, вони придбали креслення і виготовили одномісні підводні кораблі-вбивці, призначені для знищення ворожих об'єктів. Ці човни японці використовували в Другій світовій війні, зокрема проти американських кораблів.

В міському музеї представлені зразки перших американських паровозів, які були зроблені в Патерсоні. Ці локомотиви дещо відрізнялися від тих, що виготовлялися у Велико-британії. Вони значно потужніші і тому розвивали більшу швидкість.

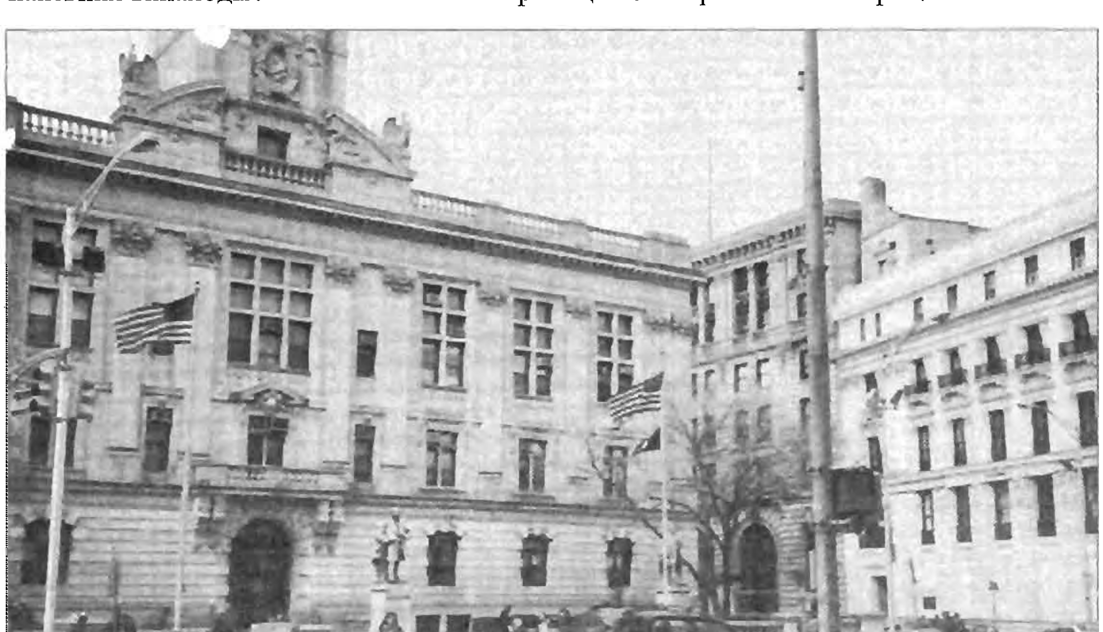
В цьому самому місті на початку цього століття брати Вілбер та Орвіл Райти, після того, як здійснили перший у світі політ на літаку, побудованому ними, що тривав 59 секунд, спорудили перший в Америці завод, який випускав авіяційні двигуни. Саме двигун, виготовлений у Патерсоні, був встановлений на літаку, який у 1928 році здійснив перший у світі переліт без проміжного приземлення за маршрутом Нью-Йорк – Париж. І в наш час підприємство, досягнувши високих технічних показників, постачає свої двигуни відомим авіякомпаніям, зокрема для „Боїнга". Саме на американських літаючих фортецях Б-17 встановлені мотори, виготовлені в Патерсоні.

Без сумніву, всім школярам відоме ім'я видатного американського винахідника Томаса Едісона, на рахунку якого – понад 1,000 патентів на технічні відкриття і різні вдосконалення. Його ляборaторія знаходилася в Патерсоні, де були виготовлені перша електрична лямпа, перша електрична праска, перша електрична машинка для пошиву, перша у світі електрична свічка запалювання для авт, яка і досі не змінилася. Музей, про який веду мову, розміщений в приміщенні колишньої шовкової фабрики, де і досі збереглося кілька верстатів та багато іншого обладнання.

У музеї я побачив лише кілька туристів, люди не часто приходять сюди. Інтерес до багатющої експозиції втрачено не випадково: місто, в якому тепер проживає біля 150 тисяч мешканців, занепало.

В місцевій газеті я прочитав, що причини занепаду криються у зменшенні обсягів виробництва, тому кваліфіковані робітники переїжджають до інших міст. Та, незважаючи на всі негаразди, патерсонівці гордяться своїми уславленими земляками і роблять для того, щоб слава про них не згасла.

Анатолій Гороховський

Міська рада Патерсона

СПОРТ

Біятлон

Закінчилися індивідуальні перегони у чоловіків на чемпіонаті світу. Їх переможцем став фінський біятлоніст Пааво Пуурунен. Українець Роман Лисенко, допустивши тільки один промах з чотирьох вогневих рубежів, посів шосте місце. Андрій Дериземля, який вже традиційно фінішує першим з українців, став серед своїх співвітчизників останнім – 66 місце.

У словацькому містечку Поклюка шведка Магдалена Форсберг стала кращою в індивідуальних перегонах на 15 км. Українська біятлоністка Олена Зубрилова – на третьому місці. Індивідуальні перегони з чотирма вогневими порогами дає змогу проявити себе біятлоністкам з відмінною стрільбою. О. Зубрилова, не дивлячись на те, що перегони затримали на півтори години, відстрілялася тільки з двома промахами на першому та останньому вогневих порогах, а також показала високу швидкість. На четвертому місці, одразу за Зубриловою, фінішувала ще одна українська біятлоністка – Олена Петрова. Вона відстрілялася без промаху, але бігла повільніше, ніж її співвітчизниця О. Зубрилова.

Шахи

Відомий український гросмайстер Олег Романишин зі Львова став переможцем у традиційному Різдвяному міжнародному шаховому турнірі в місті Ренджо-Емілія в Італії, де у 9 партіях здобув 6 перемог, три зустрічі закінчив внічию.

◆

Одночасно в місті Ано-Люсія в Греції відбувся інший міжнародний шаховий турнір, який закінчився небувалим вислідом: 12 учасників здобули по 7 точок з 9 можливих. В турнірі змагалися двоє шахістів з України – ґросмайстер Володимир Баклан і міжнародний майстер Спартак Височин – обидва з Києва.

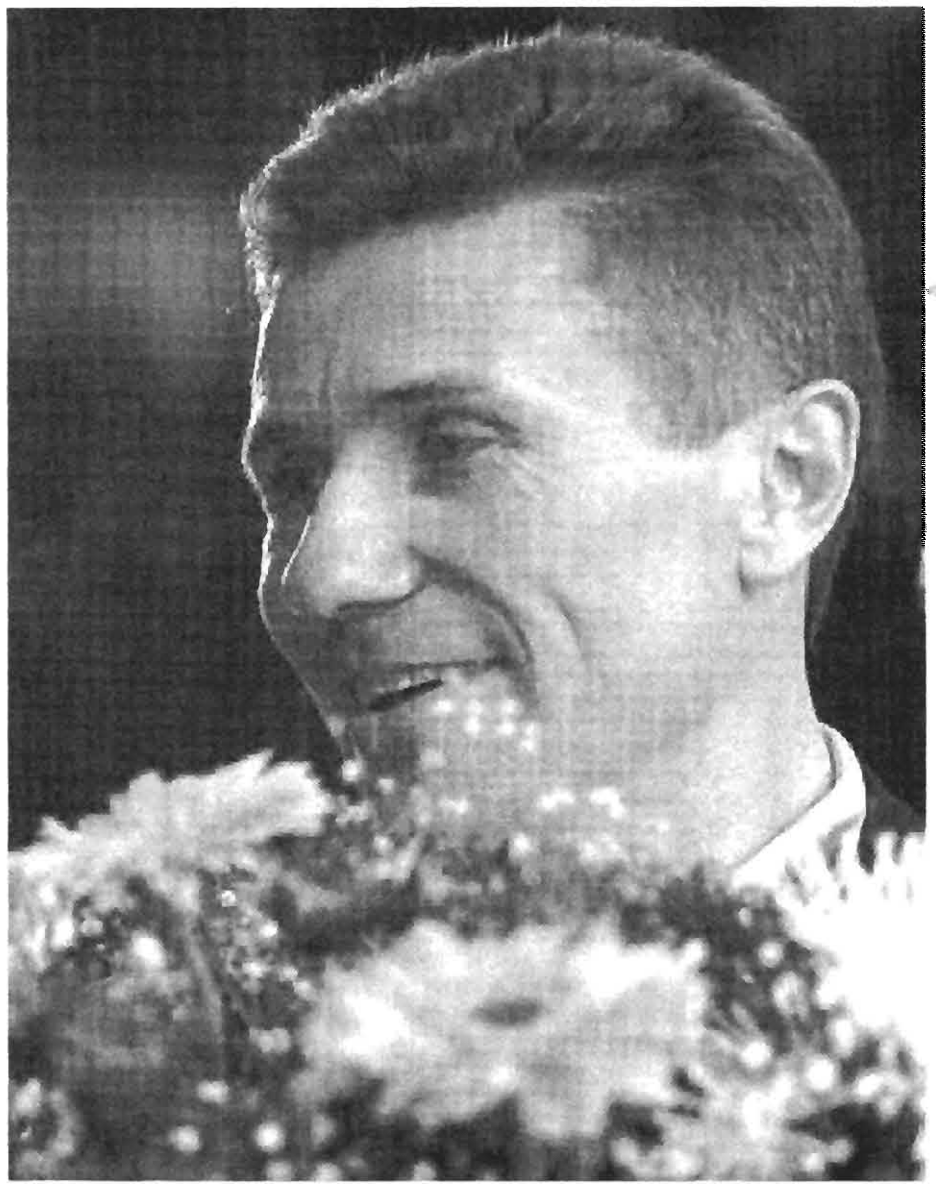
◆

В Голяндії завершився супертурнір, переможцем якого став росіянин Гарі Каспаров. Україну на ньому представляв львів'янин Василь Іванчук, який посів третє місце з сімома точками і розділив це місце з чемпіоном світу Володимиром Крамником. Такий виступ В. Іванчука можна назвати успіхом, адже впродовж 13 турів він зазнав тільки однієї поразки, два рази був переможцем, і останні десять партій зіграв внічию. Отже, формула "чим тихше їдеш, тим далі будеш" працює.

Шахова преса визначила сотню кращих, у якій названі українські шахісти (в дужках – присуджене місце): Василь Іванчук (9), Руслан Пономарьов (21), Олександер Онищук (33), Володимир Баклан (71), Ігор Новиков (98) і Володимир Тукманов (100).

В числі 50 кращих шахісток світу є українки Наталя Жукова (18), Ганна Затонських (27), Тетяна Василевич (28), Ольга Александрова (32), Олена Седіна (42), Інна Гапоненко (46) та Ірина Лимар (50).

Сергій Бубка – Герой України

Сергій Бубка

ДОНЕЦЬК. – На міжнародному турнірі "Зірки жердини" губернатор Донецької области Віктор Янукович 3 лютого ц.р. оголосив про те, що указом Президента України Леоніда Кучми видатному спортсмену Сергієві Бубці присвоєно звання Герой України. На цьому турнірі Сергій Бубка повідомив, що він залишає великий спорт. Він першим привітав переможців дванадцятого Міжнародного турніру стрибунів з жердиною. Саме на цьому турнірі в різні роки С. Бубка встановив три світові рекорди. Сергій Бубка сказав: "Моя кар'єра, як діючого спортсмена, підійшла до кінця, але це не означає, що я йду зі спорту".

На святі була силюета С. Бубки, зображеного в мить підкорення висоти в 6 м 15 см. Саме такою була остання висота, яку Бубка з подолав в цьому ж Спортивному комплексі "Дружба" вісім років тому.

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ
НАТАЛІЯ ХОМА

запрошують на

КАМЕРНИЙ КОНЦЕРТ

У пам'ять ВОЛОДИМИРА ЧИЖИКА

У програмі
Ф. Гандель – Соната для двох в-чель і ф-піяно Оп. 2
Ц. Франк – ф-піяно Квінтет ф-мінор
Ф. Шуберт – ф-піяно Квінтет Оп. 163

Виконують
Н. Хома, Р. Левіс-Криса, П. Криса, К. Чоо, Д. Паннер, С. Багратуні, В. Винницький

В суботу, 17-го лютого 2001 р., год. 8-ма веч.

at Ukrainian Institute of America
2 East, 79th St. New York City

Тел.: (212) 288-8660

ПОВІДОМЛЕННЯ

Книгарня „Свободи" подає до відома читачів, що книжки подані у цьому списку, вже випродані:

1. Біблія для дітей з ілюстраціями Гюстава Доре.
2. Білас Іван. Репресивно-каральна система в Україні 1917-1953.
3. Ісаєвич Ярослав. Україна давня і нова.
4. Історія України від найдавніших часів.
5. Лепкий Богдан. З-під Полтави до Бендер.
6. Самчук Улас. Чого не гоїть огонь.
7. Самчук Улас. На коні вороному.
8. Українська дивізія „Галичина".

Parcels To Ukraine
Пачки в Україну

Dnipro
26499 Ryan Rd.
Warren, MI 48091
(810) 759-6563

Ukrainian Gift Shop
11758 Mitchell
Hamtramck, MI 48212
(313) 892-6563

STANDARD FOOD PACKAGES • Стандартні харчові пачки

PARCEL #1 – $34.00
3 lbs. Coffee • 5 lbs. Macaroni
10 lbs. Sugar

PARCEL #2 – $28.00
1 Case - Raman Noodles
5 lbs. Macaroni
8 Cans - Tuna Fish

PARCEL #3 – $30.00
1 Box - Powdered Milk
2 lbs. Vegetable Shortening
8 lbs. Flour

PARCEL #4 – $34.00
2 lbs. Ham • 200 Tea Bags
20 lbs. Rice

PARCEL #5 – $34.00
2 lbs. Ham • 1 Bag Apricots
20 lbs. Rice

PARCEL #6 – $31.00
2 - 40 oz. Peanut Butter
6 Cans Peaches
5 lbs. Macaroni

PARCEL #7 – $35.00
4 lbs. Spaghetti Sauce
64 oz. Olive Oil • 8 Cans Peas

PARCEL #8 – $28.00
1000 Aspirin
12 Bars - Hand Soap
3 Tubes - Toothpaste

Увага! Увага!

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА СУМА-ЙОНКЕРС, Н. Й.І ФІЛІЇ: СПРІНҐ ВАЛІ, СТЕМФОРД І ОКОЛИЦІ

Запрошуємо усіх, хто є заінтересований у зміні в іміграційному законі статті ***245(i)***

На зустріч з адвокатом

АНДРІЄМ ЦІХОВЛЯСОМ

(Інформація про закон та відповіді на ваші питання)

Зустріч відбідеться

в п'ятницю, 16 лютого 2001 року

в приміщенні дому Спілки Української Молоді
при 301 Палісейд Авеню, Йонкерс, Н. Й.

Початок о год. 7-ій вечора

Вхід вільний

Дирекція Федеральної Кредитової Кооперативи СУМА

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу НЬЮ-ЙОРК, Н.Й.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

— відбудуться —

в п'ятницю, 2-го березня 2001 р., о год. 6-ій веч.
в будинку товариства „Самопоміч"
98 Second Avenue, New York, NY 10003

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу: члени управи окружного комітету, конвенційні делегати, та по два делегати наступних Відділів:

5, 6, 8, 16, 86, 130, 184, 194, 204, 205, 256, 267, 293, 325, 327, 361, 450, 489.

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

В нарадах візьмуть участь:

Стефан Качарай, *касир УНСоюзу*
Варка Бачинська, *радна УНСоюзу*
д-р Василь Лучків, *радний УНСоюзу*

ПОЧЕСНІ ЧЛЕНИ ГОЛОВНОГО УРЯДУ:
д-р Іван Флис, Йосиф Лисогір, Марія Душник

За управу Округи:
Варка Бачинська, *голова*
Іван Хома, *касир*

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу ПІВНІЧНОГО НЬЮ ДЖЕРЗІ

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

в п'ятницю, 23-го лютого 2001 р., о год. 2-ій по пол.
в приміщенні Головної Канцелярії УНСоюзу
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

У загальних зборах зобов'язані взяти участь з рішаючим правом голосу: члени управи Окружного Комітету, конвенційні делегати та по два делегати наступних Відділів:

25, 27, 37, 42, 70, 76, 133, 134, 142, 170, 171, 172, 182, 214, 234, 286, 287, 322, 340, 371, 490.

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

У нарадах візьмуть участь:

ЧЛЕНИ ЕКЗЕКУТИВИ та ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНСоюзу

РАДНІ УНСОЮЗУ:
Андрій Воробець, Євген Осціславський, Рома Гадзевич

Почесний член Головного Уряду
Володимир Сохан

За Управу Округи:
Євген Осціславський – голова,
Марко Дацківський – секретар,
Андрій Воробець – касир

Почесні голови Округи:
Володимир Білик, Іван Хомко

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

З подякою потверджує наступні вплати на потреби Пласту в Україні й інших краях, де організується Пласт.

Список ч. 20 за час від 1 березня 2000 р. до 31 грудня 2000 р.

Кан. 1,070 дол. Таня Онищук.
250 Ярослав Приймак – з нагоди 50-ліття оселі „Новий Сокіл“ і Пластової Станиці Баффало.
По 100 Юрій Мельникович, пл. розв. Богдан Поритко.
25 Дарія Химич.

Датки на розбудову Пласту на нових теренах та декларація тої самої суми впродовж 5 років. „Фонд Начального Пластуна“

2,000 дол. Юрій Трухлий.
По 500 Роман Волчук, Ярослав Козак, Юрій Павлічко, Любомир Романків, Юрій і Авра Слюсарчук, Василь Сосяк, Богдан Целевич, Нестор Шуст.
Кан. 600 Таїса Ружицька (за 3 роки)
300 Христина Ковч.
200 Богдан Домбчевський (за 2 роки).
По 100 Остап Винник, Ярослав Гаврих.
По Кан. 100 Роман Бойко, Богдан і Олена Мацьв, Галина Микитович, Софія Петрашко, Дмитро Плавюк, Зоя Роніш.
По Кан. 50 Надія Винницька, Ярослав Кобилецький, Василь і Стефа Меренюк, Богданна Мончак, Юрій Мончак, О.С. Надяк, Орест Павлів.
Кан. 20 Іван Хохлач.

Датки на розбудову Пласту на нових теренах. „Фонд Начального Пластуна“

30,000 дол. Пластова Фундація Нью-Йорк.
5,000 Ярослава Рубель (зі спадку Іванни і Ярослава Парахоняків).
По 1,000 Роман Волчук, Митрополит Степан Сулик, Курінь „Сіроманці“
Кан. 1,150 о. митрат Ярослав Гайманович.
500 Богдан Целевич.
Кан. 500 Іван Сербин.
250 Богдан Курилко.
Кан. 250 о. Роман Лагола.
125 Володимир Дмитрюк.
По 100 Ігор Воєвідка, Любомир Курилко, Степан Кушнір, Ярослава Лабка, Андрій і Любов Мартинюк, Володимир Шарко, Мирон Шарко.
По Кан. 100 Роман Бойко, Люба Брикович, Стефанія Кравчук, Анна Сунак, Андрій Цибульський.
По 50 Володимир Гнатковський, Ігор і Стефа Король, Юрій Попель, Ігор Раковський, Ірена Срібна, Мирослав Троян, Роман Ференцевич, Юрій Ференцевич.
По Кан. 50 Адольф Гладилович, Олександра Зерфас, Марта Маєр, Олег Рибак, Галина Шиманович-Рудницька.
25 Ігор Сидоряк.
По Кан. 20 Олег Бучацький, Олександер Гут, Михайло Дяків, Василія Микитюк, Таня Носко-Оборонів.

Датки з нагоди посвячення пам'ятника Начального Пластуна пл. сен. Юрія Старосольського

По 100 дол. Володимир Бандера, Вячеслав Вишневський, Марія Зеленська, Дмитро і Стефанія Косович, Теодозій і Любомира Крупа, Юрій Савицький, Юрій Солтис, Іриней і Софія Темницькі, Ігор Федорів, Ірена Чайковська.
75 Роман і Стефанія Барановські.
60 Евстахія і Мотрія Мілянич.
По 50 Іванна Ганкевич, Орест і Марта Кебало, Борис Кекіш, Зоріяна Клюфас, Микола Курчак, Юрій і Христя Навроцькі, Олесь і Ліда Пясецькі, Юрій і Авра Слюсарчук, Юрій і Христина Ференцевич, Марія Храплива.
40 Михайло Мочула.
30 Володимир і Богданна Гнатковські.
По 25 Ігор Гапій, Іван і Наталка Головінські, Юліян Крижановський, Оксана Лобачевська, Роман і Галина Микита, Мирослава Мирошниченко, Богдан Оджинський, Любомира Пежанська, Марія Січинська, Тетіяна Паш, Надія Світлична, Ігор Сохан, Неоніля Сохан.
По 20 Теодозія Кічоровська, Володимир Стойко.

Датки на видавничий фонд „Пластового Шляху“.

По 15 дол. Малина Дзюба, Микола і Оксана Коропецькі, Любов Маринюк.
10 Віра Гнатюк.
5 Ярослав Пришляк.

В пам'ять бл. п. Олега Бакальця.

250 дол. Орест і Дарія Темницькі.
По 100 Марія Бакалець, Петро і Людмила Дармограї, Богдан і Наталія Домарадські.
По 50 Богдан і Галина Кутки, Богдан і Ліда Крамарчуки, Юрій і Авра Слюсарчуки, Наталка Титла.
35 Роман і Леся Крухові.

В пам'ять св. п. Мирослави Белей.

50 Лев і Орися Марків.

З нагоди 80-их уродин пл. сен. Ераста Бурачинського.

По 100 дол. Анастасій і Іванна Горчинські, Ярослав і Ярослава Панчуки, Мирослав і Олена Харкевичі.

В пам'ять св. п. Богдана Венгльовського.

50 дол. Зенон і Дарія Еліїв.

В пам'ять св. п. Людмили Вишневської.

50 дол. Юрій і Авра Слюсарчук.

В пам'ять св. п. Іринея Гарасимяка.

50 дол. Іван і Наталка Олексин.
25 Андрій Яріш.

В пам'ять св. п. добродійки Олександри Гаюк.

По 30 дол. Володимир і Мирослава Дмитріюк, Ярослав Пришляк.
20 Оля Чмола.
По 10 Оксана Бережницька, Михайло і Оксана Салдит.

В пам'ять св. п. Ольги Дубровської.

По 50 дол. Іван і Анна Ґалуга, Зенон і Дарія Еліїв.

В пам'ять св. п. Остапа Косовича.

500 дол. Андрій і Віра Косович.
50 Олег і Остап Венгерчук.

В пам'ять св. п. пл. сен. Романа Копача.

По 50 дол. Юрій і Авра Слюсарчук, Святослав Цибрух.

В пам 'ять св. п. Мирона Кравчука.

100 дол. Мирослава Вишивана..

В пам'ять бл. п. пл. сен. Володимира Кріля.

По 50 дол. Ярослав і Калина Козак, Богдан і Христина Турченюк.
По 30 Олександер і Іванна Білик, Ігор і Любов Пак.
По 25 Еміль і Віра Бей, Мирон і Слава Білас, Богдан і Ксеня Кожевьовські, Любомир і Надя Лучанко, Юрій і Марія Тарасюк.
10 Ольга Михалюк.

В пам'ять бл. п. пл. сен. кер. Юліяна Крижановського.

По 100 дол. Оксана Балтарович-Гудь з родиною, Володимир Бандера, Мирон і Слава Білас, Борис і Дзвінка Захарчук, Іриней і Оксана Ісаїв, Мирослав Лабунька, Андрій і Лінда Лучаковські, Богдан Оджинський, Роман і Лідія Процик, Юрій і Леся Раковські, Василь Саляк, Юрій і Аврелія Слюсарчук, Адріян і Ірена Стрийські, Богдан і Христина Турченюк, Зеня Черник, Ігор і Дарія Шуст.
По 60 Любомир і Олена Пиріг, Ярослав і Ірена Яворські.
По 50 Роман і Віра Андрейчик, Богдан і Ксеня Коженьовські, Микола і Оксана Коропецькі, Степан Кушнір, Анатоль і Галя Прасіцькі, Олесь і Ліда Пясецькі, Юрій і Христина Ференцевич, Ірена Чайковська, Мирон Шарко.
35 Богдан Федаш.
По 30 Анна Олексишин, Марія Шумська.
По 25 Орест і Анна Гаврилюк, Петро і Орися Гевка, Юліян і Олена Головчак, Дора Горбачевська, Юрій Данилів, Ярослав Заліпський, Петро і Марія Кондрат, Іван і Наталія Коропецькі, Ліда Кріль, Осип Німилович, Віра Пак, Мирон і Евгенія Подоляк.
По 20 Іван і Марія Куземські, Роман і Анна Максимович, Роман Савицький.

В пам'ять св. п. Романа Левицького.

По 50 дол. Неля Ґерус з родиною, Зоріян Левицький з родиною, Ірена Левицька, Ігор Руденський.
По 25 Софія Барусевич, Ольга Осередчук, Уляна Вовк.

В пам'ять бл. п. пл. сен. Михайла Ляльки, ЧМ.

По 500 дол. Мирон і Уляна Бабюк, Богдан і Вірджінія Лялька, Катерина Лялька.
По 100 Омелян і Марійка Гельбіґ, Ігор Гошовський, Іван і Анна Ґалуга.
75 Степан Матковський.
По 50 Мирон і Таня Бабюк, Оксана Бабюк, Христина Барташ, Богдан і Христина Венгльовські, Франко і Стефанія Вовкович, Володимир Гладкий, Зенон і Дарія Еліїв, Анатоль і Слава Коба, Роман і Богданна Ковальчук, Василь і Анізія Мандзій, Ярослав Матковський, Джім і Нона Маурер, Орест і Стефанія Павлович, Ярема і Леся Павлович, Мирослава Приймак, Любомир Ратич, Анастазія Смеречинська, Богдан і Галя Снігур, Маріян і Марта Стасюк, Ігор і Христина Чехович, Люба Шмігель, Олександер і Дарія Якубович.
40 Петро і Марія Лещишин.
35 Ернест Десмонд.
По 30 Людвиг і Аріядна Бах, Іван і Наталія Олексин, Олег і Марія Павлюк.
По 25 Аня Бейлі, Ірена Гафткович, Наталія Ґуран, Володимир і Люба Делкевич, Люба Домчевська, Микола і Анна Єйна, Нона Кравс, Іван і Марія Крамарчук, Марія Крижанівська, Христина Ковч, Зеня Кузель, Евген Кулик, Оксана Лонкевич, Іванна Мартинець, Володимир і Анна Мелько, Мирон і Ірена Руснак, Богдан і Анна Скробач, Стефанія Стенфілд, Леся Телега, Естель Феррелл, Богдан і Лідія Хомяк, Мирон і Дженет Хомяк, Ростислав і Татіяна Шутер, Андрій Яріш, Пластовий Курінь „Буриверхи“.
По 20 Орест і Джун Бабюк, Оксана Бережницька, Петро і Анна Білоус, Йосиф і Марія Ґарбовські, Петро і Христина Дзюба, Олена Довгалюк, Володимир і Анна Зборовські, Михайло Когут, Михайло і Марія Коргун, Ярослава Левицька, Карло Манківський, Ірена Михайлюк, Сузанна Олексик-Брібек, Богдан Пашковський, Ольга Свидинська, Мирон і Галя Тицькі, Андрій і Ляриса Харамбура, Анна Чорнобіль, Тарас і Рома Шот.
По 15 Ольга Ганушевська, Таня Лехновська.
По 10 Стефан і Емма Адамчук, Любомир і Любов Білик, Тамара Гривняк, Анна Завадецька, Тарас і Зоя Йоник, Йосиф і Марія Костів, Михайло і Дарія Лесів, Миколай і Марія Лиляк, Марія Лозинська, Фені Недяк, Єлисавета Омецінська, Галина Павлієнко, Марія і Катрія Сверида, Марія Сиплива, Анна Сохоцька, Стефанія Телега.

В пам'ять бл. п. д-ра Івана Макаревича.

50 дол. Олег і Таня Склепкович.

В пам'ять св. п. Зенона Михайлюка.

50 дол. Зенон і Дарія Еліїв.
30 Іван і Анна Ґалуга.
25 Роман Куціль.
По 20 Любомир Білик, Василь і Барбара Білан.

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

З подякою потверджує наступні вплати на потреби Пласту в Україні й і нших краях, де організується Пласт.

Список ч. 20 за час від 1 березня 2000 р. до 31 грудня 2000 р.

В пам'ять св. п. Миросі Михалович.

50 дол. Юрій і Авра Слюсарчук.

В пам'ять св. п. пл. сен. Володимира Приймака.

(На Фонд Начального Пластуна 2/3 і Фонд Станиці Рочестер 1/3).

505 дол. Мирослава Приймак.

По 100 Теофіль і Марія Артемович, Христина Бартош, Ігор Гошовський, Майкел і Норріс Гольбен, Анастазія Смеречинська.

75 Степан Матковський.

70 Друзі зі Strong Laboratory.

По 50 Мирон і Уляна Баб'юк, Мячеслав і Анна Балич, Зенон і Марія Боднарчук, Барт Вальвано, Богдан і Христина Венгльовські, Іван і Анна Ґалуга, Микола і Анна Єйна, Реґіна Кіндрат, Андрій і Яра Літош, Михайло і Катруся Лялька, Василь і Анізія Мандзій, Мирон і Ірена Руснак, Іванна Смеречинська, Юрій Смеречинський, Мирон Шарко, Юрій і Йозефина Яворські.

40 Богдан і Олена Снігур.

35 Тарас і Рома Шот.

По 30 Людвик і Аріядна Бах, Ірена Гафткович.

По 25 Ірена Адамчук, Мирон і Таня Бабюк, Френк і Степанія Вовкович, Орест і Дарія Городинські, Зіня Джус-Деболь, Володимир і Люба Делкевич, Богдан і Ганя Домбчевські, Люба Домбчевська, Христина Гошовська, Наталія Ґуран, Роман і Богданна Ковальчук, Христина Ковч, Евгенія Костюк, Іван і Марія Крамарчук, Евген Кулик, Роман і Павля Левицькі, Іванна Мартинець, Мирослав Матковський, Іван і Наталія Олексин, Стефанія Стенфілд, Леся Телега, Дарія Тишовицька, Анна Чорнобіль, Люба Шмігель, Ростислав і Тетяна Шутер, Книголюби при СУА.

По 20 Пилип і Анна Бейлі, Оксана Бережницька, Василь і Барбара Білан, Любомир і Любов Білик, Роберт Ващук, Ольга Ганушевська, Петро і Христина Дзюба, Олена Довгалюк, Ольга Жовнірович, Ентоні і Енджеля Ісчетта, Тарас і Зоя Йоник, Анатоль і Слава Коба, Марта Крамарчук, Марія Крижанівська, Ярослав Крупяк, Роман Куціль, Петро і Марія Лещишин, Оксана Лонкевич, Ірена Михайлюк, Ізабеля Омецінська, Олена Павлічко, Богдан Пашковський, Василь Семанюк, Мирослав і Галя Тицькі, Богдан і Лідія Хомяк, Кероль Шейкшефт, Андрій Яріш.

15 Едвард і Барбара Барретт.

По 10 Степан і Емма Адамчук, Дебора Альберті, Давид і Таня Джордж, Марія Ґузиляк, Ярослава Левицька, Микола і Марія Лилак, Марія Лозинська, Ольга Павук, Богдан Рудий, Василь і Іванна Сидор, Марія Сипняк, Анна Сохоцька, Стефанія Телега, Катерина Щур.

В пам'ять св. п. Володимира Свинтуха.

75 дол. Богдан і Ліда Крамарчук.

По 50 Люба і Роман Галібей, Юрій Ференцевич.

В пам'ять св. п. Івана Свірського.

25 дол. Василь Семанюк.

З нагоди 50-ліття супружжя Софії і Ярослава Скрипників.

Кан. 500 дол. Богдан Медвідський.

Кан. 300 Маріянна Суховерська.

Кан. 200 Володимир і Данка Мацьків.

По 100 Ігор і Тамара Витковицькі, Володимир і Ірма Пилишенки, Славка Пилишенко.

По Кан. 100 Володимир і Христина Болубаш, Петро і Надя Воробій, Ірена і Роман Вжесневські, Степан і Галя Галамай, Володимир і Христя Кудрик, Данута ЛаПул, Левко і Марійка Перфецькі, Сергій і Олена Плохий, Роман і Ніна Савка, Микола Суховерський, Дмитро і Марійка Тодосійчук, Богдан і Софія Триловські, Ігор і Христя Хоптяні, Василь і Міля Янішевські.

Кан. 75 Марійка Росляк.

Кан. 60 Еміль і Діяна Грох.

По 50 Анна Бойчук, Майк і Марія Дур.

По Кан. 50 Бенедикт і Галя Блавацькі, Лариса Блавацька, Татяна Вандергайден, Юрій і Дарія Даревичі, Петро і Мотря Дацьків, Орест і Пет Дєдів, Валентина Доброліж, Богдан і Ліза Казимири, Зенон і Зірка Когут, Галина Кошарич, Оксана Крайківська, Віра Кунда, Валерій і Таміла Полковські, Дмитро і Ореста Родинюк, Петро і Оля Саварин, Остап і Марта Скрипник, Франк і Одарка Сожонки, Іван і Оленка Стадник, Мирон і Тамара Стефанів, Олена Сухманівська, Орест і Олеся Талпаш, Олесь і Надя Цинкар, Марія Якимечко, Марійка Яковець, Тамара Яровенко.

По Кан. 40 Марія Дитиняк, Ярослав і Оля Логвиненки, Павло Лукомський, Марійка Татчин.

Кан. 30 Любомир і Марія Пастушенки.

По Кан. 25 Евелин Байрак, Лідія Брода, Олександра Рудницька, Андрій і Оксана Тарнавські.

По Кан. 20 Марта Лишак, Софія Прокопчук.

В пам'ять св. п. пл. сен. Іванки Солтис-Погорецької.

По 50 дол. Богдан і Віра Андрушків, Володимир і Ніна Бандера, Михайло і Оксана Комановські, Орест і Оксана Кузьма, Михайло і Оля Мочула, Юрій і Марія Українські.

По 25 Степан Ґерула, Роман і Надія Канюка, Михайло Пікас.

В пам'ять бл. п. Омеляна Тарнавського, ЛЧ.

50 дол. Юрій і Христина Ференцевичі.

В пам'ять бл. п. пл. сен. Маркіяна Титли.

200 дол. Орест і Дарія Темницькі.

По 100 дол. Славомира і Мирон Білас, Никола і Ольга Бура, Віра Гриценко і син Юрій, Петро і Людмила Дармограй, Володимир і Уляна Зінич, Марко і Тамара Кобзяр, Теодозій і Любомира Крупа, родина Певних, Орест і Павлина Побігушка, Богданна і Володимир Слиж, Андрій і Софія Титла, Богдан Чайковський.

75 Нестор і Ляриса Голинські.

По 50 Оксана і Олена Бачинські, Володимир і Катруся Воловодюк, Тиміш і Анна Гнатейко, Володимир і Богданна Гнатковські, Іван і Наталка Головінські, Ігор і Люба Декайло, Ярослав і Орися Зінич, Любомир і Ляриса Зелик, Орест і Марта Кебало, Богдан і Ліда Крамарчук, Богдан і Оксана Кузишин, Орест і Оксана Кузьма, Богдан і Галина Кутко, Богдан і Ольга Михайлів, Іриней і Анна Прокопович, Богдан і Ірена Рабій, Олег і Таня Склепкович, Володимир і Неоніля Сохан, Ігор і Ліля Сохан, Омелян і Ірена Стешин, Володимир і Мирослава Стойко, Юрій і Наталка Струтинські, Наталка Федун-Войціцка.

По 30 Марія Бакалець, Роман Комарницький, Михайло і Ольга Мочула, Ярослав і Ліда Черник.

По 25 Богдан і Галина Балабан, Остап і Віра Винник, Богдан і Лідія Гайдучок, Юрій і Марія Гончаренко, Марта Данилюк, Зенон і Орися Дзюбіна-Мандич, Іван і Еліс Дитюк, Стефан і Анна Леуш, Оксана Лобачевська, Олександра Лопатинська, Роман і Галина Микита, Евген і Розалія Науменко, Ніна Самокіш, Володимир і Анна Сафіян, Марія Свинтух, Юрій і Авра Слюсарчук, Іриней Юрій Темницький, Юрій і Марія Українські, Юрій і Христина Ференцевич, Люба Цьолко, Олександра Юзенів, Роман Яцушко.

По 20 Оксана Бережницька, Анна Бідяк, Наталія Білаш, Христя Брикович, Рената Гандзій, Мирося Ганкевич, Богдан Данко, Стефанія Квасовська, Дарія Колатало, Василь і Леся Мочула, Роман Пиндус, Мирослав і Ніля Слабодух, Михайло і Ліда Целюх, Ілля і Марія Шевчук.

В пам'ять бл. п. Тараса Хархаліса, Бурл.

По 50 дол. Микола і Оксана Коропецькі, Зенон Шепарович.

В пам'ять св. п. Зенона Ціховляс.

50 дол. Олег і Таня Склепкович.

В пам'ять бл. п. д-р Ірени Чайківської.

50 дол. Олег і Таня Склепкович.

В пам'ять бл. п. Ярослава Шарка.

50 дол. Олег і Таня Склепкович.

ПОТРЕБА ВСЕ ЩЕ ІСНУЄ!

Звертаємося до Пластунів та Приятелів Пласту складати пожертви на потреби дальшого розвитку Пласту в Україні. Ваш даток уможливить поширити пластову працю виховання молодих громадян України в традиціях національної свідомости та відданости своєму народові. Тим ми забезпечуємо майбутнє і незалежність Української Держави.

Просимо виставляти чеки на Plast-Ukraine та слати до:

Plast Conference, Inc.
c/o Dr. George Slusarczuk
67 Bayberry Drive, Monroe, NY 10950-5607
Тел.: (914) 782-0977

Всі датки на „Пласт в Україні" можна відтягнути від податку.

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 11-го ЛЮТОГО 2001 р.

Південний Бруклин, Н. Й. Річні загальні збори 293-го Відділу УНС відбудуться о год. 1-ій по пол., зараз після Служби Божої в приміщенні церковної залі при 261, 19-та вул. Проситься членство численно прибути та вирівняти членські вкладки. На порядку нарад: звіти управи та вибір нової управи на 2001 рік. Після зборів – товариська гутірка. – Управа.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ 18 ЛЮТОГО 2001 р.

Рочестер, Н.Й. Управа 217-го Відділу УНС Братства св. Йосафата повідомляє, що Загальні Збори Відділу відбудуться о год. 1-ій по полудні в залі школи св. Йосафата. Просимо всіх членів прийти на збори. Ольга Ганушевська – секретарка.

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЕ!! ДЛЯ ТЕБЕ Є МІСЦЕ У ЦІЙ ВЕЛИКІЙ РОДИНІ, ЩО ЇЇ ЗВУТЬ БАТЬКО-СОЮЗ!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040

• ПРАЦЯ •

В штаті Georgia потрібна няня для двох дівчаток, 5 та 3 років. Жити в домі. Легка домашня праця, добра платня. Необхідні: англійська мова, американське право їзди та рекомендації. Тел. після 8-ої веч.
(732) 572-3431

Пошукується жінку для догляду за 4-літнім хлопчиком під час дня, на 5-6 днів в тижні – Ridgewood (Queens)
Тел.: (718) 628-4573
Інна або Вадим

Українець, 54 р. (не курить, не вживає спиртного) з вмілими руками і добрим серцем, шукає роботу для опіки над особами похилого віку чи ведення домашнього господарства.
Тел.: (610) 252-4799

Пошукую жінку середнього віку до домашньої праці без замешкання. Мусить провадити авто і любити звірят.
Тел.: (973) 471-2275

Потрібна жінка (українка) до родини в Квінсі, 6 днів. Тижнево. 300 дол. Потрібні мужчини до праці в домі старців та до інших робіт.
Тел.: (718) 389-6747

• ЗНАЙОМСТВА •

Веселий український хлопець, 27 років, колишній морський піхотинець, шукає „Lady" для романтики та великого, глибокого кохання, можливо шлюбу.
Тел.: (917) 498-3087
e-mail ukr_agro_internship@yahoo.com

Галичанка, 59 р., 155 см., 55 кг. з добрим серцем і вмілими руками, шукає 60-75 р. фінансово забезпеченого джентельмена для поєднання життєвих доріг. **Тел. (954) 893-5288**

Українка 32 р., ніколи не одружена, з вищою музичною освітою, пошукує порядного чоловіка для створення сім'ї.
Тел.: 380-44-513-5408
Адреса: **02206 Україна, Київ, 206, вул. Малишка 17/83**

Мужчина 67 років, вільного стану, матеріяльно забезпечений, доброго здоров'я, життєрадісний, любить подорожувати, природу і родинний затишок, бажає познайомитися з жінкою з подібними зацікавленнями. **Тел.: (425) 745-3475**

Українка, 34 р., симпатична, енергійна, веселої вдачі, вчителька англійської мови, має 2 доньки, бажає познайомитися з чоловіком для створення сім'ї. Адреса: Чернецька Світлана, вул. Александрі, д. 31, кв. 3. м. Чернівці, 58025 Україна.

• РОЗШУКИ •

Розшукую синів мого стрия **ЯКОВА КОВАЛЯ**, що в 1930 р. виїхав зі с. Куржики, Волочиського р-ну, Хмельницької обл. до США. Один із синів **ВОЛОДИМИР**, а імені другого не знаю. До 1967 р. стрий листувався із моїм братом Миколою. Моя адреса: **Київ, 27, Новосілки, вул. Лермонтова, 4, Феодосій Коваль.**

Ганна Дроздюк (дівоче прізвище Волковецька) з с. Великий Виселок Двуречанського р-ну, Харківської обл. розшукує свого батька, з яким її матір Наталя Волковецька познайомилася влітку 1942 року на примусових роботах в Німеччині, в м. Надгарі. Після війни мама з Ганною повернулася в Україну, а її батько виїхав до США і розшукував дочку у 1986-1990 роках. Він походив з Югославії. Тел. Ганни Дроздюк:
(380) 057050-73031

Розшукую дуже добру знайому **ЛЮБУ БАБ'ЯК**, що в 1952 р. проживала у Джерзі Ситі, Н.Дж., або її дітей **ВАСИЛЯ, СТЕФКУ І ГАНЮ.** Хто знав би про них або вони самі прошу зголоситися на адресу Оля Ільків, 630 Jamaica Ave., Brooklyn, NY 11208.
Тел.: (718) 277-9269

• НА ПРОДАЖ •

На продаж кондомініюм у Андрія в Норт Порті, Фла. Ціна 88,000 з меблями або 85,000 без меблів.
Тел.: (727) 577-1149 Галина

• РІЗНЕ •

Американськи представники Націоналістичної молодіжної організації з України приймуть в дар або придбають авто для реалізації американсько-українського проєкту.
Тел.: 1-347-731-6733
e-mail Ukrforum@yahoo.com

У глибокому смутку повідомляємо, що 31 січня 2001 р. після річної боротьби з „myelodysplastic syndrome“, проживши 78 років, упокоївся в Бозі у Бервин, Ілл.

бл. п.

ОЛЕСЬ ЗАБРОСЬКИЙ

нар. 1922 р. в Чикаго, син покійних Івана Заброського з Волині та Анни Романюк з Галичини, брат покійних Стефана Заброського і Софії Рудавської

Залишилися у глибокому смутку:
дружина – ОЛЬГА
діти – ЗОРІЯНА РЕЙТЗ з родиною
– ОЛЕСЬ ЗАБРОСЬКИЙ з родиною
– АДРІЯНА О. ЗАБРОСЬКА-СИММОНС з родиною
ближча і дальша родина в Америці і в світі.

Покійний закінчив „Plamondon School“ в Чикаго та „Harrison High School“, де був членом „R.O.T.C.“. Вступив до американського війська на початку Другої світової війни, учащав до „Citadel“ та служив в Европі.

Запізнав та одружився з Ольгою Белей-Дурбак під час своєї військової служби в Европі.

Вищу освіту закінчив в University of Illinois та Purdue University, де студіював інженерію.

Впродовж своєї кар'єри О. Заброський працював як структурний інженер та виконавчий в Joseph T. Ryerson Steel Company, фірми, котра пізніше була знана як INRYCO. Після відходу на пенсію з INRYCO, працював як віце-президент для Main Street Industries.

Олесь Заброський був дуже активний в добродійних організаціях та народних і міжнародних політичних і філантропічних справах.

Окрім своєї праці для „Crusate of Mercy“, дарував багато часу і фінансів для добра українських дітей в США і Україні. Впродовж свого життя підтримував український націоналістичний рух. Був активним членом УНСоюзу та УККА, провідником Республіканської партії та республіканським кандидатом до Палати Представників США в 70-их роках.

Генрі Гайд, член Палати Представників, знав Олеся Заброського через його працю в Республіканській партії від 70-их років. Він сказав: „Сьогодні ця країна втратила повну ентузіязму та дбайливу людину, котра любила свою родину, свою країну, свою спадщину. Я знав Олеся впродовж 30-ти літ, ми навіть кандидували один проти другого, що створювало заповзятливі взаємини. Нам буде його бракувати. Молімося за його дружину і родину, котрі можуть гордитися Олесем, його працею та досягненнями“.

Син Олесь, партнер в юридичній фірмі „Gardner, Carton & Douglas“ в Чикаго, сказав: „Він спрямував мене на „право“, хоч він сам не адвокат, запалював в мене ціль ставитися до всіх однаково та помагати людям, де тільки можу. Мій батько був найбільш щирий, однаково добре ставився до всіх. Надіюся, що буду таким, як він був“.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 5 лютого 2001 р., з похоронного заведення Музики до української католицької церкви свв. Володимира і Ольги в Чикаго, а відтак на цвинтар, де тіло поховано в присутності членів родини.

Замість квітів родина просить складати датки в пам'ять Олеся Заброського на українські добродійні цілі або на Aplastic Anemia and MDS International Foundation, Inc.: P.O.Box 613, Annapolis, MD 21404-0613. Tel.: 1-800-747-2820.

Ділимося сумною вісткою, що 2-го лютого 2001 р. в Сарасоті, Фл. відійшла у вічність, на 86-му році життя

св. п.

МАРІЯ КОВБАСОВА ВОЖАКІВСЬКА-ВАСИЛАКІЙ

вдова покійного проф. Симона Вожаківського-Василакія.

ПОХОРОН відбудеться в п'ятницю, 9-го лютого 2001 р., о 2-ій год. по пол. на Cider Hill Cemetery у Washington, D.C.

У глибокому смутку:
донька – СВІТЛАНА ТОНКОШКУР з чоловіком ОЛЕКСАНДРОМ
син – ВОЛОДИСЛАВ ВАСИЛАКІЙ з дружиною ЛЮДМИЛОЮ та дітьми
донька – ТАМАРА ВАСИЛАКІЙ
син – ЮРІЙ ВАСИЛАКІЙ з дружиною ЛІНДОЮ та дітьми
внучка – МАРҐАРІТА АСАЯҐ з чоловіком МІШЕЛЕМ та донькою
племінниця – ГАЛИНА МАНДЗИЧ з чоловіком ІВАНОМ та дітьми
сваха – ВАЛЕНТИНА ЯКОВЕНКО
та ближча і дальша родина і друзі в Америці і в Україні.

Вічна Її пам'ять!

Ділюся болючою вісткою з товаришками гімназії ССВ. у Львові, що 13-го грудня 2000р. по довшій, важкій недузі, в Аргентині, упокоїлася в Бозі наша ТОВАРИШКА

св. п.

ЛІДІЯ СТРОЦЬКА ТАУРИДЗЬКА

Нехай чужа земля буде їй пером!
Вічна Їй пам'ять!

ДАРІЯ ШУХЕВИЧ ЛОМНИЦЬКА

У глибокому смутку повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що в суботу, 6-го січня 2001 р. упокоївся в Бозі, на 78-му році життя наш найдорожчий БРАТ, СТРИЙКО і КУЗИН

бл. п.

ОМЕЛЯН „ЧІЧКА“ ЧАЙКОВСЬКИЙ

нар. в Прибличах, Україна.

ПАНАХИДА була відправлена у вівторок, 9-го січня 2001 р. в похоронному заведенні Кардинал і Син в Торонто, Онт., Канада.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу 10-го січня 2001 р., о год. 10-ій ранку в українській католицькій церкві св. Димитрія, Торонто, Канада.

Тлінні останки спочили на цвинтарі Park Lawn, Торонто, Канада.

Горем прибиті:
сестра – ІРЕНА ГРИЦКО з родиною
брати – ВОЛОДИМИР з родиною
– ОЛЕГ з родиною
братова – ЛЮСЯ ЧАЙКОВСЬКА
кузинка – ОКСАНА КІНАЛЬ з родиною
та ближча і дальша родина в Канаді, Америці і Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 2-го лютого 2001 р. відійшла у вічність в Нейтик, Масс. наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ і СЕСТРА

св. п.

СОФІЯ-МАРІЯ СТЕЦУРА

з дому БАРАНСЬКА

ПАНАХИДА відбудеться в п'ятницю, 9-го лютого 2001 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Lytwyn & Lytwyn, 1600 Stuyvesant Ave, Union, NJ.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 10-го лютого 2001 р., о год. 9:30 ранку в церкві св. Івана Хрестителя на Sandford Ave. в Нюарку, Н.Дж., а опісля на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж. коло 12-ої год.

Залишила у глибокому смутку:
дочку – УЛЯНУ РОНДЯК з мужем РОМАНОМ
внуків – ПЕТРА РОНДЯКА з дружиною ОЛЕЮ
– МАРКА РОНДЯКА
правнуків – РОМЧИКА і МАЮ РОНДЯК
брата – ВОЛОДИМИРА БАРАНСЬКОГО з родиною
двоюрідних братів і сестру – ЗЕНОВІЯ ОНИШКЕВИЧА з родиною
– ЛЮБОМИРА ОНИШКЕВИЧА з родиною
– ОРЕСТА ГОЦЬКОГО з родиною
– ЯРОСЛАВУ ПАЛЯНИЧІВ з родиною
родини – СТЕЦУРІВ, БАРАНСЬКИХ, ШАРАНЕВИЧІВ, СЛОНЕВСЬКИХ, ПАВЛОВИЧІВ, ТОМАШИКІВ, САМІЙЛЕНКІВ і РОНДЯКІВ
та родину в Америці, Канаді, Швайцарії і Україні.

Вічна Їй пам'ять!

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ.
Зі смутком і жалем ділимось сумною вісткою, що 4-го лютого 2000 р., у місті Лондон, Онт., Канада, на 75-му році життя несподівано відійшов у вічність

св. п.

САВА ОБОРКОВСЬКИЙ

Залишив у смутку:
дружину – РАЇСУ
доню – НІНУ з мужем ДІН
сина – ВОЛОДИМИРА з дружиною ДЖЮДІ
внуків – АНТОНА, МИКОЛУ і НАТАЛЮ.

Дорогий МУЖ, ТАТО І ДІДУСЬ незабутній в наших серцях.
Вічна Тобі пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 25-го січня 2001 р. в Монтреалі, Канада, відійшов у вічність на 80-му році життя

бл. п.

РОМАН ГНАТЮК

нар. в Бродах, Україна.

Залишив у глибокому смутку:
дружину – ЮЛІЮ
брата – ТЕОДОРА в Дітройті
сестру – АННУ в Польщі
племінників в Америці і в Україні
і багато приятелів.

Вічна Йому пам'ять!

бл. п.

ВАСИЛЬ ЗАРИЦЬКИЙ

1-го вересня 1925 р. – 25 січня 2001 р.

Ми живі свідки Ваших подвигів – будемо завжди Вас пам'ятати.
Хай американські вітри занесуть Ваші заспіви в Україну.

Вічна Йому пам'ять!

Управа і члени Української Капелі Бандуристів
ім. Тараса Шевченка

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої найдорожчої МАМИ, БАБУНІ І ПРАБАБУНІ

бл. п.

ОЛЕКСАНДРИ ТЕРЛЕЦЬКОЇ

будуть відправлені заупокійні

СЛУЖБИ БОЖІ З ПАНАХИДАМИ

в четвер, 22-го лютого 2001 р., о год. 8-ій ранку
в церкві св. Юра, в Нью-Йорку;

в суботу, 24-го лютого 2001 р., о год. 9-ій ранку
в соборі Пресвятої Родини, у Вашінгтоні, Д.К.

Просимо про молитви за спокій душі Покійної.

ДІТИ, ВНУКИ І ПРАВНУКИ

ПОДЯКА

Родини

сл. п.

ГРИГОРІЯ КОСТЮКА „ВИШНЕВОГО“

ветерана Української Повстанської Армії, котрий злетів у Божу вічність 17-го грудня 2000 р.

Висловлюємо нашу щиру подяку о. Павлові Боднарукові, парохові катедри св. Покрови української православної церкви у місті Лівонія, Миш. за відправу Панахиди і прощальну промову у похоронному заведенні Neely Turowski, та за відправу св. Літургії в день похорону.

Наша сердечна подяка всім особам, котрі взяли участь в Панахиді і в похоронній відправі у церкві.

Щиро дякуємо хорові при церкві св. Покрови та їх дипигентові Петрові Китастому, за гарний спів в час Панахиди і в час Служби Божої в церкві.

Ми вдячні ветеранам Американської армії, ветеранам Дивізії „Галичина“ і ветеранам Української Повстанської Армії за почесну стійку при домовині Покійного і останній Йому салют .

Ми особливо дякуємо полковникові Американської армії Олегові Цєплому, за прощальні слова над домовиною Покійного в похоронному заведенні і на Тризні.

Рівнож ми вдячні ветеранові Алберті Цєплій, за її змістовну згадку про Покійного під час Тризни.

Щиро дякуємо д-рові Богдану Крукові – „Мельодія“, побратимові по зброї, за згадку про великий вклад у визвольну боротьбу воїнів УПА, і в тому числі св. п. Покійного.

Дякуємо і тим особам, котрі під час Тризни виголосили прощальні промови: Богдану Андрушкові – побратимові по зброї, Івану Федорові і Григорію Дробному, котрий розказав про життєвий шлях Покійного.

Висловлюємо нашу щиру вдячність усім особам за вислови співчуття і розради в час нашого горя; за пожертви на різні цілі, які будуть передані згідно з бажанням жертводавців.

При кінці складаємо нашу щиру подяку всім за квіти і датки на Служби Божі.

За Вашу доброту хай Вас Господь благословить всіма ласками!

У глибокому смутку:
син – ГРИГОРІЙ з дружиною ЛІВІЯН
дочки – ДАНА з мужем РАЛФОМ
– СТЕФАНІЯ з мужем МАРКОМ
внучка – СТЕФАНІЯ
та родини в Україні, Канаді і США.

ПОДЯКА

1-го червня 2000 р. упокоївся в Бозі в Рочестері, Н.Й.
наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДО

св. п.

д-р ветеринарії

ЗЕНОН МИХАЙЛЮК

Цією дорогою складаємо сердечну подяку родині і приятелям за участь у похоронних відправах, вислови співчуття і любови – усні і письмові.

Дякуємо парохові церкви св. Йосафата о. Протоієреєві Едвардові Янг за уділення Тайни Єлеопомазання і довершення похоронних обрядів зі співучастю диякона Стефана Білика.

Наша дяка панам, які несли домовину: Ед Марріс, Місьо Сухі, Орест Городиський, Александер Ґудзяк, Володимир Пилишенко, Олег Лебедько.

Щире спасибі Романові Куцілеві за зворушливе пращальне слово під час тризни.

Сердечна подяка усім, які в пам'ять покійного Зенона жертвували на заупокійні Літургії: о. Володимир і Ольга Заяць, о. Борис Ґудзяк – Львів, 47-ий Відділ СУА, Мері Бабій, родина Гошовських, Марія Лозинська, п-во П.М. Лещишини, Ірина Твердохліб, приятелі у Криворівні і Ворохті (Україна), Tony Fidele, Helen Harkola, Carl Juda, Linda Robleski.

На Фонд Чорнобиля – СУА	$1,250.00
(список жертводавців поміщений в журналі „Наше Життя“).	
На „Смолоскип – Книгарні“	550.00
(список жертводавців поміщений в бюлетені „Смолоскип“.	
На Пласт в Україні	145.00
(список жертводавців в пластовій пресі).	
На операцію очей Олександрові Івасишин з України.	100.00
На Суспільну Опіку 47-го Відділу СУА.	50.00
На Суспільну Опіку СУА (сніданки для дітей в Україні)	100.00
(список жертводавців поміщений в журналі „Наше Життя“).	
Загальна сума пожертв	$2.195.00

Квіти прислали: Українська Кредитова Спілка в Рочестері, Brian Truglio.

Хай Всевишній винагородить Вам сторицею!

ІРЕНА МИХАЙЛЮК з родиною